

Verhalen van een beminde

Belevenissen op een
wandeling met God

door

Gordon van Veelen

Colofon

Eerste druk, mei 2011

© Stichting Delina, Zeewolde

Tekst: Gordon van Veelen

foto's: Gordon van Veelen

Grafische productie

en begeleiding: Quality Dots (www.qualitydots.nl)

Gratis!

Dit voor Nederlanders magische woord; het staat er echt!

“Kost dit boek dan geen geld?”

Natuurlijk kost de uitgave van dit boek veel geld. Ik biedt u de mogelijkheid om een gift te geven aan de ANBI Stichting ‘Delina’. Uw gift is dan aftrekbaar voor de inkomstenbelasting. Vanuit deze mini-stichting ondersteunen wij allerlei zendingsactiviteiten; in Suriname, Thailand en op de Balkan. Tevens maakt u het dan mogelijk om toekomstige boek uitgaven te bekostigen.

NL73ABNA 0591 8834 49
Stichting ‘Delina’, Zeewolde
www.gordonvanveelen.org
info@gordonvanveelen.org

Dank

Mijn dank geldt in de eerste plaats al diegenen, die hebben bijgedragen aan mijn herstel na het overlijden van mijn vrouw Henny Delina in 2007. Dat zijn er velen, zowel binnen de Evangelische Gemeente Zeewolde, als daarbuiten. Specifiek denk ik daarbij aan de medewerkers van de Healing Rooms in Zeewolde.

Dan bedank ik al diegenen, die betrokken waren in de avonturen, die ik sindsdien heb beleefd. Zij lieten mij toe in hun levens, verleenden mij gastvrijheid of namen mij mee op avontuur. Ook dat zijn er velen, zowel in Nederland, als in Suriname, als op de Balkan.

Dan bedank ik degenen, die geholpen hebben de tekst van dit boek te corrigeren. Dat zijn - in volgorde van leeftijd -
Mijn moeder, Francina van Veelen-van der Woerd,
Mijn vriend en medereiziger, Erik van Doorn,
Mijn Healing Room collega, Els de Rouwe.

Voorwoord

Dit boek is niet zomaar een boek

Het is een verslag van een aantal belevenissen van iemand, die steeds meer beseft door God bemind te zijn.

Wat is de bedoeling van dit boek?

Dit boek vertelt u, dat God iemand, die helemaal aan het einde is, oppakt en een nieuw leven geeft.

Mijn verhaal lijkt misschien uitzonderlijk, maar het zou ook uw verhaal kunnen zijn. U bent in de ogen van God even bijzonder als ik.

Is er dan een geheim, waardoor de één na verlies zo krachtig terugkeert en een ander niet? Ja, dat geheim is er. Het gaat er namelijk om, óf wij ons door God laten zegenen.

Laten zegenen?

Ja, want dikwijls houden wijzelf de zegen tegen. Ik noem u drie punten, waardoor u wél of niet Gods zegen ontvangt.

1 Geef niet toe aan zelfmedelijden. Zelfmedelijden is altijd fout, omdat we daarmee een belangrijke waarheid uit Gods woord ontkennen: *Als God voor ons is, wie zal er tegen ons zijn?* (Romeinen 8:31-37)

2 Plaats geen 'waarom'-vragen tussen u en God. Wij kunnen God niet ter verantwoording roepen. Wij zijn niet de rechter, maar Hij. Onze 'waarom'-vragen vormen een berg, waardoor wij het zicht op Zijn liefde kwijtraken en Hij ons niet meer bereiken kan.

3 Sluit u niet af van de gemeente of de samenkomst. Dat is namelijk de plaats waar God zegenet en en ook Zijn kinderen ons kunnen troosten.

Roep gewoon: "Help mij Vader!"

Inhoud:

	titel	bladzijde
	Inleiding	8
Hoofdstuk 1	Ruben	13
Hoofdstuk 2	Vaderschap	18
Hoofdstuk 3	Sjamaan	21
Hoofdstuk 4	Dia's	26
Hoofdstuk 5	Delina, het boek	29
Hoofdstuk 6	De rug	35
Hoofdstuk 7	Het beste	38
Hoofdstuk 8	Suriname	41
Hoofdstuk 9	Profetisch vliegen	54
Hoofdstuk 10	Inheemsen	56
Hoofdstuk 11	Inheemsen en hun geesten	60
Hoofdstuk 12	Een leeg potje gel	64
Hoofdstuk 13	In de voortuin	67
Hoofdstuk 14	Oma	72
Hoofdstuk 15	Israel	75
Hoofdstuk 16	Luisteren	81
Hoofdstuk 17	Blubber	84
Hoofdstuk 18	Viezigheid	88
Hoofdstuk 19	Drie keer raak en een misser	95

Hoofdstuk 20	Boodschappentas	102
Hoofdstuk 21	Ik moet met u praten	106
Hoofdstuk 22	Luisteren naar God	110
Hoofdstuk 23	Partners in Harvest	121
Hoofdstuk 24	Stewardess	125
Hoofdstuk 25	Australië	127
Hoofdstuk 26	Hoogtevrees	132
Hoofdstuk 27	Mijn vrouw betovert mij	139
Hoofdstuk 28	Met de ex naar de heks	145
Hoofdstuk 29	Ik heb mijn wagen volgeladen	149
Hoofdstuk 30	De barmhartige Indiaan	160
Hoofdstuk 31	God in control	165
Hoofdstuk 32	Oor	171
Hoofdstuk 33	Inspiratie	176
Hoofdstuk 34	De bruiloft	178
Hoofdstuk 35	Pooky	184
Hoofdstuk 36	‘La grande dame’	187
Hoofdstuk 37	De moeder	201
Hoofdstuk 38	How (not) to get married	205
Hoofdstuk 39	Goddelijke chaos	217
Hoofdstuk 40	De bisschoppen	225
Hoofdstuk 41	Terugblik 2010	246

Inleiding

Dit boek bevat verhalen. Het gaat om allerlei dingen, die ik heb beleefd, of die in mijn omgeving zijn gebeurd sinds het overlijden van mijn vrouw, Henny Delina, in oktober 2007.

Ik verkeerde in een toestand van totale ontreddering: Lichamelijk uitgeput door een lang proces van verzorging en verpleging; emotioneel uitgeput door de voortdurende wisselende emoties van hoop en teleurstelling, veroorzaakt door ervaringen en terugval in de lichamelijke toestand van mijn vrouw. Ik was onzeker door het niet meer kunnen begrijpen van het wel of niet ingrijpen van God in het ziekteproces. ‘Ontreddering’ is misschien wel het beste woord om dit alles te omschrijven.

Ik vroeg mij af, hoe het met mij verder moest. En daarbij ging het nog niet eens zo zeer om de vraag, of ik het alleenzijn zou kunnen verdragen, maar hoe ik het leven verder aan zou kunnen. Mijn vrouw en ik hadden een heel intense relatie. Wij deden zo veel mogelijk samen. Zij klemde zich aan mij vast en ik aan haar.

Ook het resultaat van mijn werk als prediker van het Evangelie was voor een groot deel het gevolg van samenwerking. Meestal baden we samen voor een onderwerp of bijbeltekst, waarop ik mijn boodschap zou baseren. Vervolgens typte ik mijn prediking uit op de PC en gaf die aan haar te lezen. Zij ging er dan met de rode pen langs. Niet om er typefouten uit te halen, maar om iedere zwakke of onduidelijke plek in het betoog op te merken.

Het was best wel eens confronterend om zo samen te werken. Maar over het algemeen werd de prediking er veel beter van.

In de laatste weken, voordat zij stierf, raakte ik haar steeds meer kwijt. Ze ging steeds minder communiceren. Ze reageerde nog wel heel spontaan als er een bezoeker kwam. Dan

werd ze als het ware weer klaar wakker. Maar na even ontdekte ik, dat haar aandacht ook weer wegzakte. Wanneer er bezoek kwam, mengde ze zich niet meer echt in het gesprek. En wanneer ik dan met de bezoeker zat te praten, kon ze ineens zeggen: "Je moet niet zoveel praten". Misschien was dat, omdat ik me in de gesprekken te kwetsbaar opstelde, maar misschien ook wel, omdat ze er moe van werd.

En hoewel ik me met alle mogelijke creativiteit inzette om voor haar te zorgen en de wensen uit haar ogen af te lezen, werd ik me er steeds meer van bewust, dat ik haar aan het kwijtraken was. Op een gegeven moment gaf zij de strijd op tegen de ziekteprocessen in haar lichaam.

Ik zei tegen haar: "Het hindert niet, als jij het niet meer kunt opbrengen, maar ik zal in het geloof blijven strijden voor je genezing". Ze schudde met haar hoofd. Ze wilde niet dat ik ermee doorging. Ze bedoelde: "Laat nu maar los. Je hebt je best gedaan. Het is genoeg geweest".

Na Henny's sterven brak een opmerkelijke tijd aan. Het werd heel anders dan ik ooit had verwacht. In plaats van een dorre tijd, werd het een tijd van een diepere zelfopenbaring van God de Vader. Hij troostte mij op een manier, zoals geen mens dat kan doen.

En Hij daagde mij uit tot een nieuwe manier van leven met Hem. En ik moet zeggen, dat ik er nu beter aan toe ben, sterker dan ik ooit ben geweest. In het verloop van een jaar veranderde ik meer dan in de 30 jaren daarvoor.

Ik ben iemand geworden, die intens naar de stem van God probeert te luisteren. En meer dan ooit ervaar ik, dat de Vader van Zijn kant een geweldige creativiteit aan de dag legt om mij heel te maken en heel te houden.

Vroeger was ik wel jaloers op Henny vanwege de buitengewone gaven van openbaring, die zij van God had gekregen. Nu heb ik dat zelf ook ontvangen. Niet op dezelfde manier. Ik ben nog steeds niet visionair, zoals zij, maar ik versta Zijn stem op

een manier, die bij mij past.

Nu ben ik inmiddels drie jaar verder. Ik schreef het boek 'Delina' over Henny's leven op grond van de verhalen die ze me had verteld. Ik had de wens en de overtuiging, dat alle opbrengsten van dit boek naar zendingsprojecten zouden moeten gaan. Haar leven behoorde God toe, haar nalatenschap ook. Onlangs werd er van het boek Delina een luisterboek gemaakt. Marianne van Bunschoten en ik zaten vele uren in de studio van Evomedia om voor te lezen.

Toen ik de eerste exemplaren van dit luisterboek ging verkopen, stak ik het geld in eigen zak om de hoge productiekosten er uit te krijgen. Tijdens een van mijn wandelingen sprak de Heer: "Jij houdt je niet aan de afspraak". "Welke afspraak?" vroeg ik verbaasd. Ik kon niet bedenken welke afspraak ik had geschonden.

Een paar dagen later zag ik het ineens. Haar hele nalatenschap, zonder aftrek van productiekosten, wilde ik in zendingsprojecten steken en nu probeerde ik zelf uit de kosten te komen. Op zichzelf is het misschien volkomen redelijk om eerst de kosten er af te trekken. Maar het was niet de afspraak, die ik met de Heer had gemaakt.

Nu nog iets anders over mijzelf. Dit boek met verhalen schiet zijn doel voorbij, wanneer u mij als een bijzonder iemand gaat beschouwen. Dan wordt de uitdaging die er in besloten ligt van zijn kracht beroofd.

Sommige verhalen zijn gewoon grappig en die kunt u lezen voor wat ze waard zijn. Zo is het leven, als je met God op avontuur gaat.

Maar in veel van de verhalen gaat het om het spreken van God en de gehoorzaamheid daaraan. Sommigen zeggen wel eens tegen mij: "Sprak God maar zo duidelijk tegen mij".

Nu dat doet Hij! Hij spreekt tegen ieder kind van Hem, in wie de Heilige Geest woont. Dat wij het niet verstaan, heeft allerlei redenen. De belangrijkste daarbij is wel, dat wij niet eens ver-

wachten, dat Hij direct antwoord geeft. Maar Hij wil eigenlijk altijd tot ons spreken. Je moet er tijd in investeren om naar Hem te luisteren en ontdekken, hoe jij persoonlijk het spreken van God het beste kunt ontvangen.

Één ding wil ik u alvast verklappen: Hij spreekt niet door middel van verstandelijke overleggingen, maar Hij spreekt op een intuïtieve manier. Dat is voor veel Nederlanders een probleem. Sinds de verlichting is in onze cultuur niet veel ruimte meer geweest voor de intuïtieve kanten van het mens-zijn. Die zijn geminacht en doodgedrukt.

De theologie is zelfs een verstandelijke wetenschap geworden, waarin het gaat om dogma's en de verdediging van die dogma's tegenover andersdenkenden. En dat terwijl '*Joannès ho theologos*', Johannes de theoloog, de bijnaam van de apostel Johannes, niet zo'n logisch redenerend mens was. Hij stond erom bekend, dat hij zich koesterde aan de boezem van Jezus. In zijn brieven is onvoorwaardelijke liefde het hoofdthema.

Ik ben dus niet een bijzonder iemand. Ik ben een gewoon mens, net als u. Ik ben geboren met een redelijk goed verstand, maar was op sociaal en intuïtief gebied eerder gehandicapt. Wanneer op mijn visitekaartje het woord 'theoloog' prijkt, dan is dat vandaag niet zozeer de verwijzing naar mijn studie in de theologie, maar het verwijst naar mijn uitdaging om Hem te kennen met mijn hart. Daarom laat ik het op mijn kaartje staan.

Voor alles wat ik op het terrein van de werkingen van de Geest heb ontvangen, heb ik hard moeten knokken tegen mijn verstandelijkheid. Ik ben wel eens jaloers op diegenen, die zomaar allerlei gaven van de Geest ontvangen, die spontaan in tongen beginnen te spreken, die gezichten zien of dromen van de Geest dromen, of die zomaar spontaan wonderen van genezing door hun handen zien geschieden.

Bij mij kwam niets spontaan, maar ik moest het me altijd door stappen van geloof toe-eigenen. Dit vertel ik u niet om zielig te doen, of om te beweren, dat genadegaven moeten worden verdiend. Ik bedoel dit: Als een mens als ik (onbegenadigd, wat

intuïtie betreft), de tongentaal kan ontvangen, openbaring kan ontvangen, demonen kan uitdrijven, en af en toe een zieke kan genezen (in de naam van Jezus), dan kunt u het ook!

Ik ben dus heel gewoon. Ik weet, dat ik zelfs heel kwetsbaar ben. Als ik mij niet aan de Heer zou vastklemmen, zou ik bij wijze van spreken zo omvallen. Ik ben mij eerder van mijn zwakten en onzekerheden bewust dan van mijn natuurlijke kracht. Door de liefde van God de Vader, weet ik inmiddels, wat ik waard ben. Ik weet, hoe Hij naar mij kijkt en vanuit die liefde leef ik en blijf ik staande. Dagelijks zoek ik de gemeenschap met de Vader en de Zoon om van Hem te horen, hoe lief Hij mij heeft en om Hem te zeggen, hoeveel ik van Hem houd.

Doordat ik alleen ben, zet de Heer mij heel flexibel in. De laatste drie jaar roept Hij mij voortdurend om te reizen. Vroeger deed Hij dat niet. Mijn leefomstandigheden met een kwetsbare levenspartner waren daar niet naar. En toch zat ons leven van toen ook vol met avontuur.

God heeft een heel avontuurlijk leven voor elk van u, ook al zouden uw leefomstandigheden slechts beperkte mogelijkheden bieden. Bijna iedereen kan contacten hebben met medemensen. Dus kan de Heer ook bijna iedereen gebruiken om tot zegen voor anderen te zijn.

Ik ga geen tips geven over methoden, waardoor je tot je bestemming zou kunnen komen. Mijn tip is heel eenvoudig: "Leer naar Hem te luisteren, ga Hem gehoorzamen, en ontvang daardoor leven".

Ik wens u veel plezier, bij het lezen van de komische, tragikomische en ontroerende geschiedenissen van een man-alleen, die wandelt met God.

Hoofdstuk 1

Ruben

Het sterven van mijn geliefde vrouw, Henny Delina, was het grootste drama, dat mij kon overkomen. Henny was op donderdag overleden. De volgende dagen verliepen als in een roes. Op een bepaalde manier word je geleefd. Natuurlijk zat ik vol vragen. Maar ik was niet van plan om een berg vragen tussen mij en God op te werpen. Het enige wat ik naar Hem uitriep was: "Help!".

De volgende dag, vrijdag, was de dag, waarop wij in Zeewolde altijd de Healing Rooms hebben. Ik achtte mijzelf tot weinig in staat, maar besloot er heen te gaan om door mijn vrienden voor mijzelf te laten bidden. Ik zou het hard nodig hebben.

Zoals gebruikelijk was ik er op tijd om mee te helpen met de inrichting van de gebedskamers. Ineens bleken de tissues op te zijn en ik liep de deur uit naar de naastgelegen winkel, de Marskramer. Ik vond de tissues en stelde mij op in de rij voor de kassa.

Direct achter mij sloot een vrouw aan, die mij oplettend aankeek. "Bent u Gordon van Veelen?" vroeg ze. "Ja dat ben ik", antwoordde ik. "Dan wil ik u condoleren met het verlies van uw vrouw. Ik heb dat net gehoord via een familielid".

Ik bedankte haar. Toen zei ze: "Mijn man is een paar maanden terug omgekomen bij een motorongeluk. Wij hadden net samen een kindje. Nu sta ik er alleen voor". Ik vroeg haar: "Geloof je in God en in de Here Jezus?"

Ze reageerde geprikkeld: "Ik ben razend op God. Hoe kan Hij nu toelaten, dat zoiets gebeurt! Eindelijk was er weer geluk in mijn leven en dan gebeurt dit! Nee, ik heb het helemaal gehad met God".

Er ontspoon zich een heel gesprek, waarbij ik haar duidelijk

maakte, dat God niet verantwoordelijk is voor de rampspoed in ons leven. “Ik ben toch ook niet opstandig? Ik weet dat de Heer mij zal helpen”, zei ik, terwijl ik aan de beurt was.

Wat kon ik verder nog voor haar doen? Waarmee kon ik haar troosten? “Mag ik voor je bidden?” vroeg ik. Ze knikte van ja. Vanuit mijn ooghoek zag ik, dat de caissière ook knikte, alsof ze me wilde aansporen. Ik legde haar een hand op de schouder en bad: “Here Jezus, U weet hoe moeilijk het voor haar is om met deze pijn en dit gemis om te gaan. Heer, ze maakt de fout om U de schuld te geven. Maar ik vraag U, dat u nu bij haar komt en haar gaat troosten. Amen”. Ik keek naar de caissière en ik zag dat ze meebad. Ik keek naar de vrouw. Er waren tranen in haar ogen. Zou ze de Heer met Zijn troost toelaten?

Ik ging met mijn tissues terug naar de Healing Rooms. Van gebed voor mij kwam die avond niet veel. We werden overlopen door bezoekers. De hele avond was ik met een van mijn ministry-teams voor anderen aan het bidden. Verbeelde ik het me, of was er die avond meer kracht dan normaal?

Henny lag gewoon thuis in de woonkamer opgebaard. Ze zou de dinsdag erop worden begraven.

Ik besloot op zondag gewoon naar de samenkomst te gaan. Uiteindelijk wil je daar zijn, waar God werkt en jezelf niet verstoppen, of stil in een hoekje gaan zitten en het zelfmedelijden toelaten.

Ik liep de 800 m. naar het gebouw van RSG ‘de Levant’, waar onze gemeente samenkomt. Terwijl ik op weg was, zag ik een eindje vóór mij Ruben en Cynthia lopen. Ik kende dit echtpaar al lang. Zij was gelovig; hij niet.

Natuurlijk had ik meermalen met hem over de Heer gesproken en over de blijdschap van het kindschap Gods. Maar hij kon er niets mee. “Het geloof is niets voor mij”, zei hij dan.

Af en toe ging hij wel eens met zijn vrouw mee naar de samenkomst. En dit was kennelijk die bewuste keer, dat hij weer eens meeging.

Omdat ik niet wilde, dat iedereen op mij af zou stuiven om mij te condoleren, besloot ik gewoon naar de voorbidstond te gaan en pas na het begin van de worship de zaal in te lopen.

En daar stond ik dan temidden van de oudsten en naast Br. Van de Heuvel uit Benidorm, die de prediking zou doen. Hij vertelde, dat hij net door een groot wonder van kanker was genezen. De artsen hadden hem al opgegeven. Hij lag thuis, eigenlijk te wachten op het stervensproces, toen de kracht van God zijn lichaam binnenkwam. Zonder enige medicatie knapte hij ineens op, voelde zijn krachten terugkeren en binnen een paar weken was hij hersteld.

De oudsten keken naar mij. Hoe zou ik daarmee omgaan nu Henny net aan dezelfde ziekte was gestorven? Eerlijk gezegd, kon ik mij oprecht verheugen. Een Goddelijke genezing; zo hoort het! Ik kon aan de lichamelijke aftakeling en het pijnlijke en ontluisterende kankerproces weinig Goddelijks ontdekken. Gelukkig genezen er ook nog mensen door wonderen van God. Halleluja!

De bidstond begon. Ik herinner me, dat ik ineens moest bidden voor Ruben. “Heer ik bid u voor Ruben, de man van Cynthia, dat U zijn hart opent.” Alleen de 7 mannen in de gebedskamer waren getuigen van dit gebed.

Toen de zangdienst begon, gingen wij allen naar binnen, de zaal in. Tijdens de liederen was ik voortdurend emotioneel; de ene huilbui volgde op de andere. Toen was Br. Van de Heuvel aan de beurt. Hij vertelde, hoe de Heer hem van kanker had genezen. De mensen keken naar mij.

Iemand ging zelfs naar één van de oudsten toe: “Laat hem stoppen met dit verhaal over zijn genezing van kanker. Dat kunnen we Gordon toch niet aandoen! Hij is net zijn vrouw kwijtgeraakt door kanker”. Ik was alleen maar blij met dit verhaal. God is en blijft de Genezer van zieken. De macht van kanker is niet groter dan Hij.

Van de rest van de prediking herinner ik me niet zoveel. Ik was voortdurend heel emotioneel. Het verdriet kwam bij vlagen over mij heen. Steeds zag ik haar lijdende gezicht voor me. Ik vroeg mijzelf af: “Zou ik ooit nog kunnen prediken? Zou ik zonder Henny als maatje nog in de bediening kunnen staan? Zou ik zonder haar nog verder kunnen?”

Na het slotlied verlieten wij de samenkomstruimte in de richting van de hal, waar koffie gedronken wordt. Gelukkig viel niemand mij lastig. Toen ik binnenkwam, zag ik aan het eind van die ruimte Ruben zitten. Hij zat in de verste hoek. Onwillekeurig liep ik in zijn richting. Toen ik vlak voor hem stond, richtte hij zijn hoofd ineens op en keek mij recht aan en hij vroeg: “Gordon, je hart openen, hoe doe je dat?”

Hoe was dat mogelijk? Hij had mijn gebed niet gehoord, waarin ik had gebeden voor de opening van zijn hart. En nu vroeg hij het uitgerekend aan mij in diezelfde bewoordingen!

Ik antwoordde: “Wij weten soms niet, hoe wij ons hart kunnen openen, maar als je Jezus vraagt om binnen te komen, weet Hij wel hoe het open moet. Maar zou je dat willen, dat Jezus in je hart komt wonen?” Hij keek me aan en knikte: “Ja”.

Wij gingen samen zitten. Ik leidde hem door het ‘zondaarsgebed’, waarin hij zijn leven aan Jezus overgaf en Jezus vroeg om de Heer van zijn leven te worden en in zijn hart te komen wonen. Als ik er nu over schrijf, komen de tranen van ontroering opnieuw in mijn ogen.

Ik had er niets voor gedaan. Deze situatie werd mij in de schoot geworpen. Ineens begonnen mijn vragen beantwoord te worden. Nee, mijn leven was nog niet over; mijn bediening was nog niet voorbij. Ook zonder mijn vrouw zou ik Hem kunnen dienen. Ik was niet alleen; Hij zou mij zelf leiden en de vruchten geven.

Zo iets teders had ik in mijn leven nog niet eerder meege-

maakt. Misschien moest ik mij eerst geheel hulpeloos en ontredderd voelen, voor Hij deze tedere liefde aan mij kwijt kon. Zó had ik God de Vader nog niet eerder leren kennen.

De weken erna zou ik mijn hemelse Vader leren kennen van zijn diep troostende kant. Het was een moederlijke troostende liefde, waarmee ik kennismaakte. Het zou mijn visie op de Vader op de kop zetten en mijn leven in een paar maanden meer veranderen, dan in de 30 jaar ervoor.

Troostende vrienden op de begrafenis; Ad en Paula de Krijger

Hoofdstuk 2

Vaderschap

Een week na de begrafenis van Henny ging ik voor het eerst op zaterdagavond mee, naar een samenkomst van TRIN (Touch, Reach and Impact the Nations), een soort van jeugdkerkbeweging met de nadruk op evangelisatie, zending en ondersteuning van weduwen en wezen. Ik was er nog nooit eerder geweest en kende er niemand, behalve Jolande Bijl en een paar medewerkers van mijn eigen Healing Rooms.

Bij die gelegenheid stelde Jolande mij voor aan Mattheüs van der Steen. Hij begon direct voor mij te bidden. Het waren profetische woorden, die mij heel diep raakten, omdat hij niets over mij en Henny wist, dan dat zij een week tevoren was overleden. Hij profeteerde, dat zij een getuigende vrouw was geweest en dat zij veel mensen tot Jezus had geleid en dat zij blijvende vruchten op haar leven had.

Hoewel de meeste bezoekers jong waren, voelde ik me direct thuis. Er was veel enthousiasme en de aanwezigheid van de Heilige Geest in de zaal was soms zo sterk, dat demonen zich begonnen te manifesteren. Ik besloot dus voorlopig te blijven komen, omdat ik dan zelf ook als toehoorder iets van een ‘kerkdienst’ had. De zondagochtenden sprak ik immers altijd zelf.

Toen ik de tweede keer kwam, vroeg Jolande me of ik in de ministry wilde meedoen. Ze hadden toch wel behoefte aan een iets ouder en ‘rijper’ iemand. Ik stemde toe. Uiteindelijk bid ik graag voor mensen. Die avond was een bijzondere avond.

Na een korte inleiding van Mattheüs over het Vaderhart van God, werden de stoelen uit de zaal verwijderd en ging iedereen op de grond zitten of liggen. Een Canadese zangeres, Laura Woodly, zong en speelde zachte aanbiddingsliederen. Het was de bedoeling, dat wij gemeenschap met de Vader zou-

den zoeken. Ik had zoiets in deze vorm nog nooit eerder meegemaakt.

Terwijl ik zelf nog maar net was gaan zitten en de nabijheid van God zocht, werd ik op de schouders getikt. Jolande wees mij op een jongeman die een eind verderop op de grond lag, hevig snikkend. "Kun je daar even aandacht aan besteden?" vroeg ze.

Ik schoof tussen de zittende en liggende mensen door naar de betreffende jongeman. Hij was bijna 2 meter lang, was kaalgeschoren en droeg gedeeltelijk camouflagedekleding. Hij zag er uit als een marinier of een commando.

Vroeger zou ik misschien vanuit een staande positie, voorovergebogen een hand hebben opgelegd en iets hebben gezegd, maar het was alsof de Heilige Geest tegen me zei, dat ik naast hem moest gaan liggen. Ik gehoorzaamde, ging naast hem liggen en maakte een strelende beweging over zijn arm en rug (hij lag half op zijn buik).

Ineens rolde hij zich op als een klein kind en schoof zichzelf tegen mij aan, als een baby in mijn schoot. Eerlijk gezegd kon het me helemaal niets schelen, dat dit er allemaal een beetje vreemd uitzag. Ik herinner me, dat de gedachte bij me op kwam: Zo'n grote kerel in de schoot van een kleine man als ik.

Ik wist ook direct wat ik doen moest. Ik streelde hem en bad zachtjes in tongen. Ik moest gewoon niets zeggen! Het enige, waartoe de Geest me inspireerde was, dat ik hem moest strelen. Zo lagen we daar minstens een half uur, terwijl de muziek zachtjes speelde en iedereen in stilte genoot van de aanwezigheid van God.

Na een half uur had ik het idee, dat het nu genoeg was. Ik richtte me een beetje op en fluisterde in zijn oor, wat de Heer me gaf om uit te spreken. Ik wist nog niets van hem. Dat maakt het woord extra betrouwbaar. Toen mijn profetische woord ten einde was, vroeg ik hem met mij mee te gaan, naar een aparte

ruimte om even verder te praten.

Ik kreeg een heel verdrietig verhaal te horen. Hij had geen vader, geen moeder, groeide op in kindertehuizen etc. Terwille van de privacy vertel ik daar verder niets over.

Ineens beseft ik, wat ik het halve uur daarvoor eigenlijk had gedaan; ik had hem een half uur lang Vaderliefde gegeven. Ja, ik schrijf het maar met een hoofdletter. Want het was Gods idee om het zo te doen. Ik denk, dat de impact die het op mijn eigen leven had, net zo groot was, als het helende effect op zijn leven.

Kaffee und Kuchen met Erik en Annie van Doorn

Hoofdstuk 3

Sjamaan

Henny was nog maar een paar weken overleden, toen de dag kwam, waarop wij 33 jaar getrouwd zouden zijn (27 november 2007). In diezelfde week zouden Erik en Annie, onze beste vrienden, hun 38 jarige huwelijk vieren.

Ik had gehoopt, dat Henny zou herstellen en had een paar maanden eerder via Ebay een paar hotelvouchers gekocht voor een vierdaagse vakantie in Duitsland. Wat moest ik daar nu mee doen? Ik besloot Erik en Annie te vragen met mij mee te gaan en met z'n drieën een weekje in Duitsland door te brengen in een hotel in Bad Wildungen.

Natuurlijk was deze reis heel apart met allerlei 'dubbele' herinneringen. Jarenlang hadden Henny en ik samen rond deze tijd van het jaar een uitje naar het Wezerbergland in Duitsland gemaakt. Het was de tijd van de kerstmarkten, waar alles wordt gedaan om een romantische kerstsfeer te creëren.

Nu was ik voor het eerst alleen. Gelukkig waren mijn beste vrienden bij mij. We kwamen tijdens onze uitstapjes op allerlei plekken, waar ik ook met Henny geweest was. We aten Italiaans ijs op dezelfde plek en dronken koffie op onze vaste stekjes. 's Avonds bleven we meestal op de kamer van Erik en Annie zitten kletsen.

Als ik dan naar mijn eigen hotelkamer ging, had ik het best wel eens even moeilijk. Verder lachten we met elkaar, gingen gekke hoeden passen en genoten van 'kaffee und kuchen'.

Terwijl wij zo met zijn drieën in een konditorei zaten, boog Annie zich voorover naar ons toe en zei: "Die vrouw, die achter jullie alleen aan een tafeltje zit, had net een telefoongesprek en zit nu vreselijk te huilen. Niemand trekt zich er wat van aan. Niemand probeert haar te helpen. Zal ik naar haar toegaan?"

Erik en ik reageerden: “Doe maar; wij zullen wel in tongen bidden”. En zo stond Annie op en zette zich ongevraagd aan het tafeltje van de snikkende vrouw. Ze sloeg een arm om haar heen en begon met haar te praten. En wij ondertussen maar bidden!

Na een half uurtje keerde Annie weer naar onze tafel terug en wij waren best nieuwsgierig naar wat er was gebeurd. Annie vertelde het ons: “Ik ben naast haar gaan zitten en sloeg een arm om haar heen. En toen zei ik tegen haar: Ich komme aus Holland. Sie können mir ruhig alles sagen”.

Ik hoor het Annie nog zeggen. Ze heeft, als ze Duits spreekt, een heel leuk Zwitsers accent, omdat ze als verpleegster lang geleden in Zwitserland heeft gewerkt.

Hoe dan ook, de vrouw in kwestie stortte haar hart bij Annie uit. Het telefoontje van daarnet was haar psycholoog. Ze worstelde met diepe problemen rondom een kwestie van incest. Het telefoontje had haar behoorlijk van haar stuk gebracht. Nadat Annie had geprobeerd haar te troosten, had ze over Jezus verteld, die al zoveel slachtoffers van incest heeft hersteld en geheeld.

Wanneer je zoals wij in een vreemde omgeving bent, weet je natuurlijk niets van de plaatselijke evangelische gemeenten en de mogelijkheden van opvang en pastoraat. Daarom kun je alleen op dat moment troosten en geen echte nazorg doen. Maar goed, op dat moment was zij degene, die de stem van de Heer verstond om troost te bieden en op Jezus te wijzen.

Een dag later bezochten we Alsfeld (Hessen). In deze middeleeuwse stad staat een heel bijzondere winkel. Het is de firma ‘Ramspeck’ aan de Markt. Het is (of was) een echte winkel van Sinkel, van een soort, zoals je ze bijna nergens meer hebt. Er staan vele ladekasten, waarin je allerlei vreemde onderdelen van nog vreemdere apparaten kunt vinden. Zo vond ik een laadje met ‘neusringen voor stieren’. Maar ze verkopen ook muizenvallen, weckflessen, serviesgoed, pannen en pakkingen voor espressoapparaten.

Wanneer je in deze winkel rondloopt, hoor je voortdurend vreemde geluiden. Dan loopt iemand tegen een hangend steelpannetje op; dan hoor je gerammel van serviesgoed (er valt ook wel eens iets stuk). Ik was er met Henny een aantal keren geweest. Niet eens zozeer om er iets te kopen, als wel om me te verbazen.

Carl Ramspeck, aan de markt van Alsfield (Hessen)

Ik wilde deze winkel beslist aan Erik en Annie laten zien. Terwijl ik met mijn filmcamera een opname stond te maken van deze winkel van 'Malle Pietje' (een handelaar in oud ijzer uit de televisieserie 'Swiebertje' rond 1960) werd ik door een onbekende man aangesproken: "Wat een prachtige winkel is dit hè?" Ik beaamde, wat hij zei.

Toen vertelde hij: "Iedere keer als ik in Duitsland kom, ga ik hier naar mijn geboorteplaats terug en ga ik stevast naar deze

winkel en dan naar de boekhandelaar hier tegenover. Dat is ook zo'n aparte winkel. Dan voel ik me helemaal gelukkig. Ik kan dwalen in het verleden, zonder dat ik direct lastig gevallen wordt, dat ik iets moet kopen".

Toen begon hij ineens over geestelijke zaken te spreken en dat wekte mijn nieuwsgierigheid. Normaliter ben ik degene die daarover begint, maar nu was hij me voor: "Duitsland is een heel koud land. Ik bedoel nu niet qua temperatuur, maar wat betreft de openheid naar de geestelijke dimensie. Men heeft geen flauw idee van de geestelijke wereld".

Ik knikte bevestigend en vroeg me af waar hij heen wilde met dit statement. Hij ging verder: "Kijk, ik woon in de Kongo. Daar hebben de mensen nog feeling met de geestelijke dimensie. Daar geloven ze in het bestaan van een geestelijke wereld om ons heen". Ik zei, dat ik het met hem eens was en dat we hier in West-Europa door de 'Verlichting' geen zicht meer hebben op de geestelijke wereld.

Nog steeds wist ik niet wat hij wilde. Waarom had hij mij uitgekozen voor zijn verhaal? Maar het werd me snel duidelijk. "Ik ben schrijver en illustrator van kinderboeken. Ik ben getrouwd met een Kongolese en ben in de Kongo gaan wonen. Mijn vrouw en kinderen werden hier in Duitsland gediscrimineerd en hadden eigenlijk geen leven".

Toen ging hij verder: "Kijk", zei hij, "in alle godsdiensten zit een aspect van waarheid. Ik heb vrienden, die moslim zijn en anderen zijn boeddhist, weer anderen zijn jood of christen. En in alles zit een aspect van waarheid. Ik ben katholiek opgevoed, maar nu ben ik 'sjamaan' (iemand, die in een toestand van trance probeert contact te krijgen met geesten en daarbij bezeten raakt). Ik heb contact met de geestelijke wereld". Hij blies zichzelf duidelijk een beetje op als een heel interessant iemand, die een hoge mate van wijsheid, intelligentie en tolerantie heeft.

Ik vroeg: "Maar als u zoveel van godsdiensten weet, dan weet

u toch ook, dat de Bijbel in Deuteronomium 18 het contact met de geesten verbiedt?" Hij keek me even schaapachtig aan, want hij had van mij eerder een bewonderende reactie verwacht. Toen zei hij: "Ja, maar ik heb alleen contact met goede geesten". "Hoe weet u dat nu", vroeg ik, "of deze geesten goed of kwaad zijn?"

Hij reageerde: "Nu, goede mensen trekken alleen goede geesten aan, kwade mensen trekken kwade geesten aan. Ik heb alleen maar contact met de goede en ben er dus ook niet bang voor".

Voordat ik het goed en wel door had, wat er gebeurde, legde hij ineens zijn hand op mijn hoofd - ik kon dat niet voorkomen, want ik had in de ene hand een tas en in de andere de videocamera - en hij zei: "Ik zegen u met mijn goede geesten!"

Dat kon ik natuurlijk niet accepteren. Zonder iets hardop te zeggen, bracht ik mijzelf onder het bloed van Jezus en reinigde mij van iedere geestelijke besmetting in Jezus' naam. Het gesprek ging nog even verder, waarbij hij het een en ander over zijn familie vertelde. Toen ik weer de kans kreeg het woord te nemen, zei ik: "U hebt mij net gezegend met uw geestenwereld; nu ga ik u zegenen met mijn geestenwereld". Ik legde mijn hand op zijn hoofd en sprak: "Heilige Geest, ik vraag U, dat u deze vriend duidelijk maakt, dat hij nooit meer in contact met occulte geesten mag treden. Breng hem tot bezinning! In Jezus' naam, amen!"

Hij schrok vreselijk en riep angstig: "Nee, nee...nee, dat wil ik niet!" Iedereen in de winkel keek onze kant op. Snel nam hij afscheid en verdween uit de winkel. Dit was wel het laatste wat hij had verwacht. Ik moest er achteraf wel om lachen. De macht van Jezus is heel wat groter dan die van de boze geesten. De dagen erna heb ik nog meerdere keren voor hem gebeden.

Hoofdstuk 4

Dia's

Kort na de reis naar Duitsland gebeurde het volgende. Ik was alleen thuis. Iedere dag had ik wel huilbuien. Niet zozeer vanwege het gemis van Henny, maar omdat ik voortdurend flashbacks had van haar lijdensweg. De afgelopen maanden had ik haar pijn zien lijden. Ik had haar zien vermageren. Ik had haar horen klagen van de pijn en de misselijkheid.

En het ergste was wel, dat ik er hulpeloos bij stond, toen zij de moed verloor. Zij vond het zo moeilijk om juist op het moment, dat zij zich steeds meer geaccepteerd voelde in de gemeente en steeds meer de kans kreeg te functioneren, bijvoorbeeld in de Healing Rooms, nu alles te moeten loslaten. Ze had het idee (en dat was ook reëel), dat alles haar werd afgenomen: "Is dit het dan? Moet het, nu het eindelijk leuk begint te worden, zo eindigen?"

De beelden van haar lijden stond op mijn netvlies gegraveerd. Steeds kwamen de beelden en gedachten terug en dan zat ik alleen te huilen. Ik moet eerlijk zijn, dat ik voldoende praktische en emotionele hulp kreeg. Iedere dinsdag at ik bij Freek en Esther Koudijs en hun gezin. Iedere week ging Jan Mohr één of twee keer met mij wandelen, waarbij ik de kans kreeg al mijn twijfels, zelfverwijten en moeiten uit te spreken. Wat dat betreft voorzag de Heer in al mijn behoeften. Maar deze flashbacks moest ik alleen verwerken.

Ik was dus alleen thuis. Ineens sprak de Heer tot mij: "Ga je oude dia-verzameling van zolder halen en bekijk ze". Mijn eerste reactie was: "Oh nee, dat ga ik niet doen. Als ik daaraan begin, komt aan het verdriet en het huilen helemaal geen eind meer".

Het ging om dia's die wij in de jaren 1978-1986 hadden gemaakt. Ze lagen al bijna 20 jaar op zolder, zonder dat we er ooit naar omgekeken hadden. Er was ook nog een scherm en

een projector, waarvan ik niet wist of die het nog zou doen. Maar los daarvan; ik was daarvoor echt niet in de stemming.

Opnieuw sprak de Heer: "Ga naar zolder; haal die dia-verzameling en ga ze bekijken!" Ik protesteerde opnieuw, maar na even gaf ik me gewonnen en ging naar boven. Ik haalde de dozen met dia's naar de woonkamer, stelde de projector en het scherm op en sloot de luxaflex om de kamer wat te verduisternen. Ik zette het eerste magazijn in de projector - het ding deed het nog - en begon te kijken. Wat ik had verwacht, gebeurde. Binnen 5 minuten zat ik in tranen en moest stoppen om uit te huilen.

Daarna begon ik opnieuw. Het duurde niet lang, of ik zat weer in tranen. Maar ik zette door. Afgewisseld door hevige huilbuien werkte ik me in twee dagen door de ruim 1000 dia's heen.

Het waren dia's van onze vakanties, van onze bezoeken aan de zigeunerbroeders en -zusters in Spanje, van onze reizen naar Finland en Rusland en nog veel meer. Op de meeste stond Henny te midden van de meest fantastische landschappen. Op een aantal stond ik zelf en dan waren er ook nog heel wat, waar wij samen op stonden, gemaakt met een statief en zelfontspanner. Eigenlijk waren het allemaal beelden van geluk, beelden van vreugde, beelden van voldoening, beelden van vriendschappen.

En toen ik na twee dagen vol emoties klaar was met het bekijken van al deze mooie beelden, was er van binnen iets met me gebeurd. Ik was er zelf verbaasd over. Mijn herinnering en mijn hart waren veranderd! Het leek wel alsof de dominerende herinnering aan het lijden van Henny van de afgelopen maanden was overspoeld door duizend beelden van geluk.

Ineens kon ik haar weer zien in de vele mooie momenten van ons leven. De herinnering en de terugblik waren ineens niet meer zwart maar kleurrijk. Ineens besepte ik: "Ze is ook gelukkig geweest. Ze is echt gelukkig met mij geweest". Ik zag ook ineens, dat de Heer heel wat van Zijn beloften daad-

werkelijk aan haar had vervuld.

En niet alleen mijn herinnering was hersteld, maar ook mijn hart. Met mijn verstand wist ik wel, dat zij bij Jezus en bij de Vader is en daar leeft in vreugde zonder verdriet. Met mijn verstand wist ik, dat alle moeiten van haar leven daar worden geheeld en haar tranen afgewist. Maar nu wist ik het ook met mijn hart.

Ik kon alles een plekje geven. Zij is bij Jezus. Alle traumatische dingen die ze had meegemaakt, worden daar geheeld. Alle verschrikkelijke dingen, die zij diep had verdrongen - waar ik niet bij kon en waarbij ik haar ook niet kon helpen - worden aan het hart van God genezen. Zij is gelukkig!

En ik? Wij waren als wandelaars, die een eindweegs met elkaar optrekken, naast elkaar en elkaar steunend. Aan die wandeling samen was een einde gekomen, zoals dat bij ieder mens een keer gebeurt. Ik had gedurende die wandeling veel voor haar betekend, en zij voor mij. We hadden elkaar 'goed gedaan'. Wij waren voor elkaar genezend geweest. Nu was dat deel van de wandeling ten einde. En ik moest alleen verder. Alleen? Helemaal niet! Mijn Vader wandelde immers met mij mee.

Vanaf dat moment was mijn rouw over. Ik heb nooit meer om haar gehuild. Dat zou ze trouwens ook niet willen. Zij heeft het immers goed. Zij is op haar bestemming gekomen. Zij zou het liefste willen, dat ik ook weer gelukkig zou zijn. Nu kon mijn hart dat verstaan.

Ik weet natuurlijk niet, in hoeverre onze gestorven geliefden nog iets meekrijgen van het leven van ons die op aarde achterblijven. Ik weet dat niet. Af en toe zeg ik tegen mijn Vader: "Als U Henny ziet.... zeg dan maar tegen haar, dat het goed gaat met me".

Ik ben gelukkig!

Hoofdstuk 5

Delina, het boek

Ik was in de laatste twee maanden voor Henny's sterven begonnen aan het schrijven van het boek 'Delina', het boek over haar leven. Daarmee vervulde ik een belofte die ik haar 20 jaar eerder had gedaan. Ik wilde eigenlijk alles wat ik geschreven had nog aan haar voorlezen, om te zien hoe ze het vond en haar allerlei vragen stellen over gebeurtenissen, waarvan ik de details niet wist.

Maar ze wilde het niet horen. Op een of andere manier vond ze het te confronterend. Slechts een enkele keer hadden we het erover.

Ik schreef over pater Van de Kroft, die destijds met Henny een beginnende relatie had. Ik besloot op internet te rechercheren en vond hem. Hij was, toen ik hem ontdekte, kort tevoren in Amersfoort overleden.

Destijds begon hij wel een relatie met Henny, maar tegelijkertijd wilde hij vasthouden aan zijn positie in de R.K.

Ik ontdekte, hoe hij, kort nadat Henny hem definitief had afgewezen, een nieuwe relatie was aangegaan en uit de jezuïeten orde was gestapt om met deze vrouw te kunnen trouwen. Om zeker te zijn, dat het om dezelfde Herman van de Kroft ging, vertelde ik Henny het verhaal. Ze lag toen al helemaal op bed. Ze schrok zichtbaar en trok bleek weg. Maar ze wilde er niet verder over praten.

Ook deed ik de nodige pogingen de verblijfplaats van Henny in Polen te achterhalen. Zelf had ze altijd de naam 'Posen' genoemd. Posen, het huidige Poznan, is de naam van een stad en een provincie in West-Polen, maar wel een paar honderd kilometer ten zuidwesten van Danzig. Ze had me ook verteld, dat ze tijdens haar verblijf daar met 'onkel Hagen', een Duitse vriend van haar ouders, een paar dagen in een hotel in Sopot aan de Oostzee was geweest.

Ik zocht alle plaatsen op en ontdekte dat Poznan en Sopot honderden kilometers van elkaar lagen. Zou deze 'onkel' honderden kilometers met Henny door Polen hebben gereisd?

Tenslotte kwam ik er achter, dat aan het begin van de oorlog heel West-Polen wel 'Posen' werd genoemd. Maar waar had ze dan al die tijd gezeten?

Door al mijn rechercheren naar de germaanse landdienst vond ik op een website over bijzondere poststukken een ansichtkaart, die door een belgische jongen in 1943 vanuit Polen naar zijn ouders in België was gestuurd. Hij bevond zich in een 'Jugendlager' in Tiegenhof vlakbij Danzig. Tegenwoordig heet deze plaats Nowy Dwor Gdanski.

Uit de bespreking van het poststuk bleek, dat er zich destijds kampen van de Germaanse Landdienst in de streek rond Tiegenhof bevonden, waarin belgische, nederlandse en andere jongelui waren ondergebracht. Vandaar uit kon je gemakkelijk naar Danzig (30 km.) of naar Sopot, een badplaats aan de Oostzee, 15 km. westelijk van Danzig.

Het Grand Hotel in Sopot aan de Oostzee, vlakbij Danzig

Ik besloot het Henny te vragen. Ik vroeg haar: "Heette de plaats waar je in Polen zat, soms Tiegenhof?" Haar gezicht klaarde op ten teken van herkenning. "Ja, zo heette het!" riep

ze uit. In ieder geval kon ik nu weer een puzzelstukje op zijn plaats leggen.

Dit oude huisje in Tiegenhof moet Henny beslist gezien hebben

Henny's toestand ging snel achteruit. Ze reageerde steeds minder op prikkels van buitenaf en 'sliep' steeds meer. Ik was met schrijven van het boek juist op dat punt gekomen, dat wij voor het eerst kennismaakten in Amsterdam (1972) tijdens een Bijbelstudieavond in het huis van Jaap en Ellen de Wit. Tot dusverre had ik het boek vanuit haar perspectief geschreven; haar verhaal, haar getuigenis.

Toen stopte ze met eten. Ze kon niet meer. Het enige wat ze nog tot zich nam, was nu en dan een waterijsje. Ze sprak nauwelijks meer. Tien dagen later stierf ze.

Het werk aan het boek lag stil en ik kon de kracht niet opbrengen er opnieuw aan te beginnen. Ik denk, dat iedereen zich dat wel kan voorstellen.

Het zat al een half jaar in de planning, dat er een keer speciaal voor mij zou worden gebeden in het kader van een bevrijdingstraject. We noemden dit het 'bevrijdingsgebed' omdat het

erom ging in je leven schoon schip te maken met het verleden, zonden te belijden en eventuele vloeken uit het verleden op te ruimen. Daaraan voorafgegaan waren 5 avonden van gesprekken met een mentor, waarbij een lange vragenlijst werd door-gewerkt.

Twee maanden na Henny's sterven was ik aan de beurt. Aan het eind van dit gebed werd ik gezegend door één van de medewerkers, Timo Wendel de Joode, een man die ik nog nooit eerder had gezien. Hij wist van mij ook niets.

Toen hij voor mij ging bidden, toonde de Heer hem een boek. Hij zei tegen mij: "Ik zie pen en papier; een boek. Ik weet helemaal niet of je iets met schrijven hebt. Maar dat is wat de Heer me laat zien. Ik denk, dat je een boek zult schrijven". Nu, ik wist precies, waarover het ging. Het ging om het werk aan het boek Delina, dat stil lag, omdat ik het niet aankon of niet aandurfde.

Het gebed vond plaats op een zaterdagavond.

Zondagmiddag ging ik achter de computer zitten en begon verder te schrijven. Ik merkte dat het ging en had het idee dat de woorden gewoon kwamen. Ik voelde me sterk geïnspireerd. De volgende dag, maandag, ging ik verder. Ik schreef en schreef, tot diep in de nacht.

Op een goed moment keek ik op mijn horloge en zag dat het 3 uur in de nacht was. "Dit wordt te gek", dacht ik. "Nu moet ik stoppen en gaan slapen".

Het verhaal dat ik net aan het schrijven was, ging over ons verblijf op camping de Trippenmaker in Hulshorst in 1979. Henny was destijds behoorlijk overspannen en daarom hadden we een oude stacaravan gekocht, zodat ze de stad uit kon, dichtbij de natuur. Ver weg ook van alle mensen, die haar veroordeelden.

En ook al was ze ziek, zij bleef toch altijd en overal getuigen van Jezus. De mensen van onze camping waren bijna allemaal ongelovig en hadden niets met de kerk. Zaterdags en zondags zaten ze bij hun caravans op de Veluwe.

Maar wij probeerden hen toch in persoonlijke gesprekken te bereiken. Toen kregen wij het idee om een evangelische filmavond te organiseren. Wij vroegen de eigenaar van de camping, of wij de leegstaande stal voor dat doel mochten gebruiken. Hij stemde toe en wij verduisterden de ramen van de stal, versierden de binnenkant en nodigden alle mensen uit.

Om een lang verhaal kort te maken; 64 campinggasten bezochten de filmavond. De film die vertoond werd, ging over een jongen, die ruzie met zijn vader krijgt en van huis wegloopt. Uiteindelijk komt hij op een evangelisatiecampagne van Billy Graham tot bekering en verzoent zich weer met zijn vader.

Het was drie uur in de nacht. Het voorgaande verhaal van de filmavond op de camping had ik net opgeschreven. Ik ga naar beneden om nog even een glas warme chocolademelk te drinken, voordat ik ga slapen.

En terwijl ik de kokende chocolademelk laat afkoelen, druk ik de tv aan. Ik heb een satellietschotel en de zender die 'toevallig' opstond, was de duitse 'Bibel TV'.

Moe en met halve aandacht kijk ik, wat me wordt voorgeschoteld. Het is een film.

Plotseling veer ik op van verbijstering. Dat kan toch niet! Op dit moment wordt dezelfde 30 jaar oude film vertoond, van de jongen, die van huis wegloopt en bij Billy Graham tot bekering komt! Ik heb net over de vertoning van deze film in mijn boek zitten schrijven!

Ik snap het wel. Het is van God. Met zijn onnavolgbare liefde, bevestigt Hij wat ik aan het doen ben. Het boek moet af! Hij heeft al gesproken door een profetisch woord. Nu spreekt Hij op deze manier. Hij is verbijsterend.

De dagen erna vordert het boek met grote snelheid. Ik ervaar God dichtbij. Een paar dagen later, op zaterdag, bezoek ik een studiedag over de gaven van de Geest in Arnhem. De deelnemers worden aangemoedigd om deze gaven ook te praktiseren. Daarvoor worden we in kleine groepjes opgedeeld. We beginnen voor elkaar te bidden en over elkaar te profeteren.

Een zuster, die ik nog nooit heb gezien (en zij mij niet) zegt tegen me: “Ik weet niet wat het betekent, maar ik zie de hele tijd een boek bij u”.

Nu, ik weet wel wat het betekent. Binnen zes weken was het boek ‘Delina’ klaar. Vrienden beginnen met de correcties. En ik lever het materiaal in bij de uitgeverij. Een aantal maanden later houd ik het eerste exemplaar in mijn handen. De eerste druk is binnen een maand uitverkocht, de tweede druk is vier maanden later op. De derde druk doet er zeven maanden over. Er komt zelfs een vierde druk.

Ergens heb ik het idee, dat ik de opbrengsten van het boek niet zelf moet houden. Het is immers het leven van Henny Delina. Zij is bij de Vader. Daarom moet de opbrengst van haar verhaal ook een hemelse bestemming krijgen. Zelf betaal ik alle druk- en uitgavekosten. Een niet onaanzienlijk bedrag. Maar alles wat binnen is gekomen, binnenkomt en zal binnenkomen zal geïnvesteerd worden in het koninkrijk van God!

Af en toe zeg ik tegen de Heer: “Ik weet niet wat ze meekrijgt van wat hier op aarde gebeurt. Maar als het kan, zegt U dan maar tegen haar, dat het met mij goed gaat en dat door haar verhaal mensen worden bemoedigd en gestimuleerd”.

Hoofdstuk 6

De rug

In februari 2008, dus nog maar kort na Henny's overlijden, bezocht ik een gebedsconferentie van Suzette Hatting in Leiderdorp.

Kaisa Koistinen, de dochter van Matti en Marjariitta uit Finland, werkte als P.A. (personal assistant) voor Suzette en had me min of meer voor deze conferentie uitgenodigd.

Ik vond het wel leuk ook haar weer eens terug te zien. Verder wilde ik in mijn persoonlijk gebedsleven wel een bepaalde doorbraak, en tenslotte wilde ik zoveel mogelijk positieve dingen meemaken. Toen de conferentie begon, ontdekte ik, dat Kaisa helemaal niet mee was gekomen.

Wie wat meer over het onderwijs van Suzette wil weten, kan het best haar boek over het gebed kopen; 'Een leefstijl van gebed' (Herstel). Heel belangrijk in haar onderwijs is, dat we met God mee bidden. God heeft een wil, een plan. Het gebed en de proclamatie en voorbede van mensen draagt positief bij aan het vervuld worden van Gods wil.

God heeft onze gebeden nodig om Zijn wil op aarde te realiseren. Deze inzichten kunnen ons gebedsleven totaal veranderen. Verder legt zij ook nadruk op de werkelijke liefdesrelatie tussen de gelovige en de Heer. Dit heeft prioriteit boven het gebed, in de zin van het doen van verzoeken.

Tijdens de conferentie had ik erg veel last van mijn rug. Sinds ik in het verleden ooit een hernia opliep, heb ik daar af en toe last van; meestal nadat ik iets heb getild. Dan heb ik weken last van pijn in de rug en uitstralende pijnen, vooral in mijn rechterbeen. Net voor de conferentie had ik natuurlijk weer iets gedaan, waardoor mijn rug overbelast was.

Tijdens de conferentie zat ik voortdurend op mijn stoel te draaien om te proberen de minst pijnlijke houding te vinden.

Maar hoe ik het ook probeerde; dan weer onderuit zakken, dan weer rechtop zitten, dan weer op mijn ene bil, dan weer op de andere. Ik bleef pijn hebben. Door de harde houten stoelen werd het er beslist niet beter op.

Aan het eind van de conferentie legde Suzette ons allemaal de handen op. Ze riep ons allemaal op om in tongen mee te bidden. "Ik kan het niet alleen! Jullie moeten allemaal meedoen", riep ze.

Ik deed mee en bad natuurlijk ook vurig om een aanraking en tevens het herstel van mijn rug. Maar terwijl anderen door de kracht van de Geest omvielen, ervoer ik helemaal niets bijzonders. Mijn rug deed nog even zeer als tevoren.

Nadat ze voor mij had gebeden, en ik dus niets ervoer, verliet ik mijn plaats om mee te kijken, wat er verder onder haar bediening plaatsvond. En terwijl ik in tongen bad en van dichtbij keek, hoe ze een grote man de handen oplegde, zag ik, dat deze man door de kracht van de Geest plat achterover viel. Er was niemand om hem op te vangen of zijn val te breken, dan ik, die het dichtste bij stond.

En terwijl ik naar voren sprong om hem op te vangen, riep ik van binnen: "Nee, Heer dat kan ik niet; mijn rug kan dat niet aan!" Ik had weinig tijd om bij de verschrikkelijke gevolgen stil te staan. Mijn rug zou nog verder van streek zijn en het zou opnieuw weken gaan duren, voordat ik weer een beetje de oude zou zijn.

Ik had weinig tijd, want naast hem stond nog zo'n grote man en die viel ook om. En nog steeds was er niemand. Ik schoot dus toe en legde hem netjes neer, met de verzuchting: "Heer wees mij genadig!" Maar ik kon de man moeilijk languit op de harde vloer laten bonken. Als ik hem niet zou opvangen, zou hij wel een hersenschudding kunnen oplopen.

Beide kerels lagen nu netjes op de grond, niet wetend, dat ik mijn kwetsbare en pijnlijke rug voor hen had opgeofferd. Toen Suzette met iedereen klaar was, ging ze weer naar het podium

en vroeg: “Wie is door de Heer aangeraakt?” Voor de zekerheid voelde ik aan mijn rug en boog een klein stukje naar voren.

Ik verwachtte nu pijn te voelen, maar ik voelde geen pijn. Ik boog dieper, maar nog steeds deed het geen pijn. En nog dieper... nog steeds geen pijn; alleen een beetje stijf. Ik was verbaasd. Mijn pijn was verdwenen op het moment, dat ik deze grote kerels tilde. Onze Vader schijnt er een plezier in te hebben, de dingen net even anders te doen, dan wij verwachten. Hij is steeds weer verrassend en daar ben ik erg blij mee!

Hoofdstuk 7

Het Beste

Ik ben iedere keer verbaasd, hoe de Heer weet, wat we op elk moment nodig hebben. Zelf weten we dat vaak niet en staren we ons blind op een bepaalde zegening, waarvan wij denken, dat die belangrijk is. De zegeningen die wij zoeken kunnen puur materieel zijn, zoals geld en bezit. Ze kunnen ook zielsmatig zijn, zoals liefde, erkenning, prestige, of aandacht, belangstelling en waardering van anderen. Ze kunnen natuurlijk ook geestelijk zijn, in de zin, dat wij uitzien naar meer goddelijke kracht in ons leven.

Ik werkte als nazorger mee aan de conferentie Heaven on Earth in Rotterdam in 2008. Het was nog maar een paar maanden na Henny's overlijden. Ik had mijn caravan in de buurt gezet en fietste iedere dag naar de Ahoy-hallen heen en weer om de samenkomsten bij te wonen.

Het was een hele mooie tijd met heel veel kansen om iets uit te delen en voor mensen te bidden of over hen te profeteren. Sinds mijn bekering heb ik eigenlijk altijd wel geleefd onder het motto, dat wie anderen zegent, zelf ook gezegend wordt.

Zeker in zo'n kwetsbare fase in je leven heb je ook wel behoefte om zelf iets te ontvangen. Tegen het einde van de conferentie werd er door Mattheüs een speciale uitnodiging gedaan. Hij riep alle medewerkers naar voren op het podium om nu zelf een zegen te ontvangen.

De beroemde gastsprekers, zoals Heidi Baker, Wesley en Stacy Campbell, Georgy en Winnie Banov en anderen, zouden hun handen op alle medewerkers leggen en hen zegenen.

Nu dat wilde ik wel. Ik hoopte toch ergens iets bijzonders te ontvangen. Ik keek even, waar de beroemdheden zich bevonden en probeerde een strategisch plekje te vinden op het

podium, zodat in ieder geval iemand met een bijzondere zalving zijn of haar handen op me zou leggen.

Heidi Baker en de anderen begonnen op iedereen de handen te leggen, maar op een of andere manier liepen ze straal langs me heen. Geen van de charismatische bobo's ervoer inspiratie om mij de handen op te leggen. Ik voelde me een beetje verloren. Was er dan voor mij geen speciale zegen?

Ergens in de verte hoorde ik Mattheüs roepen, dat nu ook mensen uit het publiek mee mochten doen met het zegenen van de medewerkers. Het drong nauwelijks tot me door.

Ineens stond er een mij onbekende vrouw voor mij, die mij de handen oplegde en voor mij begon te bidden. Ze noemde tijdens het gebed mijn naam: Gordon. Dat bevreesde mij, maar tegelijkertijd bedacht ik, dat ik natuurlijk een grote badge op mijn trui droeg, waar mijn naam op stond.

Vervolgens begon ze te bidden voor mijn bediening als leraar en prediker. Ook dat bevreesde mij, maar ik bedacht, dat ze misschien iets over mij wist, zonder dat ik haar kende. Ik schrijf in het blad 'Opwekking' en spreek op veel plekken in het land. Ze zou me best ergens gehoord kunnen hebben.

Toen ze klaar was, vroeg ze: "Hoe is het met Henny?" Ik schrok. Ik stamelde: "Henny is een half jaar terug overleden". Nu was het haar beurt om hevig te schrikken. Ze wist er duidelijk niets van. "Daar schrik ik van! Ik wist het niet. Oh wat erg!" riep ze uit. Ik vertelde haar, dat Henny aan darmkanker was overleden. Toen reageerde ze: "Het is door Henny, dat ik hier ben. Het is door Henny, dat ik een kind van God ben. Zij heeft mij tot Jezus geleid!"

De tranen sprongen me in de ogen. Henny Delina had overal mensen tot Jezus geleid. Van het bestaan van deze vrouw wist ik niet eens. Maar het was een vrucht, een blijvende vrucht van het leven van mijn overleden vrouw.

Na even vroeg ik me af (eigenlijk vroeg ik het me niet af, want ik wist het wel): Wat is beter; de handoplegging van een beroemdheid of de troost van God, die in dit geval je iets moois laat zien, iets eeuwigs. Precies het goede op het juiste moment.

Oude houten huizen in het centrum van Paramaribo

Hoofdstuk 8

Suriname

Ongeveer drie maanden na Henny's sterven bezocht ik dus een gebedsconferentie bij Jan Zijlstra. De spreekster was Suzette Hatting van Voice in the City.

Ik had de laatste tijd al eens tegen de Heer gezegd: "Heer ik heb niemand meer om voor te zorgen; geen vrouw, geen kinderen. Ik heb geen enkele verantwoordelijkheid meer naar mensen toe. Wat dat betreft ben ik weer in dezelfde situatie, als toen ik 20 was. Ik geef mijn leven opnieuw aan u over. U kunt mij sturen, waarheen u maar wilt; al is het naar Binnen-Mongolië".

Aan het eind van de conferentie stonden de deelnemers met de vlaggen van alle landen van de wereld te zwaaien en proclameerden de verkondiging van het Evangelie aan alle volken. Ineens kwam er iemand naar mij toe, die ik nog nooit eerder in mijn leven gezien had (Wim de Vries uit Harderwijk). Hij droeg de vlag van Suriname en zei tegen mij: "De Heer zegt: U gaat naar Suriname!"

Ik keek hem verbijsterd aan en dacht: "Naar Suriname? Ik ken niemand in Suriname. Ik heb niets met dat land!"

Natuurlijk zijn er in mijn ruime kring van kennissen wel een paar mensen uit Suriname. Maar met geen van hen had ik intensief contact. Nooit was de gedachte aan een roeping voor Suriname bij mij opgekomen en ik had zelfs nooit een woord over een tropisch land gehad.

Ik vertelde niemand over dit profetische woord en bewaarde het in mijn hart. Er gebeurde in eerste instantie ook niets, dat wees op een reis of een bediening in Suriname.

Een maand later kwam een broeder uit de gemeente naar mij toe. Hij gaf me een enveloppe met geld. Maar liefst € 1000,- . Ik vond het wel prima, maar had het op dat moment niet

nodig. Ik vroeg mij af, waarom ik het geld kreeg. Ging God mij financieel zegenen, omdat ik de laatste tijd nogal veel had weggegeven? Het was mij niet helemaal duidelijk, maar apart vond ik het wel en ik borg het geld netjes op tot er een aanleiding was om het uit te geven. Ook hierover sprak ik met niemand.

Weer een maand later ging ineens de telefoon. Het was Heloïse Hritoe. Ze is één van de medewerkers van de Healing Rooms en is afkomstig uit Suriname. "Gordon", zei ze, "ik heb hier bij mij in huis een evangelist uit Suriname. Hij is dringend op zoek naar iemand die hem kan helpen met prediking en onderwijs. Ik moest direct aan jou denken. Maar jij wilt natuurlijk niet gaan".

Daar zat ik met mijn goede gedrag. Er lag een profetisch woord over Suriname. Het geld voor de reis lag al klaar. En nu kwam het concrete verzoek. Ik was, toen ze belde, onderweg en een half uur later zou ik de Healing Rooms in Zeewolde openen. Ik had dus maar heel weinig tijd, maar besloot toch bij haar langs te rijden om te zien, wie er zo op zoek was naar een prediker/leraar.

Zo ontmoette ik Sudesh Chauthi en zijn vrouw Ashna. Zij kwamen uit Groningen (Saramacca), hetzelfde dorp als Heloïse en dat was de reden, dat ze bij haar logeerden. Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken. We besloten, dat we een tijd van gebed zouden nemen en na een kwartier was het ons beiden duidelijk, dat het Gods plan was, dat ik naar Suriname zou komen om hem te helpen. Een paar dagen later ontmoetten wij elkaar opnieuw en hadden een lang gesprek.

De week erop haalde ik een visum en drie weken later landde ik op vliegveld Zanderij, waar Sudesh mij opwachtte met een oud Toyota busje. "4x4 Turbo-diesel" stond erop, maar deze luxe was niet beschikbaar. Van de vier wielen werden er maar twee aangedreven en de Turbo was verwijderd. Wat overbleef was een busje, dat bij iedere helling grote rookwolken uitspuigde en slechts stapvoets de brug over de Suriname rivier kon beklimmen.

Wanneer wij stopten en iets uit de passagiersruimte moesten hebben, viel de deur er prompt uit en deze moest door Sudesh met behulp van een koevoet worden teruggeplaatst. Verder zag het busje er best leuk uit.

Na anderhalf uur rijden bereikten wij 'Groningen' de hoofdstad van Saramacca (3000 inw.), een plaats met een voornamelijk hindoestaanse bevolking.

Wij kwamen langs een gebouw, dat eruit zag als een kerk. De wanden bestonden uit glaspanelen, zodat ik goed kon zien wat binnen gebeurde. De 'kerk' zat helemaal vol, waarbij de vrouwen allemaal een kanten hoofddoekje droegen. Tot mijn schrik stonden voorin het gebouw een hele rij afgodsbeelden. Het was een hindoeïstische tempel, waar op deze avond een godsdienstoefening werd gehouden! Ik had me nooit zo gerealiseerd, dat Suriname een heel grote hindoestaanse gemeenschap heeft, die, omdat ze meestal Hindoes zijn, vele goden aanbidden.

De Hindoe leiders hebben ervoor gezorgd, dat hun tempels niet alleen staan op plaatsen, waar veel Hindoes wonen, maar ook op 'strategische plaatsen', zoals op Wit-Santi, vlakbij het internationale vliegveld, waar alleen maar Indianen wonen, of bij de grootste brug van het land (de Wijdenboschbrug bij Paramaribo) in een omgeving, waar voornamelijk javanen wonen. Op een of andere manier willen ze daarmee duidelijk maken: "Onze goden hebben dit land onder controle".

Ik was in Suriname! Wat zou de Heer daar met mij voor hebben? Wat zou Zijn plan of bedoeling zijn?

Sudesh woont op de benedenverdieping van een woning, die het eigendom is van Desi Hritoe, een surinamer, die in Nederland woont.

De woning had destijds geen waterleiding. Een dun twee-aderig snoertje slingerde over het erf naar de woning van de burens. Daarmee beschikte Sudesh over voldoende stroom voor drie lampen en de oplader voor de mobiel. Er was geen koel-

kast. Om de wc te kunnen doorspoelen moesten we gebruik maken van regenwater en wanneer de regenton leeg was, moesten we eerst water 'putten' uit de put op het erf.

Met Sudesh en Ashna
Chauthi

De volgende ochtend nam Sudesh mij mee naar de stad. "Ik wil jou aan bepaalde mensen voorstellen", zei hij. Ik wist niet wie of waarom.

Hij nam mij mee naar een vergadering van een groep evangelische leiders, die behoorden tot het platform 'Eenheid en verzoening'. Het ging om een groep leiders, die streefden naar eenheid en gezamenlijk gebed.

Sudesh vertelde me later, dat ik helemaal niet welkom was, omdat niemand mij kende en het ging om een interne vergadering. Maar ik werd toch niet weggestuurd en men liet mij niets merken. Men begon met gebed.

De voorzitter van de vergadering legde in zijn gebed de nadruk op het ontstellende lijden, dat door de nederlanders aan de negerslaven was aangedaan. Ik was in dit gezelschap de enige nederlander en ik begreep, dat deze boodschap niet zozeer voor de Heer, maar voor mij bestemd was. Ik had die ochtend juist het gedeelte over de voetwassing gelezen en me al afgevraagd, wat de Heer daarmee bedoelde. Wiens voeten moest ik wassen? Ik begreep het direct.

Mijn voorouders van vaderszijde waren protestantse vluchtelingen, die uit rooms-katholieke gebieden waren verdreven. Deels waren zij hugenoten uit Noord-Frankrijk, deels waren zij gevlucht uit het duitse Velen, dat onder de heerschappij viel van de bisschop van Münster. Van moederszijde kwamen zij van de Veluwe en waren schaapherders en vleesexporteurs. Van enige directe betrokkenheid bij de slavenhandel is mij niets bekend.

Maar als nederlanders zijn wij natuurlijk collectief verantwoordelijk voor het aangedane lijden. De plantage-producten werden naar Nederland getransporteerd en vanuit ons land gedistribueerd over heel Europa. De winsten van deze handel kwamen ons hele volk ten goede. En veel mensen hadden aandelen in de plantages, waar negerslaven werden gehouden of in de compagnieën, die slaven verscheepten van Afrika naar Amerika.

Waarom werd er in ons land niet massaal geïnteresseerd tegen de ontmenselijking van de negerslaven en waarom was men zo gretig naar de winsten? Waarom werd er door de kerken geen stelling genomen tegen de slavernij in het algemeen en tegen de mensonwaardige omstandigheden, waaronder de negerslaven werden verhandeld en behandeld?

In het O.T. staat op mensenroof de doodstraf. Lijfeigenschap was in Europa allang afgeschaft, maar wat betreft zwarte mensen, wilde men bewust blind zijn. Op het nederlandse volk ligt daarom een collectieve schuld.

Ik begreep dat er van mij een signaal werd verwacht en ik wist dat ik dit moest geven. Ook ik bad dus en beleed namens mijzelf en namens het nederlandse volk onze schaamte en verantwoordelijkheid voor het lijden van de surinaamse creolen en bosnegers.

Toen begon de vergadering, waarin allerlei interne dingen werden besproken. Soms ging men over tot het sranan (suri-naams), zodat ik niets kon volgen.

Toen de vergadering bijna ten einde was, richtte Paul Doth, de voorzitter, het woord tot mij: "Broeder Van Veelen, nu u hier toch bent, vertelt u ons wat u komt doen in Suriname en wie u bent?"

"Ik weet werkelijk niet, wat ik hier kom doen", antwoordde ik. Vervolgens vertelde ik over het sterven van Henny Delina, het profetische woord, het geld, en de uitnodiging van Sudesh. "In Nederland houd ik mij vooral bezig met Healing Rooms en onderwijs over de gaven en werkingen van de Heilige Geest", vervolgde ik. "Healing Rooms? Wat zijn dat?", vroeg Paul Doth.

Ik legde de principes uit van deze bediening, waarin wij met teams van 3 mensen bidden voor genezing, bevrijding of allerlei nood onder de leiding van de Heilige Geest. Verder vertelde ik, dat wij dit doen midden in een winkelcentrum op koopavond, zodat wij zo dicht mogelijk onder de mensen komen. Zijn interesse was duidelijk gewekt.

Ineens zei hij: "Sudesh, jij denkt wel dat jij broeder Van Veelen voor jezelf naar Suriname hebt gehaald. Maar de Heer heeft een heel ander plan met deze broeder. Ik neem hem mee naar mijn huis om met hem te praten en jij komt hem vanmiddag om 3 uur maar ophalen". Voordat ik wist, wat me overkwam, zat ik dus in een vreemde auto en even later in een vreemd huis. Daar vertelde Paul Doth (sr.) mij, hoe hij was getroffen door mijn verhaal over het overlijden van Henny Delina.

Hij maakt deel uit van een stichting met de toepasselijke naam 'Broken Jars', gebroken kruiken. Hijzelf is ook iemand, die het lijden persoonlijk kent. Verder was hij zeer geïnteresseerd in het Healing Rooms concept.

Zelf had hij, toen hij nog directeur was van de stadszending in Paramaribo, ook dikwijls mensen voor gebed en bevrijding op bezoek gehad. Hij had daarbij buitengewone dingen beleefd; vooral bij de bevrijding van satanisten. Maar nu was hij gepensioneerd (hoewel, actiever dan ooit).

Ik vertelde hem, dat er ook op Curaçao een Healing Room was, destijds geleid door Marien en Ilona Wegeling. Korte tijd later bezocht hij deze Healing Room en enige maanden later kwamen hij en zijn vrouw over naar Nederland om hun kinderen te bezoeken.

Bij die gelegenheid bezocht hij ook onze HealingRooms en die in Ede. Hij deed zelf mee in de bediening. Hij genoot van de manier, waarop wij werkten, maar wees er tegelijkertijd op, dat het in Suriname voornamelijk om bevrijding zou gaan.

En zo kwam het, dat hij mij vroeg, bij mijn volgende bezoek aan Suriname een training te verzorgen voor de leid(st)ers van de gebedsbeweging binnen de EBG kerk, met het doel om in deze kerk een gebeds/bevrijdingsbediening op te starten, vergelijkbaar met de Healing Rooms hier, maar aangepast aan de surinaamse situatie. Ik vroeg mij af, waarom juist ik zoiets zou moeten doen, maar hij antwoordde: “De Heer heeft jou op onze weg gebracht. Jij bent degene, die de Heer heeft aangewezen om dit te doen!”

Je zou haast vergeten, dat Sudesh er ook nog was. Hij had me uiteindelijk gevraagd naar Suriname te komen en het leek wel of hij me direct kwijt was. Hij kwam mij dus om drie uur ‘s middags bij Paul Doth ophalen en nam me weer mee naar Groningen in Saramacca.

Met hem reisde ik de twee volgende weken kris kras door Suriname en ik werkte met hem mee in allerlei evangelisatie-campagnes.

Op Sudesh rust een bijzondere zalving. In onze cultuur zouden we dat niet begrijpen, maar Suriname is een ‘andere wereld’. Veel surinamers zijn ‘gebonden’ of besmet door boze geesten, omdat men zelf (of de eigen voorouders) zich bezig heeft gehouden met allerlei vormen van toverij (winti, javaanse toverij, vrijmetselarij), of afgoderij (hindoeïsme), of is besmet met geesten van seksuele onreinheid, omdat men (of de eigen voorouders) allerlei voorechtelijke en buitenechtelijke seksuele relaties is aangegaan. Hoe dat precies werkt, kunt u lezen in

mijn boek over dit onderwerp ("Ik moet het de Vader zien doen").

De verkondiging van het Evangelie staat in een directe confrontatie met een demonische wereld. Een bekering tot Jezus kan dan ook niet losstaan van een bevrijding van de machten, waaronder men voor die tijd heeft geleefd. De bediening van bevrijding, die meestal gewoon in de samenkomst, na een uitnodiging, plaatsvindt, gaat soms gepaard met de nodige heftigheid.

Wanneer Sudesh iemand de handen oplegt, wordt direct duidelijk wat er aan de hand is. Diegene, die niet gebonden zijn, ervaren een diepe vrede en gaan vaak 'rusten in de Heer'. Dat wil zeggen, dat ze hun evenwicht verliezen en een tijdje op de grond liggen, terwijl ze Gods aanwezigheid heel diep ervaren. Degenen echter, die gebonden zijn, reageren met heftige lichamelijke reacties: vechten, spartelen, schreeuwen, overgeven; precies zoals in de dagen van Jezus.

Ik reisde dus met Sudesh mee en sprak in allerlei samenkomsten. Ik herinner me de eerste nog heel goed. Ik had een grote map met bijbelstudies en goed voorbereide predikingen bij me. En heus, die waren goed. Niet voor niets was mijn agenda in Nederland altijd anderhalf jaar van tevoren volgepland.

Maar de Heer zei die avond, dat ik geen van de voorbereide dingen mocht gebruiken. "Waar moet ik het dan over hebben?" vroeg ik de Heer. Ik ervoer alleen, dat Hij het me op tijd zou laten weten.

Maar toen het laatste lied gezongen werd, wist ik nog niet, waar mijn boodschap over zou gaan. Ik vertelde dus eerst maar wie ik was, over het overlijden van Henny en over de liefdevolle troost, die ik van de Vader had ervaren.

Toen kwam de rest vanzelf. Ik had het over de onvoorwaardelijke liefde van God. Hij geeft vaak zelfs de voorkeur aan mensen, die wij het niet zouden gunnen. Zo vertelde Jezus aan de samaritaanse vrouw bij de put één van de diepste geheimen

van het gebed; het bidden in Geest en waarheid.
Terwijl ik dat aan het vertellen was, hoorde ik mijzelf zeggen:

“Deze vrouw had 5 mannen gehad. Misschien had ze ook wel kinderen van deze mannen. Want in die tijd waren er geen voorbehoedsmiddelen.

Hij sprak haar niet aan op het feit, dat haar kinderen misschien wel getraumatiseerd waren na al die echtscheidingen. Nee, Hij sprak niet over haar schuld, maar nodigde haar uit om in een diepere relatie met de Vader te komen. En uitgerekend aan haar vertelde hij dat”.

Toen mijn prediking klaar was, deed ik een uitnodiging voor mensen, die Gods troost nodig hadden.

Inheemse
praisegroep
in traditionele
klederdracht

Er daar stond ze ineens; jong, mooi, maar nu al scheef van de stress. “Ik heb drie kinderen van drie verschillende mannen”, zei ze. Ze kon niet meer. Ze werd verteerd door teleurstelling en boosheid over het ondergane verraad. Ik mocht haar leiden op een weg, die begon met het geven van vergeving aan de mannen in haar leven. Ik hoop, dat ze met die eerste stap komt tot een algehele genezing voor haar en haar 3 kinderen.

Sudesh zei later: “Ik zou die prediking hier niet kunnen houden. Mij kent ze en dan zou ze denken, dat ik met een derge-

lijke boodschap expres over haar spreek. Dan zou ze nooit op de uitnodiging zijn ingegaan”.

Ik wil hier niet alle samenkomsten bespreken, maar wel die in Bernardsdorp in de gemeente Djaro, van voorganger Frans Klomp. Het gaat om een gemeente van inheemsen en creolen. Ik had Frans al tijdens een campagne in Grankreek ontmoet en natuurlijk was mijn profetische bediening hem wel opgevallen. Toen we dus in ‘zijn gemeente’ kwamen voor een spreekbeurt, zei hij, net voordat ik zou beginnen: “Ik heb de gemeente vorige week verteld, dat je een echte profeet bent en dat je dus midden tijdens je prediking ineens naar mensen toestapt of hen naar voren roept en over hen profeteert. De gemeente ziet er erg naar uit”.

Goed dat hij me dat even vertelde, want nu wist ik, wat voor verwachtingspatroon er was. Iets dergelijks was ik helemaal niet van plan, maar nu werd het me eigenlijk opgelegd. Wie mij kent, weet dat ik uit geloof profeteer. Dat wil zeggen, dat ik van tevoren nooit weet, wat ik zal zeggen bij het uitspreken van een profetisch woord. Maar de Heer heeft dit geloof altijd gehonoreerd en openbarend door mij gesproken.

Ik was dus ook niet echt nerveus over dit verwachtingspatroon. Ik bracht mijn boodschap (weer ‘onvoorbereid’) en tegen de tijd dat ik klaar was, keek ik rond wie ik zou moeten aanwijzen om aan die persoon een profetisch woord door te geven.

Mijn oog viel op een man met een bril. Ik vroeg hem naar voren te komen. Ik wilde hem een woord van de Heer doorgeven. Tot mijn verbazing hield broeder Frans de microfoon vlak voor mijn mond. Eigenlijk houd ik daar niet van, want ik vind een woord van de Heer veel te persoonlijk en te intiem om de hele gemeente daarvan te laten meegenieten. Maar het ging nu eenmaal niet anders.

Ik profeteerde dus over deze man. Hij begon ontroerd te huilen en vanuit de gemeente klonk een instemmend gemompel. De gemeenteleden, die hem natuurlijk beter kenden, merkten op dat dit woord klopte met zijn karakter en zijn persoonlijke situatie en dat het dus wel van God moest zijn.

Ik keek nog even verder rond en zag een vrouw met een paarse jurk aan. In de verwachting, dat de Heer wel de juiste vrouw onder mijn ogen zou brengen, riep ik haar naar voren.

Maar dat ging niet helemaal goed. Eerst reageerde ze: “Bedoelt u mij?” “Ja, ik bedoel u, met de paarse jurk aan”, antwoordde ik. Ze stond op in de rij, maar viel gelijk om. Anderen vingen haar op en hielpen haar uit de rij, maar in het gangpad viel ze weer om. En tegen de tijd, dat ze bij me was, zakte ze al weer in elkaar en moesten anderen haar overeind houden.

Ik dacht al, dat ik helemaal de verkeerde had uitgekozen om over te profeteren. Maar ze was nu eenmaal bij me en terwijl ze steeds dreigde om te vallen, sprak ik uit, wat de Heer me gaf.

Later, na de dienst kwam ze opnieuw naar me toe. Ze vertelde me, dat ze al een week tevoren had gehoord, dat er een profeet zou komen. Ze had een groot probleem en had dringend een goddelijke aanwijzing nodig. En daarom had ze de hele week gevast en gebeden, dat ‘de profeet’ een woord voor haar zou hebben. Nu, haar gebed was verhoord en zij had de raad gekregen, die ze nodig had. Haar omvallen had dus niet zozeer te maken met een buitengewone zalving van de Heilige Geest, als wel met een te lage bloedsuikerspiegel.

Na deze profetische woorden deed ik een algemene uitnodiging. Ik bad en profeteerde over een aantal van de mensen, die naar voren kwamen. Een van de mensen, die vooraan stond was een creoolse broeder. Toen ik hem het woord van de Heer doorgaf omhelsde hij me innig. Op dat moment sprak de Heer ineens tot mij: “Jij mag hem niet als eerste loslaten!”

Ik weet niet of u in uw leven wel eens knuffelt of geknuffeld (gehugged) wordt. Je zou er een hele wetenschap van kunnen maken. Toen ik zelf 35 jaar geleden in Londen voor het eerst door een welbevleesde negerbroeder werd geknuffeld, verstijfde ik van angst. In mijn opvoeding, of in de nederlandse cultuur in het algemeen, werd niet geknuffeld (behalve dan in bed met de eigen levenspartner).

Men wist totaal geen raad met een dergelijke intieme aanraking. In de loop der jaren ben ik van die verkramptheid wel bevrijd en ik kan er nu ook echt van genieten. Belangrijk daarbij was de vriendschap met Drago Pecenica, een asielzoeker uit Bosnië. In zijn cultuur was omhelzen en knuffelen heel gewoon.

Ik moet maar even in detail treden, want er zijn vele soorten knuffels. Er is de 'klopknuffel' waarbij je de ander op de rug klopt. Met deze knuffel geef je tegelijk het signaal af, dat het niet te lang zal duren. Je blijft iemand nu eenmaal niet op de rug kloppen. Het betekent zoiets als: "kop op man! goede moed!".

Dan is er de 'aai- of strijcknuffel', waarbij men de ander over zijn rug wrijft. Deze mag duidelijk iets langer duren, omdat ze de bedoeling heeft de ander het gevoel te geven, dat hij of zij wordt gekoesterd. Dan zijn er nog knuffels waarbij je de ander min of meer stevig tegen je aandrukt.

Nog boeiender is de reactie van degene, die geknuffeld wordt. Sommigen stellen er helemaal geen prijs op en duwen de knuffelaar direct van zich af. Anderen gaan bij de nadering van een knuffel al dwars staan. Zij keren je de zijde toe, waardoor van een echte knuffel niets kan komen. Je bent dan ook zo klaar.

Je hebt mensen, die direct verstijven, als je ze aanraakt. En er zijn anderen, die zich heel slap houden, waardoor je merkt dat de knuffel niet wederzijds is. Tijdens het knuffelen geeft op een goed moment één van beiden aan, dat het nu wel welletjes is. Meestal gebeurt dat doordat een van beiden zijn handen naar beneden laat hangen.

Als de ander het echt zat is, kan hij degene, die hem knuffelt, zelfs afduwen. Het gaat hier natuurlijk om knuffels tussen mensen van hetzelfde geslacht. Knuffels tussen mensen van verschillend geslacht, die niet getrouwd zijn, kunnen gevaarlijk zijn en leiden niet zelden tot verwarring of tot het gevoel seksueel geïntimideerd te worden. Een heel boeiende materie dus. Maar nu terug naar Suriname.

Deze creoolse broeder omhelsde mij dus en vroeg er als het ware om vastgehouden te worden. De Heer zei tegen me: "Jij mag hem niet als eerste loslaten!" En het was maar goed, dat Hij dat zei.

Ik ervoer, dat de beste man gewoon liefde nodig had en als een echte vader omhelsde ik hem dus en wreef (streekte) over zijn rug. Ik verwachtte, dat hij na even wel zou aangeven, dat het genoeg was. Er stond immers nog een hele rij mensen te wachten voor een gebed of een profetisch woord. Maar hij gaf dat signaal niet en ik merkte, dat hij de knuffel gewoon nodig had en zich koesterde in mijn beschermende omhelzing. Er ging een volle minuut voorbij. Heel lang voor een knuffel. Maar het was hem nog niet genoeg.

Ik zag dat de anderen die naar voren waren gekomen, onrustig stonden te wachten en voelde hen denken: "Wanneer ben ik nu eens eindelijk aan de beurt?"

Maar de creoolse broeder liet niet los. Zijn behoefte aan vaderliefde en koestering was nog niet vervuld. Een tweede minuut ging voorbij. Ik wilde doen, wat de Heer tegen me had gezegd en negeerde dus de vragende blikken van de omstanders. Een derde minuut... een vierde minuut.

En hij liet maar niet los! Ik op mijn beurt mocht hem niet als eerste loslaten. Zes minuten stonden we daar. Ik streelde al die tijd zijn rug. Toen liet hij eindelijk los. Hij was 'volgetankt'.

Ik weet niet precies, wat er was gebeurd, als ik hem eerder had losgelaten. Één ding is mij wel duidelijk; wie bij God de Vader een 'knuffel' komt halen, vindt altijd tijd en warmte; zoveel als hij of zij nodig heeft. Hij zegt nooit: "Nu is het wel genoeg". Bij Hem is liefde in overvloed, zoveel als wij maar aankunnen en nodig hebben.

Ik weet zeker, dat ik dat signaal aan hem moest geven: "Er is genoeg, er is overvloed".

Voor mij is er geen grotere vreugde, dan in de wil van God te staan en 'vreemde' dingen te doen.

Hoofdstuk 9

Profetisch vliegen

Het reizen per vliegtuig heeft iets heel speciaals. In de trein is er vaak de mogelijkheid om een lege bank op te zoeken (wat bijna iedereen doet). Het vliegtuig zit meestal bomvol (economy class) en je zit soms uren naast iemand, die je zelf niet zou hebben uitgekozen.

Juist omdat je zelf geen keuze hebt, kan God die situatie gebruiken door iemand naast je te plaatsen, die Hij wil bereiken of zegenen. Zelf bid ik er meestal bewust voor, dat de Heer iemand naast mij zet, aan wie ik iets van Gods liefde kwijt kan. Vaak gebeurt dat; soms ook niet, zoals die ene keer dat ik tussen twee nogal gezette mensen terecht kwam. Ik zat de hele weg letterlijk in de 'grote verdrukking' en had de grootste moeite om tijdens de maaltijd de lepel naar mijn mond te krijgen; zó nauw zaten mijn armen tegen mijn lijf aan gekneld.

Tijdens mijn eerste reis naar Suriname, zat ik naast een dame van een jaar of 40. We begroetten elkaar vriendelijk en na even kregen we een gesprek. Ze vroeg wat ik in Suriname ging doen en ik vertelde haar, dat ik ging evangeliseren onder de inheemsen (zo worden de Indianen in Suriname genoemd).

Ze was wel gelovig, maar tijdens het gesprek kwam ik er snel achter, dat ze het ook wel 'geloofde'. Ze was er niet echt serieus mee bezig. Ik probeerde haar van haar vooroordelen af te helpen, door haar te vertellen over de geweldige liefde die God de Vader voor haar had. Ze was eerst wel een beetje geïnteresseerd, maar na even verslaptte haar aandacht. Ik voelde aan, dat ik niet moest proberen tegen haar wil in te blijven 'preken'. Ik stopte dus met mijn getuigenis.

Na even ontwaarde ze ergens anders in het toestel een kennis. Ze verontschuldigde zich en ging een poosje naast die ander zitten. Pas een paar uur later keerde ze terug op de plaats naast

mij. Ik realiseerde me, dat we binnen afzienbare tijd zouden gaan landen en besloot nog een poging te wagen.

Ieder die mij kent, weet dat ik een speciaal geloof heb, dat God door mij profetisch wil spreken. En ik besloot deze genadegave in te zetten. Ik zei dus tegen haar: “De Heer zegt iets tegen mij over jou”. Dat was feitelijk onwaar, omdat de Heer nog moest gaan spreken. Maar Hij heeft mij nog nooit in de steek gelaten. Hij spreekt nu eenmaal graag en zoekt mensen, die zich als een kanaal ter beschikking willen stellen om iets van Hem door te geven.

Ik vroeg haar of ik haar hand mocht vasthouden en ze was daar helemaal toe bereid. Ik sloot mijn ogen en begon over haar te profeteren, wat de Heer in mijn hart legde. In het kort kwam het hier op neer: “Mijn kind, je bent onlangs ongelofelijk verraden. En nu ben je op weg naar je vaderland, maar daar zul je opnieuw verraden worden. Geef je leven aan Mij! Ik wil je beschermen en leiden”. Ik opende mijn ogen. Ze keek me verbijsterd aan.

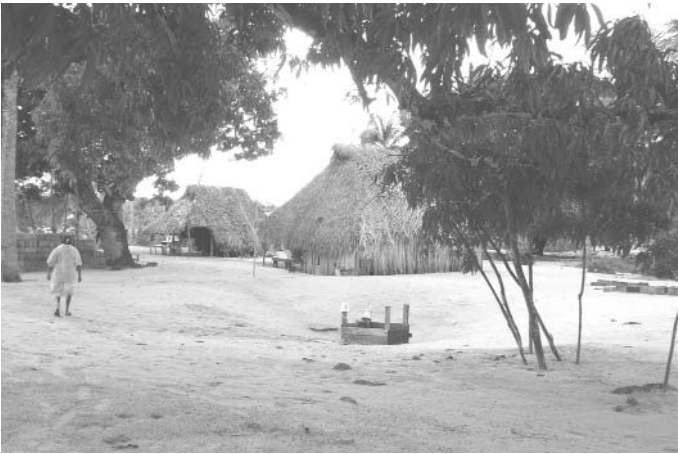
“Maar meneer, dat is helemaal waar! Gisteren heeft mijn vriend de relatie beëindigd. Hij vertelde mij, dat hij al enige tijd ook nog een andere vriendin had. Ik voel me ongelofelijk verraden. En inderdaad, ik ben nu op weg naar Suriname met de gedachte: Ik vind daar wel een nieuwe lover”. “Niet doen!” reageerde ik. “Dat is nu juist waar de Heer je voor waarschuwt. Je gaat alleen nog maar meer pijn leiden. Hij wil je juist daarvoor bewaren”. Op dat moment merkte ik, hoe de motoren van het vliegtuig van toonhoogte veranderden en het toestel de duikvlucht inzette. Over een paar minuten zouden we de kust van Suriname zien en even later op Zanderij landen. Ik vroeg haar: “Mag ik met je bidden en samen met jou naar Jezus gaan? Wil je Jezus in je hart uitnodigen?” “Ja”, zei ze. Ik leidde haar in het gebed tot Jezus. Voordat het toestel de grond raakte, was zij een kind van God geworden, en het was feest in de hemel.

Hoofdstuk 10

Inheemsen

Op mijn eerste reis naar Suriname kwamen wij in een Indiaans dorp, dat alleen per boot te bereiken was. Om begrijpelijke redenen noem ik de naam van de plaats niet. Het dorp strekte zich heel langgerekt uit langs een rivier. Met elkaar woonden er misschien 1000 mensen.

Met Sudesh liep ik in de brandende zon langs ieder huisje, om de bewoners uit te nodigen voor een 'evangelisatie-avond met wonderen van genezing en bevrijding'.

Dorp van 'Inheemsen' (Indianen)

"Hoe kun je zo iets nu aankondigen?" hoor ik sommige mensen denken. Het is werkelijk waar, dat God wonderen doet, wanneer je die van Hem verwacht. En zeker wil Hij Zijn woorden bevestigen op plaatsen, waar de mensen Hem niet kennen. Uiteraard doet God ook wonderen in ons land.

Het valt mij alleen op dat op sommige plaatsen mensen gemakkelijker wonderen ontvangen dan op andere plaatsen. Op die plekken, waar mensen het bovennatuurlijke vanzelfsprekend vinden, doet God ook veel meer wonderen.

Daar waar de mensen, beïnvloed door de 'Verlichting', alles aan de controle van hun verstand onderwerpen en waar ze het bovennatuurlijke maar 'raar' vinden, daar kan God nauwelijks wonderen doen.

Ik heb wonderen onder mijn handen zien gebeuren op 'paranormaal beurzen' en bij de Indianen, die in boze geesten geloven. Ik heb ze ook - maar in mindere mate - zien gebeuren in christelijke gemeenten in Nederland. Wij in het Westen zijn zo rationeel ingesteld, dat wij met het bovennatuurlijke moeite hebben en dat we zelfs zullen proberen wonderen 'weg te verklaren'.

Maar in de derde wereld, waar men zich bewust is van de aanwezigheid van een geestelijke dimensie en van de werkzaamheid van boze geesten en hun invloed op het dagelijkse leven van de mensen, daar vindt men het ook vanzelfsprekend, dat in de naam van Jezus wonderen gebeuren. Dat is voor hen 'normaal'.

Maar nu terug naar ons dorpje. Je loopt in de richting van een huisje en dan roep je: "klop, klop". Meestal zal iemand uit het hutje of huisje te voorschijn komen en vragen wat je wilt. Vervolgens vertel je gewoon over de samenkomst, die op dezelfde avond in het dorpshuis (niet meer dan een afdak) wordt gehouden. Je probeert een gesprek te krijgen over God en de Here Jezus en meestal lukt dat ook wel.

Toen we een bepaald erf betraden, zag ik een heel bijzondere man zitten. Laat mij hem u beschrijven. Hij had alleen maar een rood sportbroekje aan, verder niets. Zijn krachtige gespierde lijf zat onder de tatoeages. Zijn krullende haar reikte tot aan zijn billen. Hij zat op een klein driepotig krukje en was bezig mango's te schillen met een grote 'houwer', een 70 cm. lang hakmes in de vorm van een indonesische klewang.

"Zo moeten de Indianen er uit gezien hebben", dacht ik, "toen Columbus voor het eerst dit continent betrad". Een echte Indiaan, zo weggelopen uit een prentenboek over de Amazonas. We spraken hem aan. Natuurlijk had hij op de

lagere school in het dorp nederlands geleerd. We spraken over Jezus, maar hij leek niet echt geïnteresseerd. Hij ging gewoon door met het schillen van zijn mango's en keek nauwelijks op.

Met hoed en baard aan de Marowijne

Na even kwam zijn vrouw uit het huisje. Laat ik haar ook even beschrijven. Zij droeg schoenen met halfhoge hakjes. Verder een mantelpakje; het jasje iets te laag uitgesneden met daaronder een kante bh of hemdje. Haar haren waren keurig half lang gekapt en voorzien van 'highlights' (Voor wie niet weet wat dat is: Dat zijn smalle strookjes geblondeerd haar te midden van een donker kapsel).

Toen ik haar zag, viel mijn mond open. Wat deed deze mevrouw, die zo weggelopen leek uit een nederlandse Libelle, hier midden in het oerwoud? Was deze modieuze dame getrouwd, met de 'natuurmens' die ik hiervoor beschreef? Sliepen deze personificaties van twee tegengestelde werelden en twee tegengestelde culturen in één bed?

De vrouw reageerde iets beleefder. Haar zouden we later nog in een van onze campagne-avonden terugzien. Hij kwam niet.

Een jaar later bezochten Sudesh en ik hetzelfde dorp. Weer gingen we langs alle hutjes om de mensen persoonlijk uit te nodigen. Na heel wat gesprekken naderden we het huis van 'de twee culturen'. Ik was wel heel benieuwd wat we nu zouden aantreffen.

We liepen het erf op en daar stond ze. Ze had een trainingspak aan en was bezig het erf schoon te vegen, maar ze zag er evengoed nog charmant uit. Onder het afdak vlakbij het vuur, waar casave-broden werden gebakken, hing een hangmat, met daarin een menselijk wezen. Ik keek goed. Ik zag een uitgemergelde oude man met een gerimpeld vermoeid gezicht en doffe ogen. Ik keek beter; lange haren zeker tot aan de billen, een huid vol tatoeages. Dat kon toch niet? Zou dat dezelfde man zijn? Dan zag hij er nu minstens tien jaar ouder uit.

We probeerden tot een gesprek te komen. Ze was heel spraakzaam, toen we haar over Jezus vertelden. "Wij waren vroeger ook christenen, maar we zijn teruggevallen door allerlei redenen. En sinds dat we van Hem zijn afgedwaald, is er ook geen zegen meer op ons leven en wordt alles afgebroken.

Mijn man werkt als visser. De garnalen die hij vangt, worden verkocht aan een japanse trawler, die hier voor de kust ligt. Zij betalen met dollars. Daarvoor koopt hij dan alcohol en cocaïne. En dan ligt hij hier dagen in zijn hangmat, dronken en onder invloed van drugs. Dit is er van hem overgebleven".

We nodigen hen beiden uit naar de samenkomst. Zij wil wel. "Als mijn man het goed vindt", zegt ze nog. In de indiaanse cultuur is de man nog echt de baas, ook al is hij dronken.

Eigenlijk hadden we het niet verwacht, maar ze kwamen. Die avond gaven ze opnieuw hun leven aan de Heer. Sudesh moest hem meerdere malen de handen opleggen, voordat de demonen, onder veel protest en gemanifesteer uit zijn leven waren verdwenen. Ik zie hem nog op de grond liggen. Maar er was tenminste een nieuw begin en een nieuwe weg terug.

Hoofdstuk 11

Inheemsen en hun geesten

Tijdens een dergelijke evangelisatiecampagne kwamen we langs een huisje, waar een vrouw ons direct tegemoet snelde. “Wilt u ons huis reinigen, want het is helemaal betoverd”. Ze vertelde, hoe het gezin zich met toverij had ingelaten en dat sindsdien er allemaal vreemde dingen in het huis gebeurden en allerlei vreemde geluiden waren. De kinderen werden met nachtmerries wakker; kortom, wij zouden zeggen: “het spookte”. Ik wil daar niet grappig over doen. Want deze dingen gebeuren werkelijk.

Als in Nederland de ene buurvrouw het met een andere niet kan vinden, dan gaat ze er met haar vriendinnen over praten. Ze zal tegen haar beste vriendinnen zeggen: “Die buurvrouw van me, daar klopt niets van. Ze heeft altijd de tv aanstaan en veel te hard. Als ze eten kookt, dan stinkt het. Wat zij in de nasi doet...? Ik weet het niet hoor, maar het ruikt niet erg gezond. Ze heeft ook geen controle over haar kinderen. De hele dag is er geschreeuw. En moet je die tuin zien... één berg onkruid. Ik zou willen dat ze verhuisde”.

In Suriname zou dat als volgt kunnen gaan. Er zijn verschillen per bevolkingsgroep, maar het idee is hetzelfde. De ene buurvrouw weet dat het weinig zin heeft om bij haar vriendinnen beklag te gaan doen. Immers daarvan gaat haar buurvrouw niet verhuizen.

Zij gaat gewoon naar de Bonoeman of -vrouw (medicijnman/vrouw of tovenaars) en vertelt daar haar verhaal: “Mijn buurvrouw heeft altijd de tv aanstaan... tot en met ... de berg onkruid in haar tuin”. En dan zegt ze: “Ik wil dat ze gaat verhuizen”. Nu daar heeft de bonoeman wel wat voor. Tegen betaling krijgt ze een amulet, een zakje met wat ongeregeld goed; kippenveren, kralen en misschien een sigaar. “Dat moet je vannacht begraven in haar tuin”, zegt de bonoeman. Zo

gezegd, zo gedaan. Midden in de nacht wordt het amulet, dat de vloek brengt, in de tuin van de andere buurvrouw begraven.

Het resultaat laat niet lang op zich wachten. Al na twee dagen ontwikkelen zich blaasjes op haar huid en na drie dagen zit ze onder het exceem.

Zij op haar beurt, heeft wel een vermoeden wat er aan de hand is. "Vermoedelijk ben ik door iemand vervloekt, waarschijnlijk door mijn buurvrouw. Dat zal ik haar betaald zetten". Ook de andere buurvrouw spoedt zich nu naar een (andere) bonoeman en vertelt haar kant van het verhaal.

Tegen betaling ontvangt zij speciale besproken kruiden voor een 'wassie'. Die moet zij in water doen en zichzelf daarmee baden. Daarmee gaat het exceem over. Dan krijgt ze ook nog een fles met water. Daarin zitten ook wat besproken kruiden opgelost. Die moet ze in huis neerzetten, want met dit toverbeschermings-middel kan ze toekomstige vervloekingen afweeren.

En tenslotte koopt ze ook nog een amulet van kippenveren, kralen, botjes en ander ongeregeld om te begraven in de tuin van buurvrouw nummer één. Na een paar dagen is zij van haar exceem af. Maar nu zit buurvrouw nummer één onder de bulten. Ja, waar is het eind? Ziekte en dood!

Men is dus bang voor toverij. Dat geldt voor alle bevolkingsgroepen, zowel voor de bosnegers, de creolen, de hindoestanen, de javanen als voor de inheemsen (Indianen).

Ik wil niet te veel op de details ingaan, maar laatst hoorde ik over een heel vreemd gebruik, dat helaas niet op zichzelf staat. Ouders brachten een ziek kind bij de bonoeman en vroegen, hoe dit kind beter gemaakt kon worden.

Nadat de bonoeman zijn geesten had geraadpleegd, vertelde hij, dat er een vloek op de familie rustte, die dit kind had ziek gemaakt. Deze vloek kon niet met de gebruikelijke 'wassies' of drankjes worden verwijderd. Het kind moest worden 'ver-

kocht' aan iemand van een andere familie, want dan zouden de ziekmakende demonen het kind niet meer kunnen vinden of herkennen.

En zo werd het kind 'voor een dubbeltje verkocht' aan een vriendin van de moeder, zodat het formeel niet meer tot de eigen familie zou behoren. Natuurlijk bleef het kind wel bij de eigen ouders wonen. Door deze 'verkoping' genas het van de familiekwaal. Maar het kreeg wel de ziekten, die in de andere familie heersten.

In plaats van gezondheid, kreeg het kind nu ernstige psychische stoornissen, omdat het door deze occulte handeling was gebonden geraakt door andere, veel gevaarlijker, boze geesten. Wilt u over deze materie meer weten, dan raad ik u aan een ander boek van mijn hand te lezen. Het is getiteld: "Ik moet het de Vader zien doen". Het gaat over genezing, innerlijke genezing en bevrijding door de kracht van de Heilige Geest, in de naam van Jezus.

Maar terug naar dit dorp van inheemsen. Wij als christenen kennen de kracht van de naam en het bloed van Jezus. Op het verzoek van deze inheemse mensen kwamen wij dus hun betoverde huis reinigen. In de naam van Jezus spraken wij de aanwezige boze geesten toe en geboden hun het huis te verlaten. Daarna proclameerden wij het bloed van Jezus over de ingangen en ramen van het huis.

Soms raken we daarbij de deurposten en bovendorpels met onze handen aan. Dit verwijst symbolisch naar de geschiedenis van Exodus 12:23 *En de Here zal Egypte doortrekken om het te slaan; wanneer Hij dan het bloed aan de bovendorpel en aan de beide deurposten ziet, dan zal de Here die deur voorbijgaan en de verderver niet toelaten in uw huizen te komen om te slaan.*

Natuurlijk hebben wij daarvoor geen dierenbloed nodig. Wij geloven, dat het eenmaal vergoten bloed van Jezus aan het kruis een geweldige kracht heeft en dat alleen onze proclamatie: "We brengen dit huis onder het bloed van Jezus", voldoende is om de demonen de toegang te ontzeggen. Na even

waren we klaar en hadden het huis gereinigd.

Maar dat was de vrouw des huizes niet genoeg. "Wilt u ook mijn waslijn reinigen?" vroeg ze.

"Uw waslijn reinigen? Waarvoor moeten wij uw waslijn reinigen?" vroeg ik verbaasd.

"Nu, iedere dag komt de dorpstovenaar hier langs het erf en langs de waslijn en dan 'set' hij hier iets. En als ik dan mijn wasgoed aan de waslijn hang, dan raken wij opnieuw betoverd".

Ik kon me de logica van haar verhaal wel voorstellen, al vroeg ik me af, wat deze tovenaar dan bij haar waslijn 'geset' had. Vermoedelijk ging het alleen maar om een bepaalde toverspreuk, die hij aan het begin van het erf uitsprak om macht over deze familie te houden, maar misschien raakte hij ook de waslijn aan, of sprenkelde een bepaalde vloeistof in de buurt.

En hoewel ik het een beetje gênant vond, besloot ik aan haar verzoek te voldoen, al was het alleen maar om haar gerust te stellen. En daar stond ik dan; met beide handen op de waslijn. Ik maakte het gebaar alsof ik met een vaatdoek het vuil van de waslijn afwreef (alvorens er wasgoed aan op te hangen) en ik sprak: "In de naam van Jezus, gebied ik nu alle demonen van deze waslijn te verdwijnen en ik verbied jullie ooit nog terug te komen. Ik breng het bloed van Jezus aan op deze waslijn, zodat hij gereinigd is en gereinigd blijft".

Ik bedacht: Gelukkig wordt hier geen video-opname van gemaakt, want hoe ga ik dat in Nederland uitleggen.

De vogeltjes, die op het dak zaten, keken geïnteresseerd toe. Zij durfden ook niet meer op deze heilige waslijn te zitten. Maar de vrouw des huizes was helemaal tevreden en gelukkig.

Vanuit onze nederlandse cultuur zijn we niet zo op de hoogte van deze wereld van magie. Maar ze bestaat en is werkelijk levensgevaarlijk.

Hoofdstuk 12

Een leeg potje gel

De vrees voor het gevaar leidt een enkele keer tot overdreven toestanden. Dat maakte ik ook mee. Op een dag werd Sudesh opgebeld door een bevriende voorganger. "Sudesh kun je met je Nederlandse vriend vanavond naar ons gebouw komen. We hebben te maken met een ernstige vorm van toverij, waarbij de bonoeman, die naast ons gebouw woont, onze zaal heeft betoverd. Kom om half tien vanavond. Ik heb ook nog een paar andere voorgangers uitgenodigd".

Op de afgesproken tijd verschenen we bij het gebouw. Het was niet meer dan een betonnen vloer, een laag muurtje van 80 cm. hoog en dan een zinken dak op een aantal staanders. In deze openlucht kerk, stonden een paar rijen banken en vooraan een preekstoel. Na even kwamen ook de andere genodigde voorgangers. We waren met een man of 6.

Wat was er aan de hand? Naast het kerk-erf woonde een tovenaar, een bonoeman, die niets liever wilde, dan dat deze kerk zou verdwijnen. Nu had één van de gemeenteleden opgemerkt, dat er een aantal 'toverdingen' in de kerk waren neergelegd. Vermoedelijk had de boze buurman deze dingen in de kerk gelegd om de gemeente onder een vloek te brengen.

Ik ging kijken. Voorin de kerk, vlakbij de preekstoel lag iets smerigs dat er uitzag als de borstkas van een kip. Het stonk geweldig en zat vol vliegen. Op de achterste rij lag een rood pakketje. Althans iets dat was ingewikkeld in rode stof. Deze beide dingen waren de amuletten, die waarschijnlijk van de tovenaar kwamen.

Toen ik vroeg of we niet moesten kijken wat er in dat pakketje zat, werd ik met onbegrip aangekeken. Natuurlijk niet! Eerst moest de toverkracht worden vernietigd, voordat iemand het aanraakte. Anders kon het gevaarlijk worden.

Besloten werd, dat wij een zevenvoudige rondgang over het erf zouden maken onder aanroeping van de naam van Jezus en onder het uitroepen van allerlei proclamaties. En daar gingen we dus. Zes voorgangers in ganzenpas. Terwijl we luid riepen: “Wij gaan hier niet weg! Deze kerk blijft hier door de kracht van de naam van Jezus” en “Niet wij, maar de tovenaars moet het veld ruimen; hij moet verdwijnen. Wij claimen deze plaats als een plaats van God en van Gods volk”. En nog vele andere krachtige woorden werden hier uitgesproken.

Toverij?
Op het eind van
een kerkbank; een
bloesje met daarin
een leeg potje
haargel.

Na de zevenvoudige rondgang, dacht ik dat het nu tijd was om het pakje te gaan openmaken, maar ik had weer ongelijk. We hadden nu wel het erf gereinigd en weer in bezit genomen, maar nu moesten we nog de ‘kerk’ reinigen. Dus riepen wij de naam van Jezus aan en proclameerden het bloed van Jezus over het gebouw. In de naam van Jezus ontcrachtten wij de vloekbrengende amuletten.

Pas toen was het tijd de gevaarlijke voorwerpen te aanschouwen. Met twee stokken pakte Sudesh het stinkende stuk vlees bij de preekstoel op. Het bleek de half afgekloven kop van een meerval (vis) te zijn, in verregaande staat van ontbinding. Nadat hij het voorzichtig had opgepakt, liep hij er mee naar de sloot, die op de rivier uitkwam. Daar gooide hij het in. Nu zou

het wel met de rivier mee stroomafwaarts drijven. Vervolgens kwam het rode pakje aan de beurt. Voorzichtig werd het opengevouwen. Het bleek een rood bloesje te zijn. De inhoud bestond uit een leeg potje haargel.

Ik moet zeggen, dat ik verbaasd was. Ik had gehoopt op iets griezeligs met kralen, veren, botjes, papiertjes met vervloekingen, maar het was alleen maar een leeg glazen potje, waarin haargel had gezeten. Een van onze dapperen bracht het bloesje en het potje voorzichtig naar de rivier en ook dat bewoog zich met de stroom mee in de richting van de Atlantische Oceaan. Na een slotgebed ging ieder zijns weegs en Sudesh en ik stapten in de auto.

“Sudesh”, vroeg ik. “Ja broeder, wat is er?” antwoordde hij. Ik durfde het eigenlijk niet goed te zeggen, want ik was bang hem te kwetsen, maar ik zei het toch maar: “Ik was eigenlijk niet zo onder de indruk van deze toverij. Ik vond het maar een magere oogst”.

Plotseling barstte Sudesh in lachen uit. Hij kon bijna niet meer ophouden met lachen. “Toverij?” zei hij. “Met een vissekop en een leeg potje gel? Dit is pure angst en bijgeloof. Die vissekop die we vonden, is vast door een hond naar binnengesleept. Die heeft de kop afgekloven en wat er over was, laten liggen. En met temperaturen van boven de 35 graden stinkt dat binnen twee dagen.

Dat potje met gel... Ik denk dat een meisje, dat op de bus stond te wachten gewoon tijdens een regenbui onder het dak van de kerk is gaan schuilen. Daar heeft ze ondertussen haar kapsel in orde gemaakt. Toen het potje met gel leegraakte, heeft ze het gewoon achtergelaten. Nee, dat was geen toverij. Met onze goede bedoelingen zijn we alleen in een prachtige komedie betrokken geraakt”.

Gelukkig was dit maar één voorval. Natuurlijk bestaat er bijgeloof. Maar over het algemeen is er met toverij niet te spotten.

Hoofdstuk 13

In de voortuin

Tijdens mijn tweede reis naar Suriname liet Paul Doth mij kennismaken met een heel bijzonder echtpaar; de familie Flue. Ik was bezig een training te verzorgen, rondom het verstaan van de stem van God, innerlijke genezing en bevrijding. En daarom vond Paul het belangrijk dat ik zou kennismaken met dit echtpaar dat al jarenlang in hun eigen huis een bevrijdingsbediening had. Zij woonden in één van de buitenwijken van de stad aan een onverharde weg.

Het volgende verhaal illustreert, dat het bestaan van boze geesten in de meeste landen van de wereld vol wordt erkend en onderkend. Slechts in een paar rijke westerse staten, die in hun cultuur de ideeën van ‘de Verlichting’ hebben opgenomen, wordt het bestaan van demonen ontkend en zal men proberen psychische verklaringen te vinden, voor allerlei verschijnselen, die men in de rest van de wereld als het werk van demonen beschouwd. De hoogmoed van de westerse wetenschap kent in dit opzicht geen grenzen.

Maar voor het geval, dat u hier liever niets over leest en er onrustig van wordt, kunt u dit verhaal beter overslaan en het pas lezen als u er aan toe bent.

We parkeerden de auto en werden heel hartelijk ontvangen. De bewoners zaten op plastic tuinstoelen in de voortuin, die slechts door een klein hegje van 50 cm. hoog van de straat was gescheiden. Ze boden ons wat te drinken aan en Paul vertelde iets over mijn bediening. Het was duidelijk, dat hij graag iets van een samenwerking tot stand wilde brengen.

Terwijl we aan ons gekoelde drankje zaten, ging de telefoon. Een predikant vertelde, hoe het zoontje van een gemeentelid gisteravond een min of meer psychotische aanval had gehad en naar de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis was

gebracht. Inmiddels was de jongen weer thuis, omdat ze hem daar niet konden helpen, maar hij was helemaal niet in orde.

De predikant meende dat de jongen niet zozeer psychotisch was, als wel gebonden door boze geesten en vroeg vervolgens of zij konden langskomen. Onze gastheren vonden dat een goed idee en na een half uur stopte er een taxi. De predikant stapte uit gevolgd door een vrouw, die de moeder was van de psychotische jongen. Als laatste kwam ook de jongeman uit de taxi. Hij was misschien 13 jaar oud.

Zij schoven bij aan de ronde plastic tafel in de voortuin en kregen ook iets te drinken.

Ik bemerkte dat onze gastheren een beetje afwachtend naar mij zaten te kijken. Uiteindelijk was ik geheel nieuw voor hen en ik kan me ook wel voorstellen, dat zij zich afvroegen: "Wat zou die nederlander nu weten over de bediening van bevrijding en het uitdrijven van demonen?"

Ik vroeg de heer des huizes of ik aan de jongen en zijn moeder een paar vragen zou mogen stellen. Ze vonden dat prima en ik bespeurde, dat zij hoopten op die manier ook iets van mijn werkwijze, kundigheid en autoriteit te weten te komen.

Ik vroeg dus maar als eerste aan de jongen en zijn moeder, of het gezin betrokken was geweest bij occulte praktijken of 'winti' (geestenverering). Er volgde een heel verhaal, waarbij de jongen vertelde, hoe hij door zijn vader was meegenomen naar een 'winti' ceremonie, waarbij hij was gebaad (besprenkeld) met (tover)water. Het gaat dan meestal om water met bepaalde oerwoud-kruiden, die volgens de bonoeman (de medicijnman/tovenaar) tot doel hebben bescherming te geven tegen allerlei gevaarlijke 'winti' (geesten). In werkelijkheid wordt iedereen, die aan enige winti-activiteit deelneemt, direct gebonden door boze geesten.

Er bestaan winti-ceremoniën, waarbij net zo lang getrommeld wordt, totdat de deelnemers in trance raken. Het gaat daarbij om het bewust oproepen van geesten. Naast het 'baden', ook

wel “wassie” genoemd, met speciaal gewijd water, worden flessen met dergelijk water ook meegenomen naar huis en op strategische plekken neergezet. Ook dat zou helpen kwalijke geesten te verdrijven. Verder verkopen de bonoemannen en -vrouwen amuletten ter bescherming.

Sommigen deinzen er niet voor terug om vervloekingen uit te spreken of vervloekings-amuletten te leveren, waarmee iemand zou kunnen worden gestraft, ziek gemaakt of zelfs gedood.

Maar nu weer terug naar de bewuste jongeman en de voortuin aan de straatkant. Tijdens het stellen van de vragen maakte ik wat notities. Om iemand van een demonische gebondenheid te kunnen bevrijden is het noodzakelijk te weten door welke zonde, vloek of oorzaak ze in het leven van die mens zijn binnengekomen.

Dan moet er soms vergeving worden gevraagd en vervolgens kunnen de demonen worden verjaagd en wordt de patiënt meestal direct weer helemaal gezond.

Inmiddels was ik uitgevraagd en de jongen uitverteld. Ik zat daar met mijn notities en keek de gastheer en zijn vrouw vragend aan. Het was uiteindelijk hun huis. De hulpvragers hadden hun gebeld. De beurt was aan hen. Onze aanwezigheid was slechts ‘toevallig’.

Maar mijn vragende blik trof aan de andere kant van de tafel evenzeer een vragende blik. Wat verwachtten deze mensen van mij?

Zag ik het goed? Keken ze mij aan met de bedoeling: “Laat maar eens zien wat je kunt”. Heel voorzichtig vroeg ik: “Is het misschien de bedoeling, dat ik een eerste aanzet geef voor de bevrijding?”

“Ja, broeder, heel graag”, kreeg ik als antwoord. Inderdaad ze wilden zien of mijn kennis meer dan theorie was. Ik vroeg de jongen op te staan en ging vlak bij hem staan. Nadat hij vergoeding had gevraagd voor een paar dingen, sprak ik de boze

geesten, die door de winti-ceremonies in zijn leven waren binnengekomen, aan en gebod ze de jongen te verlaten in de naam van Jezus.

Op dat moment ging een schok door zijn lijf. Hij verstijfde helemaal, zijn ogen draaiden weg en hij zou plat op de grond zijn gevallen, als ik hem niet had opgevangen en voorzichtig neergelegd. Hij was totaal bewusteloos.

Het is één van de tactieken, die demonen toepassen om zich tegen een 'uit-huis-zetting' te verweren. Zij maken hun slachtoffer bewusteloos, of brengen hem of haar in een toestand van trance, waarin alle zintuigen zijn uitgeschakeld. Het slachtoffer hoort, ziet of voelt niets meer.

En omdat het slachtoffer als het ware 'doof' is, doen ook de demonen, alsof ze het bevel om hun slachtoffer te verlaten niet meer kunnen horen. Vaak is het een 'geest van trance' die op deze manier probeert zijn maatjes, de andere demonen, te beschermen.

En terwijl wij met de jongen bezig waren, kwamen er twee kleuters langs met een poppenwagen. Zij scharrelden langs de heg aan het huis voorbij en merkten wat er gebeurde. Maar hoewel ze zagen, dat we met een bevrijding bezig waren, schonken ze er weinig aandacht aan, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Aan de overkant van het weggetje stond een buurman het gras te maaien. Hij zag de jongen omvallen, keek een moment en ging toen weer verder met zijn grasveldje, alsof dit voor hem een volstrekt normaal tafereel was.

Ondertussen kwam de postbode langs, legde zijn brieven op de tafel, zag wat we aan het doen waren, maar liep zonder om te kijken weer verder naar het volgende huis, alsof het de normaalste zaak van de wereld was, dat in een voortuintje aan de rand van de openbare weg demonen worden uitgedreven.

In de naam van Jezus dreven we de macht van trance uit en spraken de jongen aan, die weer tot zijn positieven kwam. De poging om de bevrijding uit te stellen had dus gefaald. Nu

moesten alle demonen er aan geloven en één voor één moesten ze de jongen verlaten op onze bevelen in de naam van Jezus.

Sommige demonen verlieten de jongen onwillig. Het gevolg was dat de jongen af en toe hevig spartelde.

Na ongeveer een half uur waren we tot een voorlopig einde gekomen met onze bevrijding. De predikant vertrok, met de moeder en de jongen. Wij zaten met z'n vieren aan de tafel.

Het echtpaar vroeg: "Broeder wilt u voor ons bidden?" Ik deed, wat ik meestal doe. Ik stelde me open voor de openbaring van de Heilige Geest en ontving voor elk van hen een profetisch woord. Daarna werd ik ongelofelijk geknuffeld. Op een prettige samenwerking!

Hoofdstuk 14

Oma

Tijdens een van mijn reizen naar Suriname bezochten wij weer een van die indiaanse dorpen, die alleen per boot te bereiken zijn. We bezochten alle huisjes om de mensen uit te nodigen voor de samenkomst. Natuurlijk kondigden we de samenkomst aan voor wat hij waard is: "Jezus geneest en bevrijdt". Dat is ook wat er gebeurt.

Toen we bij een van de huisjes aanklopten, kwam de vrouw des huizes te voorschijn. Zij hoorde ons verhaal aandachtig aan en vroeg toen: "Kunnen jullie voor mijn moeder bidden? Die is ernstig ziek". Sudesh vond terecht, dat ze haar maar naar de samenkomst moesten brengen. Dat is de plek waar God het krachtigste werkt.

Maar ze stribbelde tegen. "Mijn moeder heeft hoge koorts en ze kan helemaal niet meer lopen. Kunnen jullie niet even met me meegaan naar haar huisje?" We stemden toe. Ze ging ons voor naar een huisje en opende de deur. Daar in het halve duister lag oma. Ze was in een diepe slaap en zag er heel ziek uit. Het zweet parelde op haar voorhoofd en ze had duidelijk hoge koorts.

Sudesh bleef er op aandringen, dat ze haar naar de samenkomst zouden brengen. En ze beloofde, dat ze dat zouden proberen. Naar mijn idee kon het geen kwaad, als ik haar ook bij haar thuis de handen zou opleggen. Ik legde haar zachtjes de handen op en bestrafte de ziekte. Ze werd wakker, deed haar ogen open en keek mij aan. Ze schrok helemaal niet, dat ze ineens een wildvreemde blanke man aan haar bed zag staan. Misschien dacht ze dat ik een dokter was?

Die avond bracht de familie oma naar de samenkomst. In dit dorp waren geen wegen. Het was immers alleen per boot bereikbaar. Tussen de huizen door liepen een paar paden en

het was nogal een hele afstand van dat deel van het dorp naar de plaats van samenkomst; waarschijnlijk zo'n 2 km.

Ze hadden oma daarom op een plank gebonden en deze dwars achterop een quad vastgemaakt. De quad (een soort 4 wielige motorfiets) was het enige vervoermiddel in het dorp. Hij werd gebruikt voor het wegslepen van omgehakte boomstammen. Het was geen gezicht, hoe ze met haar kwamen aanrijden.

Oma werd losgemaakt en voorin op een stoel gezet. Toen het tijdstip van de bediening kwam, legde Sudesh haar in de naam van Jezus de handen op en vroeg haar daarna op te staan. En warempel ze kon staan en ze liep zelfs heen en weer.

Tijdens de dienst vonden allerlei bevrijdingen plaats, waarbij de boze geesten soms heftig manifesteerden. Maar ze gingen allemaal weg.

Oma bleef de hele avond zitten en na afloop werd ze op de quad weer thuisgebracht. Maar nu rechtop, zonder plank.

De volgende dag gingen we weer alle huisjes langs. Het regende heftig. Eigenlijk stond het dorp min of meer onder water. Wij waadden van het ene huisje naar het andere. Sudesh was met een paar mensen in gesprek, toen ik doorliep. Ineens zag ik daar ons omaatje staan.

Ze was duidelijk een heel stuk beter dan gisteren. Ik dacht: "Ik kan nu ook hier buiten haar de handen nog een keer opleggen". Ik liep dus naar haar toe en legde haar de handen op.

Toen ervoer ik de kracht van God.

Op datzelfde moment zag ik, dat ze dreigde om te vallen. Bij mij gebeurt dat eigenlijk nooit, maar het is een bekend verschijnsel. Het menselijk lichaam kan reageren op een krachtige impuls van de Heilige Geest. Soms ontstaat er dan ineens een zwakte in de benen en valt iemand om. Soms is er een toestand van tijdelijk verminderd bewustzijn, waarbij zo iemand een diepe ervaring van de aanwezigheid van God heeft.

Ik zag dus dat oma ging omvallen. Wanneer zoiets in de samenkomst gebeurt, dan vangen we zo iemand op en leggen hem of haar voorzichtig op de grond. Maar dat kon hier niet.

Wij stonden namelijk in het water en ik kon oma toch niet in het water laten vallen of neerleggen.

Met een sprong ving ik haar op en ineens stond ik daar met een klein indiaans omaatje in mijn armen. Ze was niet meer bij bewustzijn. Erg zwaar was ze niet. Ik kon haar wel houden. Maar waar moest ik met haar heen? Ik probeerde me te herinneren in welk huisje ze woonde. Dat was misschien 50 m. verderop.

Zo waadde ik met oma, als een wat groot uitgevallen baby, door de modder en duwde met mijn voet de deur van het huisje open. Inderdaad, dit was het huisje, waar ik gisteren voor haar gebeden had. Voorzichtig legde ik haar op haar bed. Ach, dacht ik; ze heeft het goed in de nabijheid van de Heer. Zachtjes sloot ik de deur en liet haar daar liggen.

Die avond was oma opnieuw in de samenkomst. Nee, ze had zich niet laten rijden, ze was de 2 km. zelf komen lopen. Ze was helemaal beter.

Hoofdstuk 15

Israël

Het stond al heel lang op mijn verlanglijst: Israël. Met Henny had ik al meermaals plannen gemaakt om dit land van de belofte te bezoeken. Maar het was er om een of andere reden nooit van gekomen. Voor Henny met haar darmproblemen zou een georganiseerde reis te inspannend en zelfs gevaarlijk zijn. Wij hadden overwogen om zelf iets te organiseren, waarbij we steeds een dag rust konden inlassen en zouden beschikken over een airconditioned auto. Uiteindelijk bleek deze mogelijkheid in de periode dat wij tijd hadden, aan de dure kant. In ieder geval is het er nooit van gekomen.

Regelmatig ontving ik uitnodigingen van verschillende Israël touroperators om heel goedkoop een introductiereis naar Israël mee te maken, met de bedoeling dat ik dan later zelf een reisgroep zou samenstellen en als reisleader zou fungeren. Ik wilde echter zonder Henny niet van huis.

Maar na haar dood lag het ineens anders. Ik reageerde op de uitnodiging van de reisorganisatie Drietours zo'n introductiereis mee te maken. In eerste instantie bleek ik te laat te hebben gereageerd, want de reis was al vol. Toen werd er ineens een extra reis aangekondigd.

Ik ging naar Israël, al was het maar voor 5 dagen. Op het laatste moment bleek het ook nog mogelijk dat mijn toenmalige vriendin, met wie ik hoopte te gaan trouwen, meerging. En zo vertrokken we vanaf Schiphol; een boeiende groep van predikanten en gemeenteleiders, sommigen met hun echtgeno(o)t(e).

Het vliegtuig vertrok en nauwelijks hadden we Schiphol verlaten, of ik werd vreselijk emotioneel en kreeg een huilbui. Wat was er met me aan de hand? Behalve rondom het overlijden van Henny had ik mijn hele leven nauwelijks gehuild, maar nu

biggelden de tranen over mijn wangen. Was ik bezig overspannen te raken? Had de afgelopen periode van rouw, daarna een reis naar Suriname, nu een nieuwe geliefde, mij emotioneel overbelast? Of was ik gewoon oververmoeid?

Na even zakten de emoties wat weg. Maar na tien minuten begon het opnieuw. Ik begreep mijn eigen gevoelens helemaal niet meer. Maar ik moest huilen en opnieuw biggelden de tranen over mijn wangen. Mijn vriendin, die half tegen mij aan in slaap was gevallen, merkte er niets van. "Heer, wat is dit? Wat is er met mij aan de hand?" vroeg ik. En tot mijn verbazing kreeg ik een duidelijk antwoord: "Ik nodig je uit naar Mijn land".

"Ik nodig je naar Mijn land!" Wat betekende dat? De ene huilbui volgde op de andere. Ik denk, dat gedurende de vier uur durende vlucht tot zes keer toe de tranen over mijn wangen biggelden. Wat was God met mij aan het doen?

Na aankomst op het vliegveld Ben Goerion, bracht een busje ons naar een hotel in Jeruzalem.

Ik deelde mijn kamer met een andere predikant. De groep was heel divers; van liberaal tot evangelisch. De begeleiding was perfect. De directeur van Drietours, Dhr. Middelkamp, reisde zelf mee en had zijn beste gids voor ons uitgezocht, een 80 jarige joodse man, die als kind in Nederland had gewoond en Bergen Belsen had overleefd. Na de oorlog was hij direct naar Israël geëmigreerd en had in drie oorlogen gevochten.

Ik wil geen beschrijving geven van de reis. Misschien bent u zelf wel eens in Israël geweest en anders gaat u misschien ooit nog eens. Wat ik met u wil delen, zijn een paar heel persoonlijke emotionele ervaringen.

De eerste twee nachten logeerden we in Jeruzalem. Van daar uit deden we verschillende excursies. Het eerste was een tocht naar Massada, Qumran en de Dode Zee. Het was zeker heel boeiend, maar leverde emotioneel niet zoveel op. Heel anders waren de ervaringen in Jeruzalem zelf. Op een van die dagen

bezochten wij de klaagmuur.

Met een papieren keppeltje wandelde ik tussen de joden, die daar hun gebeden deden en de families, die vol trots het bar mitswa van hun twaalfjarige zonen vierden. Daarbij behoort die zoon foutloos een passage uit de Thora voor te lezen. Vanaf dat moment is de kinderfase voorbij en wordt hij zelf verantwoordelijk voor zijn eigen zonden.

Klaagmuur bij nacht

Ik liep een paar keer naar de eigenlijke klaagmuur, waarin de joden hun briefjes met gebedsverzoeken tussen de grote stenen stoppen, in de hoop dat de Almachtige op deze bijzondere plaats hun gebeden zal verhoren.

Waarom oefende deze muur zo'n aantrekkingskracht op me uit? Ik had het gevoel dat ik terug moest naar deze plek, maar dan op een moment, dat het rustiger was. Het werd midden in de nacht. Nog steeds was het druk bij de muur met biddende mensen, maar lang niet zo druk als overdag.

Ik liep naar de muur toe. Zou ik het durven? Zou ik de muur durven aanraken? Ik voelde hoe mijn keel zich dichtkneep, naarmate ik dichterbij kwam. Zou ik het durven? Ergens wist ik dat het moest. Ik drukte mijn handpalmen plat tegen de muur en vanaf dat moment had ik mijn emoties niet meer

onder controle. Ik begon vreselijk te snikken. En zo stond ik daar, minstens een half uur te huilen. Wat was dit? Ik had het idee, dat ik Gods verdriet voelde.

Paulus zegt in Rom.9:1 over het joodse volk, waartoe hijzelf behoorde: *Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, want mijn geweten betuigt mij dit mede door de heilige Geest: Ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer.*

Paulus stelt dus hier, dat zijn emoties rondom het niet-behouden zijn van het joodse volk, niet alleen zijn eigen emoties zijn, maar dat het gaat om een bewogenheid, die door de Heilige Geest, door God zelf, is bewerkt.

Ik wil mijzelf hier niet verheffen, maar ik voelde hetzelfde. Het grote verdriet en de bewogenheid van de Vader over Zijn uitverkoren volk. De klaagmuur is in dit alles heel symbolisch. (Later zou ik een vergelijkbare emotie hebben ergens in een hoek van het voormalige tempelplein.)

De klaagmuur is een steunmuur van het oude tempelcomplex. Het terrein van de vroegere tempel was niet effen maar heuvelachtig. Om daar een plein te kunnen aanleggen, waren in de tijd van Herodes grote massa's puin aangevoerd om het terrein te egaliseren. En om te voorkomen, dat dit puin door de zwaartekracht en de regen zijdelings zou wegglijden, waren er steunmuren gebouwd.

Vandaag bidden de joden bij één van deze oude steunmuren. Het oorspronkelijke tempelterrein, waar nu de beide Islamitische moskeeën staan, mogen zij van de rabbijnen niet betreden. Per ongeluk zouden ze daarbij hun voeten kunnen zetten op de plaats waar ooit het Heilige der Heiligen stond. Die plek was streng verboden. Alleen de hogepriester mocht eenmaal per jaar, op Jom Kippoer (grote verzoendag) het Heilige der Heiligen betreden om daar het bloed van een bok te sprenkelen ter verzoening van de zonden van het volk.

Vandaag bidden de joden dus terwijl zij buiten staan; buiten de tempel, als buitengesloten. De symbolische betekenis is groot. Door Jezus mag ieder mens directe toegang hebben tot

God. Zonder Jezus, staat men letterlijk en geestelijk buiten. De Vader heeft daarover een ongelofelijk verdriet. Hij houdt van Zijn volk Israël. Hij heeft een hartzeer. Daarom had Paulus een hartzeer. En nu had ik ook hartzeer; een hartzeer, dat iedere keer weer terug zou komen, wanneer de herinnering aan deze gebeurtenis opkomt, of wanneer ik mijzelf eraan herinner, zoals op dit moment van schrijven.

Zeker een half uur stond ik daar te huilen. Het was een eigenaardig soort verdriet, een verdriet dat tegelijkertijd te maken heeft met Gods nabijheid en liefde. Hij laat Zich in Zijn hart kijken. Wat Hij daar met mij deed, laat zich nauwelijks omschrijven. Eigenlijk kwam ik als een veranderd mens terug.

Vanaf deze reis zou ik nooit meer dezelfde zijn. En dit zou niet alleen diepe betekenis hebben op mijn gevoel voor Israël, maar het had ook verstrekkende gevolgen voor mijn kennen van God de Vader, als een emotioneel Wezen.

Ik ervoer Zijn liefde en verdriet voor Israël, maar ook Zijn bewogenheid voor mij. Zo'n emotionele betrokkenheid van God bij mijn leven had ik nog nooit ervaren of gevoeld.

In Israël kwam dit verdriet op verschillende plekken terug. Niet op Massada, niet bij de meeste opgravingen, maar wel in het Holocaustmuseum en ook weer op het oude tempelterrein, waar nu de beide moskeeën staan.

En terwijl de Vader bezig was op het diepste niveau van mijn emoties aan mijn hart te werken en mij te laten delen in Zijn gevoel, was tegelijkertijd mijn vriendin bezig zich van mij los te maken. Na de aankomst in Nederland besloot zij onze relatie te beëindigen.

Ik ben dankbaar, dat dit afscheid geen invloed heeft gehad op het proces, waar God mij doorheen leidde. Het eerste half jaar na thuiskomst uit Israël zou ik iedere morgen in tranen wakker worden. Geen tranen van verdriet, maar een emotionaliteit, die je misschien kunt omschrijven als heimwee: tranen van thuiskomst ook, tranen van koestering aan het hart van God. Meestal zou ik dan nog voor het ontbijt helemaal alleen de maaltijd van de Heer vieren; alleen met Hem. Ik werd dan nog

emotioneler, maar ik voelde, dat dit het enig passende was, bij wat God met mij aan het doen was. Ik voelde mijzelf als een klein kind, dat wordt getroost op de schoot van Zijn Vader.

Niet lang daarna werd er door God TV een actie gestart om een bos in de Negeef-woestijn in Zuid-Israël te planten. Ik voelde dat de Heer tegen mij zei: “Plant mee in het beloofde land en maak het mooi”. In eerste instantie ‘kocht’ ik 10 bomen, maar dat was niet wat de Vader bedoelde. Het ging Hem niet om een gift maar om iets veel groters. Het ging Hem om een betrokkenheid met mijn hele wezen. Ik vroeg Hem op een avond: “Heer, hoeveel?” Het antwoord was: “Een heel bos!”. Diezelfde nacht stapte ik in het project met 1000 bomen. Als ik er aan terugdenk, word ik weer emotioneel.

Zo maar wordt je uitgenodigd om mee te doen aan de vervulling van oeroude bijbelse beloften over de toekomstige heerlijkheid van het beloofde land. Het gaat om de profetieën van Jesaja, opgetekend rond 740 voor Christus.

Jesaja 41:19 Ik zal in de woestijn ceder, acacia, mirt en olijfwilg zetten; Ik zal in de wildernis cypres naast plataan en denneboom planten.

Jesaja 55:13 Voor een doornstruik zal een cypres opschieten, voor een distel zal een mirt opschieten, en het zal de Here zijn tot een naam, tot een eeuwig teken dat niet uitgeroeid zal worden.

Jesaja 60:13 De heerlijkheid van de Libanon zal tot u komen, cypres, plataan en denneboom tezamen, om de plaats van mijn heiligdom op te luisteren; en de plaats mijner voeten zal Ik heerlijk maken.

En dan ben je zomaar ‘planter naast God’. Ik bid dat deze bomen (en hun nakomelingen) het heel lang zullen uithouden.

Hoofdstuk 16

Luisteren

Ik vertelde u al, dat ik niet zo begenadigd ben als sommige anderen, als het er om gaat gezichten te zien, of dromen te dromen. Wel ervaar ik regelmatig de impulsen van de Heilige Geest, die mij aanspoort iets te doen of te laten. Ik weet meestal niet waartoe of waarom, maar ik heb toch steeds meer geleerd op deze impulsen in te gaan.

Het was op een TRIN avond in Nieuwegein. Ik had die avond de leiding van het ministry-team. Het was een goede avond waarin we na de uitnodiging voor heel wat mensen hadden gebeden. Maar nu was het klaar en de mensen schoven langzaam de rijen uit om naar huis te gaan. Ik stond gerelaxt toe te kijken hoe de zaal langzaam leegstroomde.

Ineens bepaalde de Heer me bij een man, die de rij uitschoof richting het gangpad. “Houd hem tegen”, sprak de Geest. Ik wrong me tussen de mensen door en sneed hem als het ware de pas af. Ik pakte hem bij de schouder en zei: “Mag ik even voor u bidden?” Hij stond verbaasd stil. “Dat is goed”, zei hij.

Natuurlijk wist ik, dat ik niet moest bidden, maar dat God iets tegen hem wilde zeggen. Ik begon dus over hem te profeteren zonder te weten wat er zou komen. Nadat ik gezegd had: “Zo spreekt de Heer”, gaf de Geest mij allerlei gedachten.

Ik zei: “Je bent de afgelopen tijd door allerlei ramspoed getroffen. Het een na het ander, drie keer achter elkaar. En nu stel je jezelf de vraag: Wat betekent dit allemaal? Ben ik niet goed bezig? Is er iets tussen mij en de Heer? Waarom overkomt mij dit allemaal? Maar de Heer zegt tegen jou: Dit is toeval. Dit is gewoon een samenloop van omstandigheden. Je hoeft niet te twifelen aan jezelf. Je bent nog steeds in mijn wil. Er is niets mis tussen jou en Mij. En dit gaat gewoon weer voorbij”.

Hij keek heel nadenkend. En toen zei hij: “Bedankt” en liep door in de richting van de uitgang.

Ik vond het zelf wel een enigszins vreemd woord. Ik ging er maar van uit, dat de Heer me niet voor niets had gezegd, dat ik hem moest tegenhouden. Ondertussen keek ik nog even rond in de zaal of alles in orde was. Ik bleef nog even hangen en had nog een gesprekje met deze en gene.

Na tien minuten zag ik de man, over wie ik had geprofeteerd, weer binnenkomen. Hij liep naar mij toe en zei: "Ik ben oudste van een gemeente in deze regio en ik heb de afgelopen zondag gesproken in onze gemeente. Daarvan is een opname gemaakt. Hier is de CD van de opname. Die wil ik je graag geven". Hij gaf me de CD, maar zei verder niets. Toen gaf hij mij een hand en vertrok weer.

Na een minuut of wat kon ik ook weggaan. Ik luister niet zo vaak naar predikingen. Maar ik moest toch drie kwartier in de auto zitten en besloot de bewuste CD maar in de speler te doen.

Wat ik hoorde deed mijn adem stokken.

De prediking begon met de volgende woorden: "Lieve broeders en zusters. Vorige week ben ik ontslagen bij mijn werkgever na vele jaren trouwe dienst. Maandag ging mijn auto plotseling stuk en dinsdag begaf de auto van mijn vrouw het ook nog. En nu zit ik me werkelijk af te vragen: Waarom overkomt mij dit allemaal? Ben ik niet goed bezig? Is er iets tussen mij en de Heer, waardoor ik niet meer gezegend wordt?"

Door het profetische woord had de Heer hem regelrecht antwoord gegeven op zijn vragen!

En daarom ga ik gewoon door met naar de stem van God te luisteren en mensen, gelovigen en ongelovigen te bemoedigen met profetische woorden.

Ik doe het niet alleen zelf, maar af en toe heb ik ook profetische bemoediging van anderen nodig.

Ik probeer voor mijn eigen leven de stem van God te verstaan, maar ik besef, dat ik aangaande mijn eigen leven heel partijdig ben. Ik zou, wanneer het mijzelf betreft, me kunnen vergissen

tussen dat wat God zegt en dat wat ik zelf graag wil. Daarom is het ook zo mooi, wanneer je profetische woorden van anderen ontvangt, vooral als ze je niet kennen en dus geen enkele vooringenomenheid hebben.

Op een zondagavond, het is kwart voor acht, open ik mijn e-mail. Er is o.a. een mailtje van Margreet Jans, een zendelinge die in Servië werkt, maar die op dat moment in Nederland was. Ze schrijft: "Gordon, kom vanavond naar Leusden. Daar spreekt Peggy Cole, een zeer profetische vrouw. Je moet beslist komen. De dienst begint om half acht".

Ik had nog nooit van Peggy Cole gehoord. Bovendien is het inmiddels kwart voor acht en Leusden is niet naast de deur. Op het moment dat ik denk: "Ik mail terug, dat ik het bericht te laat heb ontvangen", bedenk ik, dat als ik nu alles laat liggen, in de auto spring en naar Leusden rijd, ik vermoedelijk bij het laatste lied van de aanbiddingsdienst binnenkom.

En dat deed ik. Ik pakte mijn autosleutels, snelde naar beneden en reed naar Leusden. En inderdaad; bij het laatste lied kwam ik binnen en ging ergens achterin zitten.

Peggy Cole is een iets oudere amerikaanse dame. Haar leeftijd is moeilijk te schatten, omdat ze halflang, sluik, blond haar heeft en een sjaltje om haar hals.

Ze bracht een boodschap, die beslist wel goed was, maar waarvan ik me nu niets meer kan herinneren. Wat ik me wel herinner, is dat ze tijdens haar toespraak niet één keer naar mij keek of oogcontact met me had.

Toen ze klaar was, keek ze me ineens aan en zei: "U daar achterin, met dat pak aan en die stropdas voor". Nu dat kon niet missen. Dat was ik. Ze ging verder: "U dient de Heer al heel veel jaren en u bent trouw geweest. De Heer gaat uw bediening uitbreiden en nieuwe dingen doen. U zult voorlopig ook blijven reizen". Precies raak! De Heer was er al langer over aan het spreken, dat mijn bediening voorlopig steeds meer een reizend karakter zou krijgen. Nu kreeg ik extra zekerheid, dat ik me niet vergist had.

Hoofdstuk 17

Blubber

Het gebeurde in januari. Het had een paar nachten hard gevoren en er lag een dikke laag ijs op de meertjes en plassen van het Harderbroek. Het Harderbroek is een natuurgebied achter de Knardijk tussen Zeewolde en Harderwijk. Het is een moerasgebied met heel ondiepe plassen, die snel dichtvriezen.

Dan ligt het ook nog achter een vrij hoge dijk, zodat de zon er later opkomt en ook eerder weg is dan op andere plekken. Daarom is het er verhoudingsgewijs koud en kan er al geschaatst worden, als het op andere plekken nog open ligt.

Ook ik vind het enig om te schaatsen. Ik heb niet zulke sterke enkels en had daarom een paar jaar eerder lage noren gekocht met een hoge kunststof schoen. Het waren dingen van goedkope chinese makelij. Volgens mij waren ze ook niet helemaal recht, maar pijn in de enkels is erger.

Ook ik ging dus schaatsen. Iedereen raasde mij links en rechts voorbij. Het leek of deze schaatsen niet echt vooruit kwamen. Voor het gemak had ik een oud skipak aangetrokken; lekker warm, eigenlijk veel te warm. Ik had al zeker anderhalf uur geschaatst en geglibberd. Ik was door en door warm. Tot mijn verbazing was ik niemand van de gemeente tegengekomen. Dat is ook wel logisch, want wie heeft overdag tijd?

Ik schaatste over een doorgang tussen twee plassen, toen ik ineens een krak hoorde en voelde... en toen zat ik tot mijn oksels in het steenkoude water. Ik zat in een wak met een ijslaag van misschien 2 cm. Het Harderbroek is ondiep. Het eigenlijke water is maar 60 cm. diep. Daaronder zit een meter modder, vieze zwarte stinkende modder. De modder zoog aan mijn schaatsen. Langzaam zakte ik verder weg tot bijna aan mijn nek. Ik moest er snel uit zien te komen.

Ik probeerde er uit te komen, maar zodra ik enige druk op de

ijslaag zette, brak hij verder af. Met heel veel moeite schoof ik op mijn buik over de rand van het gat. Opnieuw brak het af en verdween ik weer in het steenkoude water. Maar na even lukte het mij om plat op mijn buik weer boven op het ijs te komen. Langzaam schoof ik voorwaarts, totdat ik dikker ijs bereikte en voorzichtig weer op kon staan. Ik had geluk. Als het water dieper was geweest, had ik onder het ijs kunnen schuiven. En als ik niet zo warm was geweest, had ik gevaarlijke onderkoelingsverschijnselen kunnen krijgen.

Daar stond ik dus. Mijn blauwe skipak was pikzwart tot halverwege mijn borst. Ik lekte water en modder. Voorzichtig schaatste ik terug naar de Knardijk, waar mijn auto stond; door iedereen met een meewarige blik nagestaard. Ik schaatste al druipend naar de plek, waar mijn schoenen stonden. En ja hoor, daar zaten ze. Twee, drie gezinnen uit de Evangelische gemeente van Zeewolde. Ze zagen me aankomen. Eerst herkenden ze me niet, maar toen begonnen ze vreselijk te lachen.

Ik hoorde ze al denken: “Gordon door het ijs gezakt, prediking onderkoeld, evangelie verwaterd, vuur van de Geest geblust”. En dan te bedenken, dat ik juist die zondag in Zeewolde zou spreken. Over twee, drie uurtjes zou de hele gemeente het verhaal gehoord hebben.

Ik deed de schaatsen af en trok het van modder druipende pak uit. Daar stond ik in de vrieskou in mijn doornatte ondergoed. Gelukkig was de auto dichtbij. Na 5 minuten kwam ik rillend thuis. Ik nam een warme douche om het vuil van me af te spoelen en weer op temperatuur te komen.

Toen ging ik naar de sportwinkel. Ik wilde gewoon niet verslagen worden. Er was een speciale aanbieding van ‘klapschaatsen’. Die kocht ik. De volgende dag stond ik met nieuwe schaatsen op het ijs en dat ging veel beter.

Die zondag zou ik spreken in de EGZ. Ik besloot zelf maar het initiatief te nemen en begon mijn prediking als volgt: “Jullie hebben het natuurlijk allemaal wel gehoord, dat ik door het ijs gezakt ben. En jullie zullen wel gedacht hebben: Daar gaat hij,

door het ijs gezakt, prediking onderkoeld, evangelie verwaterd, vuur van de Geest geblust. Maar lieve mensen, ik heb het er niet bij laten zitten. Ik ben diezelfde dag nog naar de sportwinkel gegaan en heb gezegd: Ik wil schaatsen met meer zalving. Meer zalving? Ja, klapschaatsen, die bij iedere slag applaudiseren". Ik kreeg een ovatie.

Toch was daarmee het verhaal niet af. Twee weken later vertrok ik naar Suriname. Daar waren de temperaturen natuurlijk heel anders. Iedere dag minstens 32 graden en voortdurend regen.

Sudesh is iemand voor wie het woord 'evangelisatie' iets anders betekent, dan een advertentie zetten in een huis-aan-huis blad. 'Evangelisatie' is huis aan huis aankloppen en iedereen persoonlijk uitnodigen voor een samenkomst, waar God wonderen van genezing en bevrijding zal doen. Eén van onze campagnes werd gehouden in Boskamp, bij sommigen beter bekend als Coppenamepunt. De plaats, die vroeger het vertrekpunt was van een belangrijke veerdienst op de route naar Nickerie, ligt sinds de aanleg van de brug over de Coppenamerivier een beetje uit de route.

De mensen leven er van de visvangst. De vissen worden ter plekke in de openlucht gedroogd en gerookt. Daarvoor moeten eerst de ingewanden worden verwijderd. Dat alles gebeurt in de openlucht. Boskamp is een smerige stinkende plaats. Het ruikt er naar bedorven vis. Een deel van de bewoners is alcoholist of drugsverslaafd. De eigenaar van de Chinese winkel zit met zijn spullen verschanst achter een scherm van betonijzer, uit vrees overvallen of bestolen te worden.

Een deel van de huizen is gebouwd boven de Coppenamerivier. Dat wil zeggen, dat die huizen, of liever gezegd 'hutten', op palen staan. Met vloed staan ze in het water en kunnen de bewoners hun 'toilet' doorspoelen. Tijdens eb daalt ook het niveau van de rivier en staan die huizen dus boven het modderige slijk, vol visafval en andere troep. Deze huizen zijn alleen maar bereikbaar via een loopplank.

Maar Sudesh laat zich door niets tegenhouden, geen huis of hut wordt overgeslagen. Hij liep voor me uit de loopplank op. En riep: “Klop, klop”. Een vieze lap werd weggetrokken van de plek waar de deuropening zat. De deur zelf ontbrak. Een slaperige bewoner verscheen in het gat en geeuwde. Sudesh begon direct over de campagne, die op die avond zou beginnen. Ik liep al biddend in tongen achter hem aan de loopplank op.

Toen hoorde en voelde ik een krak. Het geluid en gevoel kwamen me ergens bekend voor. De loopplank, die de kleine Sudesh nog net had kunnen dragen, bezweek onder mijn gewicht en brak doormidden. Ik landde in de stinkende zwarte modder...

Waar was dit eerder gebeurd? Ik waadde door de drab naar de kant. Kennelijk heb ik (net als Paulus) een ‘blubber bediening’.

Hoofdstuk 18

Viezigheid

We blijven nog maar even in de sfeer. Dit verhaal gaat over viezigheid. Wij, als Nederlanders zijn toch wel heel erg op persoonlijke hygiëne. En ik moet van mezelf zeggen, dat ik een grondige hekel heb aan vuile toiletten e.d. Maar we kunnen het ook overdrijven. Er zijn mensen, die als zij een vakantie-appartement betrekken, eerst alle bestek gaan afwassen; want, je weet nooit!

De gang naar het toilet kan in de binnenlanden van Suriname en Guyana heel problematisch zijn. Soms hebben de gastheren een ouderwetse plee, zoals vroeger bij mijn oma. Gewoon een klein hokje met een soort van houten kist. In de bovenkant zit een rond gat met een deksel. Je neemt dus de deksel weg en gaat gewoon op het gat zitten. De geur van de plee is heel apart. Dat moet u genoeg zijn! Soms is het 'plaatsje' zo vuil, dat je liever een plekje in het bos zoekt of naar een rivier gaat en een bijdrage levert aan de milieuvervuiling.

Maar er zijn ook altijd van die situaties, dat alles tegen zit. Op een lange autorit van Saramacca naar Nickerie, moest ik toch echt nodig. Misschien had ik wel iets gegeten, dat laxerend was. Er was in de verste verte geen café te bekennen, waar ik met goed fatsoen naar het toilet kon. Het werd dus een sanitaire stop in de bosjes langs de kant van de weg. Terwijl ik mijn broek liet zakken en op mijn hurken ging zitten, kon Sudesh het niet laten een foto te nemen van mij 'in hoge nood'. Gelukkig gebruikte hij mijn toestel en kon ik verdere verspreiding voorkomen.

Maar dat was het ergste niet. Toen ik klaar was, hees ik mijn broek omhoog en spoedde mij naar de auto. Ik stapte in, ging zitten en bemerkte direct, dat er iets grondig mis was. Mijn broek zat vol vreselijke mieren en ik werd op alle tere plekken gestoken. "Stop!" riep ik vertwijfeld en na een paar tellen

stond ik opnieuw langs de kant van de weg met ontbloot onderlichaam om mijn broek uit te kloppen.

Als 'zendeling' word je direct bedreigd door allerlei insecten, die een voorkeur schijnen te hebben voor vers bloed, dat nog niet is geïnfecteerd met knoflook. Wanneer ik bij Sudesh thuis 'stille tijd' houd, kan ik niet ergens op een stoel gaan zitten. Een hele legermacht van bloeddorstige muggen wacht gewoon op dat moment. Nee, ik moet met mijn bijbel in beweging blijven en loop dus rondjes, terwijl ik het woord Gods tot mij neem.

We gaan nog maar even verder met de viezigheid. Na een van onze bezoeken aan Galibi aan de monding van de Marowijne konden we terug meevaren met inheemse vissers. Wij moesten voor dag en dauw opstaan, want de boot zou om 05.00 uur vertrekken om bijtijds, voordat het warm werd, in St. Laurent te zijn.

St. Laurent in Frans Guyana ligt drie uur stroomopwaarts aan de Marowijne, precies tegenover Albina in Suriname. In Frans Guyana wordt de vis met Euro's betaald en levert ook meer op. De Marowijne is een heel brede rivier. Wij vinden de Rijn al heel wat, maar dat is echt een slootje vergeleken met de Marowijne die 2 kilometer breed is. In het water van de Marowijne zit niet alleen vis, maar er is grote kans om er een school dolfijnen tegen te komen.

Wij zaten om 05.00 uur 's ochtends in het kleine bootje en tufden stroomopwaarts naar St. Laurent. Het was eerst nog stikdonker, maar langzamerhand zagen we de zon opkomen. In de verte brouwde zich een machtig onweer samen en het duurde niet lang of het begon te stortregenen. Wij zaten op een paar eenvoudige plankjes die aan de boorden waren vastgemaakt. Op de bodem van de boot lag een dik pakket grote vissen, bedekt met een laag blauw bouwplastic. Onze voeten zweefden daar net boven.

De bemanningsleden en ook Sudesh en ik doken onder het plastic om ons te beschermen tegen de striemende slagregen. En daar zaten wij tussen de vissen. Ongeveer anderhalf uur

zaten we daar, terwijl de natuur om ons heen raasde en bulderde. Toen knapte het weer heel snel op en begon de zon te schijnen.

Wij kropen onder het plastic vandaan, onder het slijm en bedekt met schubben. De zon begon te schijnen met onbarmhartige felheid. Tegen de tijd, dat we in St. Laurent aankwamen, stonken wij nog harder dan de vis. Eerst moesten we wachten, totdat de Indianen hun vis aan de man gebracht hadden. Daarna zetten ze ons af in Albina. Vandaar was het nog 5 uur rijden naar Saramacca in een brandendhete auto. Ik heb nog nooit zo gestonken en me zo vies gevoeld.

We gaan nog even verder met vieze verhalen. Sudesh had een evangelisatie-campagne georganiseerd in Pikin Saron, een klein dorpje in het binnenland. Er loopt een weg heen, maar die is niet verhard. Als het regent stromen hele beken over de weg en ik herinner me, dat we eens bijna bleven vastzitten toen er minstens een halve meter water stond. Maar de motor sloeg niet af en de auto werkte zich er toch uit. Maar dat terzijde.

Toen wij met onze complete inheemse praisegroep en een nederlandse onderwijzeres (Rianne Versluys) uit Saramacca een campagne gingen houden in Pikin Saron, was het juist bloedheet. Sudesh had de weken ervoor contacten gelegd met de captain van de Indianen en hij was ons welgezind.

Er was in het dorp van ongeveer 400 mensen wel een Pinkstergemeente, maar die bestond slechts uit één gezin. Verder waren de christenen ongeorganiseerd. Wij kregen een 'camp' (een afdak van palmladeren) toegewezen om te overnachten.

Er was natuurlijk nergens stroom of water. Drie km. buiten het dorp was een kreek. Dat is een klein riviertje met cola-kleurig water. De typische kleur ontstaat door het tanine van de boombladen die er in vallen. Verder was het kreekwater gewoon schoon. In ons geval kwam het water uit een betonnen buis. Dan was er een poel van 50 cm. diep, waarin de mensen zich konden baden en aan de andere kant stroomde het water als

een klein beekje verder.

Op onze eerste campagnedag bezochten Sudesh en ik alle huisjes. We praatten met de bewoners en nodigden hen uit om de evangelisatie-avond te bezoeken, waar God bevrijding zou geven van boze machten en genezingen zou doen. Zo waren we de hele dag in touw om alle 150 huisjes te bezoeken en natuurlijk een lang gesprek met de captain te hebben. Sudesh wees hem op zijn verantwoordelijkheid om zijn mensen het goede voorbeeld te geven van een christelijk leven.

kreek bij Pikin Saron

Het was heet (ongeveer 36 graden C) en vochtig. Door alle gesprekken kwamen we er niet aan toe, onszelf nog even op te frissen, voordat de eigenlijke samenkomst begon. Ergens onder het afdak van een vrouwenhuis hadden we onze instrumenten opgesteld. Het was op de grens van licht en duisternis. Duizenden muggen kwamen uit de struiken te voorschijn en wij smeerden al onze onbedekte lichaamsdelen in met een geleachtige gele zalf, die de muggen weerhoudt op die plekken te steken.

De muggen schijnen precies te weten waar ze nog terechtkunnen. Bijvoorbeeld op je enkels tussen de schoen en de broek. En

echt, door sokken worden ze niet afgeschrikt. Dus smeer je jezelf ook daar in en trek daarna de sokken weer aan. Ook mijn kale hoofd en speciaal de plekken, waar nog wat dun haar groeit, zijn zeer geliefd. Dus ook daar smeer je jezelf in.

De generator was aan. De praisegroep speelde en zong. Ik sprak. Daarna sprak Sudesh en de mensen kwamen naar voren voor de uitnodiging. En inderdaad, zoals we gewend waren, zagen we hoe mensen tot geloof kwamen en werden bevrijd van hun demonen. Al met al werd het heel laat. Pas om 24.00 uur waren we klaar met de samenkomst en keerden terug naar onze basis, ons afdak.

Het was te laat en we waren gewoon te moe om ons nog te gaan wassen en zo doken we, kleverig en smerig in onze hangmatten onder de klamboe. Die nacht daalde de temperatuur niet onder de 30 graden. Door de klamboe wordt de weinige frisse wind tegengehouden en ervaar je alles als nog benauwder.

De volgende ochtend greep ik mijn handdoek en toilettas en begaf me op weg in de richting van de kreek. Heerlijk, eindelijk mezelf ontdoen van de kleverige laag muggenzalf en het zweet van mijn lijf spoelen. Het was ongeveer een half uur lopen van ons kamp naar de kreek. Ik was al een heel eind gevorderd, toen ik ineens geroepen werd. "Meneer, u kunt daar niet heen". Ik keek om en zag een indiaanse vrouw bij haar huisje staan. "Waarom kan ik daar niet heen?" riep ik terug. "U kunt daar niet baden. De water toevoer is afgesloten en er staat dus geen water in de kreek. U kunt zich daar dus niet wassen".

Ik liep het erf op en vroeg om nadere uitleg. "Maar ik moet me toch ergens kunnen wassen? Is er geen andere kreek of plek waar water is?" vroeg ik de indiaanse. "Jawel, daar waar u woont, bij dat camp, daar is een pad de jungle in. Als u een half uur dat pad volgt het oerwoud in, dan komt u bij een andere kreek en daar kunt u zich wel wassen". Ik bedankte deze behulpzame mensen heel vriendelijk en keerde terug naar ons camp. De meesten waren inmiddels uit de hangmat.

Ik vertelde wat er aan de hand was. Ik had er niet zo'n goed gevoel over om alleen een half uur de jungle in te lopen. Wat als ik de weg zou kwijtraken? Ik vroeg Lino, onze Indiaanse gitarist (14 jaar oud) en onze drummer (13 jaar oud) mij te begeleiden de jungle in. Zij wilden wel meegaan. Indianen vinden altijd de weg door het oerwoud en kennen ook de gevaren. Met zijn drieën vonden we al spoedig het bedoelde pad. Eigenlijk was het geen pad, maar je kon zien, dat er wel eens vaker mensen gelopen hadden. Het was 'sluip-door, kruip-door'. Op een goed moment splitste het pad zich in tweeën, wij kozen voor rechts. Daarna splitste het zich in drieën; we namen de middelste.

Na een half uur kwamen we bij de bedoelde kreek. Hij was misschien 80 cm. breed en slechts 10 cm. diep. Van 'baden' was geen sprake. De bodem bestond gelukkig uit zand en niet uit modder. Er was weinig keus. Ik trok alles uit, op een zwembroek na, en ging er plat in liggen. Vervolgens heb ik mij een poosje gewenteld en gekeerd in het zand, zoals een varkentje in de modder, totdat ik het idee had, dat ik de meeste antimuggenzalf wel van me had afgeschuurd. Ik was tenminste schoon!

Wanneer ik me in Suriname buiten de gebaande weg bevind, heb ik altijd dichte sportschoenen aan. Sudesh had me al eens gewaarschuwd voor Sica's ofwel zandvliegen; heel kleine insecten, die zich op de grond ophouden. Ze springen op je voeten en zoeken een veilig plekje, waar ze door de huid naar binnen dringen en onderhuids hun eitjes gaan leggen.

Wanneer je er niet bijtijds bij bent, zit er dus onderhuids een nest met kleine larfjes, die zich aan jouw vlees te goed doen. Een smerig abces is het gevolg en meestal blijft er na een hoop ellende een ringvormig litteken over van 2 cm. doorsnee. Wanneer je naar de benen van indiaanse vrouwen (foei) of mannen kijkt, zie je meestal een veelheid van lichte ringen in de huid. De herinneringen aan even zovele Sica's.

Wanneer je bent gebeten, moet je proberen ze er direct uit te peuteren met een naald, voordat ze hun eitjes gaan leggen. Wanneer je te laat bent, moet je het nest met larven opensnij-

den en schoonkrabben en flink laten doorbloeden. Doe je niets, dan kunnen de Sica-abcessen leiden tot hoge koorts. Pijn doet het altijd.

Tijdens de wandeling over de weg in de richting van de normale wasplaats had ik sandalen aan. Want op de weg vind je meestal geen Sica's. Maar ik had vergeten bij mijn tocht in de jungle even van schoenen te wisselen.

Na terugkeer van mijn varkenswasje voelde ik een eigenaardig jeukende plek op mijn voet. "Sudesh, kom eens kijken! Wat is dit? Is dat een Sica?" Sudesh keek. "Ja hoor, je hebt er een te pakken. Heb je een naald bij je?" Nee, ik had geen naald bij me. Sudesh ging op zoek naar een plant met stekels en brak er een doorn af. Die plantte hij in mijn voet en begon onbarmhartig te peuteren. Het begon flink te bloeden. "Ik heb hem", zei Sudesh opeens. Op de bloederige doorn/naald zat een bruin dingetje ter grootte van een splinter. "Dit is hem!" Ik kon me niet voorstellen, dat zo'n klein beestje zoveel ellende kon veroorzaken.

Het was ons ontgaan, dat ik nog op drie andere plekken gestoken was. Aan beide hakken en onder een teennagel. Daar kwam ik pas drie dagen later achter, toen zich op die plaatsen etterende abcessen begonnen af te tekenen. Met de kaken op elkaar (mijn kaken) sneed Sudesh de abcessen open en liet ze flink bloeden. De dagen daarna bevochtigde ik mijn sokken voortdurend met Chiling-Oil (een 'medicinale' olie, met een groot aandeel van kamfer, eucalyptus en menthol) om de rest van de larven te doen stikken. Overal waar ik kwam, stonk het nu naar kamfer. Het werkte; nu draag ik tenminste de littekens van Suriname in mijn lichaam.

Trouwens, de Indianen hadden mij gewoon in de maling genomen en een geintje met me uitgehaald. Er was met de gewone wasplaats niets aan de hand. Het water stroomde als altijd. Ze hadden gewoon geprobeerd mij met een kluitje in het riet te sturen en dat was ze uitstekend gelukt.

Hoofdstuk 19

Drie keer raak en een misser

“Zit u er nooit eens naast? Hoe weet u zo zeker, dat de Heer spreekt?” Die vragen komen wel vaker op mijn weg.

Ik was met Jolande Bijl op een paranormaal beurs in Nijmegen. Moet je je voorstellen; op zondagmiddag, een stalletje versierd met donkerrode en oranje doorschijnende kleedjes, een donkerrood tafelkleed met kleine stukjes spiegel erin verwerkt. En daar zit ik dan, nog steeds in het pak, omdat ik net ergens heb gepreekt, naast Jolande, die zich iets alternatiever heeft aangekleed.

We zitten midden tussen de waarzeggers. Iets verderop is het stalletje van Marjan Spijkman, de leidster van de Healing-Rooms Nijmegen. Op onze tafel staan twee bordjes. De ene zegt: “Spiritual Guidance” daaronder in kleine letters “gratis”. Op het andere bordje staat “Dream Interpretation” ook “gratis”.

Het werd een heel bijzondere dag. Bij Marjan kwam een iraanse familie, een moeder met 9 (schoon)dochters. Ze waren allemaal ziek. Buikpijnen, nekpijnen, hoofdpijnen, rugpijnen. Marjan legde hen allemaal een voor een de handen op en..... ze werden allemaal genezen! Halleluja, de Heer wil zich aan deze mensen kenbaar maken.

Na even zit de moeder van het hele spul voor mij. Ik vertel haar, dat wij voor onze ‘spiritual guidance’ gaan naar een speciale bron; Jezus Christus. Of ze daarmee akkoord gaat. “Ja, hoor, prima”, zegt ze. Dan begin ik over haar te profeteren. De tranen springen haar in de ogen en ze reageert heel direct, zoals oosterlingen wel vaker doen: “Precies meneer, dat is helemaal waar. Zo is mijn leven. Het klopt helemaal”. Ik leg haar uit, dat ik het niet ben maar Jezus. Ze knikt. Zou ze Jezus wel beter willen leren kennen? “Heel graag”. Dolgelukkig is ze,

wanneer ze hoort, dat in de gemeente van Marjan een Iraniër zit, die graag bij hen langs wil komen. “Meent u dat? Wat geweldig!”

Even later komt er een jong stel naar onze stal. Ze doen een dagje ‘waarzeggerij’ om leiding en richting voor hun leven te krijgen. Jolande legt uit, dat wij onze inspiratie ontvangen uit onze bron; “en dat is Jezus Christus”. Het meisje reageert verbaasd: “Zijn jullie dan christenen?” “Vind je dat vervelend?” vraagt Jolande. “Nee helemaal niet. Ik vind dat eigenlijk wel fijn. Ik ben vroeger ook gelovig geweest. Ik kwam zelfs in een evangelische gemeente, maar daar kreeg ik een verkeerd vriendje. Uiteindelijk ben ik daar weggegaan en durf ook niet meer terug, omdat ik me schaam”.

Jolande kijkt haar met ogen vol liefde aan. De tranen beginnen al te komen. “Je mag altijd terugkomen bij Jezus”, zegt ze. Na even bidden ze samen het zondaarsgebed. Dit jonge kind is terug bij Jezus. Nu haar vriendje nog. “Ik ben boeddhist”, zegt hij.

Nu, dan heeft hij aan mij een goede gesprekspartner, want ik heb uiteindelijk een ‘doctoraal’ in de ‘vergelijkende godsdienstwetenschappen’. Na even blijkt, dat hij nauwelijks iets weet van het boeddhisme. Maar een mens moet wat doen om interessant te zijn. Hij laat zich toch niet over de streep trekken om ook zijn leven aan Jezus te geven. Ze vertrekken van onze stal. Wij zijn weer druk met anderen.

Na even stoot Jolande me aan: “Moet je eens zien”, zegt ze. “Dat jonge stel van daarnet zit een eindje verderop bij een waarzegger. Alles wat wij voor hun hebben mogen doen, wordt nu teniet gedaan. En we kunnen er niets tegen doen. We kunnen op deze beurs niet gaan ageren en ze bij die waarzegger weghalen. We kunnen niets doen”.

Ik besluit een proclamatie te doen en zeg: “Heer, ik wil dat ze daar alleen maar negativiteit over zich heen krijgen; zo negatief, dat ze helemaal afknappen. Verder wil ik, dat ik nog met hen kan bidden voordat ze de beurs verlaten!”

Wij wijden ons weer aan de andere bezoekers. Af en toe kijk ik vanuit mijn ooghoek naar het stel bij de waarzegger, een eind verderop. Ze blijven heel lang bij de man in kwestie zitten.

Weer zijn we bezig met andere gasten. Als ik opkijk, zijn ze weg. Ze zitten niet meer bij de waarzegger. Ik klim op de stoel en kijk over de andere kraampjes heen, maar ik zie ze nergens meer. Ik spring achter onze kraam vandaan en ren naar de uitgang. En daar, vlakbij de deur, zie ik ze. Ze staan op het punt de beurs te verlaten. Ik ben net op tijd en houd ze staande: "Ho, ik moet nog even met jullie praten. Ik weet niet wat jullie net van deze waarzegger te horen hebben gekregen, maar het zal wel heel negatief zijn geweest". Ze kijken me beiden heel verbijsterd aan.

"Ik wil nu voor jullie bidden", zeg ik en ik begin gewoon: "Heer, U hebt gehoord wat daar allemaal door deze tovenaars over dit jonge stel gezegd is. Heer, het was negatief; het was vloek. In de naam van Jezus maak ik nu ieder woord, dat daar over jullie is uitgesproken, krachteloos. En ik verbreek iedere vloek, die jullie daar over je heen gehaald hebben in de naam van Jezus, amen!" Vervolgens zeg ik tegen hen beiden, terwijl ik haar diep aankijk: "Kijk, ik heb het nu wel verbroken, maar dat werkt alleen, als jullie er zelf ook spijt van hebben en aan God vergeving vragen". Ze knikken. Ik laat ze daar bij de ingang achter en ga weer terug naar onze stal.

Ineens, tien minuten nadat ik hen had aangesproken, staan ze beiden voor ons. Beiden, ook de jongen, staan heel bedremmeld, heel beschaamd en met tranen in de ogen voor ons. Zij zegt: "Ik wil u bedanken, dat u ons bij de uitgang hebt tegengehouden en met ons hebt gebeden. Het was vreselijk! Eigenlijk was alles negatief en afbrekend. Jullie waren het enige positieve, dat ons op deze beurs is overkomen. En wij willen jullie bedanken".

We hebben nog even afsluitend met beiden gebeden en hun bezworen toch vooral naar een samenkomst te gaan. Ze knikken. Ik hoop dat ze het doen. Ze hebben vandaag Jezus ont-

moet.

Ondertussen kwamen er twee vrouwen voor onze stal staan. Ze keken een beetje weifelend: "Wel doen, niet doen?" Ik zag ze druk met elkaar praten. Toen kwamen ze voorzichtig dichterbij. "Ik heb steeds dezelfde droom", zei de ene. "Kunt u mij vertellen, wat dat betekent?". Wij vertellen hun, dat wij naar onze bron gaan, Jezus Christus, en Hem zullen vragen wat het betekent.

Ze kijken aarzelend, maar kennelijk is de droom belangrijk genoeg om er uitsluitel over te krijgen. De ene begint te vertellen: "Regelmatig krijg ik 's nachts dezelfde droom. Ik droom dat de slaapkamerdeur opengaat en iemand binnenkomt, die mij wil vastgrijpen. Ik schrik doodsbang wakker en klem me vast aan mijn vriend, die bij me in bed ligt en dan is het weg. Maar een paar dagen later gebeurt het weer".

Door alle ervaringen in de Healing Rooms en in de bediening van bevrijding, wist ik direct waar het om ging. Natuurlijk zou ik mij kunnen vergissen, maar dergelijke dromen hebben bijna altijd iets te maken met een verbroken (seksuele) relatie. Ik zei tegen haar: "Dat is geen droom. Dat is een boze geest".

Ze schrok duidelijk, maar niet zo dat ze bang werd. "Hoezo is dat een boze geest?" vroeg ze. "Ik denk, dat u vóór de vriend, met wie u nu leeft, een andere relatie hebt gehad". Ze knikte bevestigend. "Waarschijnlijk bent u degene, die het heeft uitgeemaakt", vervolgde ik. Nu keek ze stomverbaasd. "Ja, dat klopt".

"Omdat het een seksuele relatie was, zonder dat u getrouwd was, was deze relatie niet door God beschermd. In zo'n geval zijn er altijd verkeerde geesten van seksuele begeerte bij betrokken. Die gaan niet weg als u de relatie afbreekt", leg ik uit. "Die blijven u lastig vallen. Op zichzelf hoeft het niet te betekenen, dat die vroegere vriend nog met u bezig is en aan u denkt. Het gaat om een boze geest, die u aanvalt, als gevolg van die vroegere seksuele relatie".

Ik merkte dat het bij haar begon te dagen. “Maar hoe kom ik daar dan van af?” vroeg ze. “Nu dat is niet zo ingewikkeld. Wij snijden deze relatie door in de naam van Jezus en vertellen die boze geest, dat hij weg moet gaan en u met rust moet laten. Dan gaat hij voorlopig weg en hebt u er geen last van. Maar om definitief van deze zaak bevrijd te zijn, moet u Jezus aannemen”.

Op dat moment mengde de andere vriendin zich in het gesprek. “Jezus aannemen! Nu hoor ik het alweer! Ik heb de laatste tijd tv programma’s gezien van een zekere David Maasbach. En die zegt ook steeds, dat de kijkers Jezus moeten aannemen. Maar ik weet niet hoe dat moet.

En daar komt nog bij dat ik vroeger katholiek ben geweest. Kijk, wat ik daar op tv zie, dat is vreugdevol, dynamisch en uitbundig, maar die kerk waar ik uit kom, is ceremonieel. Daarheen wil ik niet meer terug. Ik heb daar slechte ervaringen en herinneringen”.

“Maar hier in Nijmegen is ook zo’n evangelische gemeente vol dynamiek, leven en vreugde”, leggen wij uit. “Die mevrouw daar komt uit Nijmegen en zij kan u er alles over vertellen”, zeggen wij, terwijl we op Marjan Spijkman wijzen. Jolande haalt ondertussen even het adres van die gemeente met de tijden van de samenkomsten op bij Marjan.

En ineens hoeven we niets meer te doen. Voor onze ogen beginnen beide vrouwen met elkaar te praten: “Kun jij a.s. zondag?” vraagt de een aan de ander. “Jawel”, antwoordt deze. “Nu dan kom ik je zondagmorgen om half tien thuis ophalen met de auto en dan gaan we samen”. Hier heeft de Heer voorbereidend werk gedaan. Wij hoefden alleen een deur open te zetten.

Wanneer beide vrouwen zijn vertrokken, komt er een moeder met een dochter langs. Ze zegt tegen haar dochter: “Ga jij daar maar even heen. Dat is gratis”. En zo schuift het meisje aan bij onze tafel. Ze wil wel ‘spiritual guidance’ en wij leggen uit, dat wij dan naar onze bron gaan, Jezus Christus, en dat wij haar

doorgeven, wat Hij tegen ons zegt. Ze knikt.

Ik kijk haar aan. Het meisje - ze is nog maar dertien - heeft bijzonder mooie, droevige bruine ogen. Ik had eigenlijk nog nooit zulke mooie droevige ogen gezien. Als ze ouder was geweest, zou ik zo verliefd op die ogen kunnen worden. Echt van die hertenogen.

Wanneer ik over haar begin te profeteren, gaat de boodschap over verlies en verdriet en de troost, die God kan geven. Toen ik klaar was, vroeg ik haar: "Heb jij zoveel verdriet in je leven?" Ze schudt haar hoofd. Ik ben een beetje verbaasd, want ik zit er eigenlijk nooit meer naast. "Is er dan misschien onlangs iemand overleden in je vrienden- of familiekring?" vraag ik verder. "Nee niemand. Nou ja, mij opa is overleden, toen ik twee jaar oud was. Maar daar herinner ik me niets van", zegt ze.

Ik word een beetje onzeker en stel de drempel wat lager. "Is er dan misschien een huisdier overleden, waarop je erg gesteld was", vraag ik verder. Ze schudt opnieuw haar hoofd. Ik snap er niets van. Een totale misser. Ik vind het heel erg, want zoiets overkomt me eigenlijk nooit meer. Bovendien zit Jolande erbij en heeft alles meegekregen. Niet dat ze me zal veroordelen. Daarvoor kent ze me te goed. Maar ik zit er wel mee. Want ik weet niet wat de oorzaak is.

Hoe kon dit gebeuren? Altijd, als ik me uitstrek om iets van God te ontvangen, spreekt de Heilige Geest op het moment, dat ik in geloof mijn mond opendoel. Waarom is dat nu niet gebeurd? En ik ben nog wel degene, die anderen instrueert, aan welke voorwaarden ze moeten voldoen om zuivere woorden van God te kunnen ontvangen.

Zo moeten ze niet betrokken zijn en geen vooroordelen hebben ten aanzien van degene, voor wie ze een woord willen ontvangen. Kortom, ik zou degene moeten zijn, die het kan weten. Waarom ging het dan mis?

Thuis evalueer ik het gebeurde voor het aangezicht van God. De Vader is niet boos. Hij glimlacht alleen. Ineens weet ik het:

De mooie bedroefde bruine ogen! Ik heb me laten inpakken, door die bedroefde ogen! Ze hadden zo'n indruk op me gemaakt, dat ik er nog helemaal niet los van was, toen ik begon te profeteren.

En wat gebeurt er dan? Dan spreek je vanuit de indruk, die aanwezig is, niet de indruk of inspiratie die op dat moment van God komt. En ik had dus gesproken vanuit de indruk van de bedroefdheid, die door haar ogen bij mij was blijven hangen.

Weer een punt toegevoegd aan de lijst met voorwaarden om juiste openbaring te kunnen ontvangen; punt nummer 12: "Je moet je eerst losmaken, van de indruk die het uiterlijke voorkomen van iemand bij je maakt. Pas als je daar los van bent, kun je van God iets ontvangen".

Hoofdstuk 20

Boodschappentas

Na terugkeer van mijn tweede reis uit Suriname gebeurden er een paar buitengewone dingen. Vrijdagsmorgens kwam ik op Schiphol aan en ondanks de jetlag besloot ik gewoon naar de Healing Rooms te gaan. Ik was veel te blij om al mijn vrienden weer terug te zien.

De volgende dag zou ik meewerken met het team van de Healing Rooms Nijmegen onder leiding van Marjan Spijkman, op een paranormaal beurs in Apeldoorn. Ik versliep mijzelf totaal en ging pas in de middag, waardoor ik haar lezing over ‘bovennatuurlijke genezing’ net misliep.

De kraam van de Healing Rooms stond ergens op een balustrade, waardoor er bijna niemand langskwam. Nadat we daar een poos hadden gezeten, zonder veel bezoekers te hebben gezien, stopte er uiteindelijk een echtpaar bij de kraam. De vrouw had de lezing van Marjan bijgewoond en was diep onder de indruk van wat daar gebeurd was. Ze raakten al snel in een diep gesprek gewikkeld.

De man stond op enige afstand toe te kijken. Ik besloot hem aan te spreken. Hij moest toch op zijn vrouw wachten. Ik vroeg hem of ik iets voor hem kon doen. Of hij misschien ziek was of ergens pijn had. Hij keek mij even aan en vertelde toen, dat hij last van zijn knie had.

“Mag ik daarvoor bidden, in de naam van Jezus?” vroeg ik hem. Toen vertelde hij, dat hij vroeger katholiek was geweest en dat bidden in de naam van Jezus in zijn ogen geen kwaad kon. Ik mocht het dus wel doen. Ik legde mijn handen dus om zijn pijnlijke knie en sprak een woord van genezing uit in de naam van Jezus. Zelf ervoer ik op dat moment de werking van Gods buitengewone kracht. Ik vroeg hem, wat hij voelde. Hij antwoordde: “Mijn knie wordt helemaal warm”. “Nu, dan

gaan we nog even door”, antwoordde ik. In de naam van Jezus gebood ik alle pijnen te verdwijnen en zijn knie gezond te worden. Weer was er die buitengewone kracht.

Toen vroeg ik hem, of zijn knie nog pijn deed. “Nu, dan moet ik er een paar oefeningen mee doen. Dan merk ik het direct”. Hij tilde zijn knieën hoog op en maakte wat kniebuigingen. Verbijsterd zei hij: “De pijn is weg! Ik heb altijd pijn aan deze knie. Hij is inmiddels 4 keer geopereerd en het bleef maar pijn doen. Maar nu is het weg!” “Nu, dat heeft Jezus gedaan”, reageerde ik. Hij knikte verbijsterd.

Toen vroeg ik hem: “Mag ik misschien ook gewoon voor je bidden in de naam van Jezus?” Dat kon hij moeilijk weigeren, nadat hij net van zijn pijn was genezen. Hij stemde dus toe en ik begon profetisch voor hem te bidden. Ik dacht dat een direct profetisch woord voor hem te confronterend zou zijn en verpakte de inspiratie dus in de vorm van een gebed.

Al in de tweede zin ging het om rouw en verlies. Toen ik klaar was met dit profetische gebed, vroeg ik hem of er veel verdriet in zijn leven was. Hij zei: “Dit jaar zijn twee van mijn broers heel plotseling overleden. Ik ben er erg van geschrokken en het heeft me veel dieper aangegrepen, dan ik voor mogelijk had gehouden”.

Ik begreep dat dit een schot voor open doel was. Ik herinnerde hem aan zijn katholieke verleden: “U bent vroeger katholiek geweest. Dan weet u hoe belangrijk het is, dat uw zonden vergeven zijn, voordat u voor God komt te staan. Twee van uw broers zijn pas overleden. Dan is de dood rakelings langs u heen gegaan. Als je zomaar met de dood geconfronteerd kunt worden, hoe belangrijk is het dan om voorbereid te zijn. En zekerheid te hebben, dat je zonden vergeven zijn door Jezus Christus!”

Ik merkte, dat hij geen weerstand bood. Toen vroeg ik hem: “Mag ik met u bidden, dat u Jezus aanneemt als uw redder en verlosser; dat Hij in uw leven komt; dat u in Hem gaat gelo-

ven?" Hij stemde toe en zo leidde ik hem door dat gebed, waarin hij zelf zijn leven aan Jezus gaf en vergeving vroeg voor zijn zonden.

Hoe het met hem verder is gegaan en of hij werkelijk - zoals ik hem geadviseerd had - een gemeente is gaan bezoeken, weet ik niet.

De volgende dag, zondag, had ik de gebruikelijke spreekbeurten. Ik had het idee dat ik vol was van de kracht van God en er kwamen veel reacties.

De maandag had ik nodig om de was te doen en me een beetje door de berg van post heen te werken. Want na vier weken Suriname lag er het nodige aan rekeningen, post en e-mails, die nodig beantwoord moesten worden.

Toen kwam de dinsdag. Ik moest boodschappen doen voor de rest van de week. Toen ik terugkeerde met mijn boodschappentas, de voordeur opende en de kamer binnenstapte, overviel mij een heel verdrietig gevoel.

Ik voelde me heel alleen. In Suriname had ik gewoond bij Sudesh en Ashna. De dagen, dat ik in Paramaribo was, waren zó gevuld geweest met activiteiten (bediening, onderwijs), dat ik helemaal de tijd niet had gehad om me eenzaam te voelen. Ook direct na mijn terugkeer was ik heel druk geweest. Nu kwam het moment van de terugkeer naar het 'normale' leven.

Nu voelde ik me ineens eenzaam. Mijn huis was leeg. Er was niemand om al mijn ervaringen mee te delen; niemand, die 'van mij' was, die bij mij hoorde.

Ik zette mijn tas neer. En ik zei tegen de Heer: "Heer ik zeur niet steeds, maar nu heb ik het even echt moeilijk. Ik voel me heel erg alleen en ik kan er op dit moment niet goed tegen. Help mij!" Met enige moeite zette ik alle boodschappen op de juiste plek.

Na tien minuten ging de telefoon. Het was een vriend. Hij sprak nogal opgewonden: "Gordon, luister, ik moet iets tegen

je zeggen!" "Vertel maar", antwoordde ik gelaten. "Esther heeft van je gedroomd!" Ik wist welke Esther hij bedoelde. Ze heet Esther Vorsterman van Oyen. Ik had haar wel eens ontmoet. Ze is een knappe verschijning. Ze leidt regelmatig de worship in de Evangelische Gemeente in Ommen en houdt ook zelf wel spreekbeurten. Ze is gewoon getrouwd met Eduard en heeft een paar kinderen. Ik had wel eens even met haar gesproken, maar het zal niet meer dan 2 minuten zijn geweest. Ze had dus ook mijn adresgegevens niet.

Ik probeerde geinig te zijn. Ik zei: "Foei, dat mag ze helemaal niet; dromen van mij. Ze is gewoon getrouwd!". Destijds wist ik nog niet, dat ze dikwijls openbaringen ontving door middel van dromen. "Luister nu eerst eens even", zei mijn vriend:

"Ze droomde, dat jij je huis binnenkwam met een tas vol boodschappen". Ik schrok. Dat was net gebeurd! "En tegelijkertijd met jou ging er ook een engel mee naar binnen. En de Heer sprak in die droom: "Zag hij dat nou maar (die engel). Zag hij dat nou maar!"

Ik was ontroerd en verbijsterd tegelijk. Ontroerd, omdat de Vader zo snel had geantwoord op mijn roep om hulp. Tegelijkertijd was ik verbijsterd over de details. Hij wilde mij heel diep troosten en laten merken, dat Hem geen enkel detail van mijn leven ontging. Esther moet dat op zijn laatst de nacht tevoren gedroomd hebben, misschien zelfs eerder.

De Vader zag al van tevoren aankomen, dat ik emotioneel een terugslag zou hebben en in een situatie van verdriet en eenzaamheid zou terechtkomen na de enerverende reis naar Suriname. En zo bereidde Hij alles voor om mij op het juiste moment te troosten.

Hij gaf Esther een droom en maakte, dat ze contact zocht met mijn vriend. Hij bewerkte dat deze precies op het juiste moment mij zou bellen om die droom door te geven. Hij is ontroerend teder in Zijn liefde! En Hij is altijd 'in control'.

Hoofdstuk 21

Ik moet met u praten

Tijdens de terugreis van mijn tweede bezoek aan Suriname kwam ik in het vliegtuig te zitten naast een gedistingeerde dame. En - zo open als surinamers zijn - duurde het niet lang of we hadden een geanimeerd gesprek. Ze was gelovig en kerkelijk meelevend. Ik moet zeggen dat het een heel prettig gesprek was, waarin allerlei onderwerpen aan de orde kwamen.

Ik vertelde haar over mijn ontdekking van de wonderlijke Vaderliefde van God. Na even hadden we het over de surinaamse economie en de politiek. En ik moet zeggen, ze was een goede gesprekspartner en het was een gesprek op niveau.

Om 11 uur 's avonds surinaamse tijd deed de stewardess de verlichting uit. Een duidelijk signaal om te gaan slapen. Natuurlijk is men daarmee alle passagiers ter wille, die niet uitgeput in Nederland willen aankomen. De vlucht tegen de zon in levert toch al een ernstige jetlag op.

Ook mijn buurvrouw wikkeld zich in de lichtblauwe KLM deken en probeerde zich een beetje comfortabel op haar stoel te nestelen met haar rug naar mij toe. Ik probeerde een gemakkelijke positie te vinden tegen het raampje. Eigenlijk was ik veel te opgewonden van mijn reis en van alles wat ik had beleefd, om te kunnen slapen.

Ineens begon de Heer tegen mij te spreken: "Praat met haar over het huwelijk!" Ik schrok. Het onderwerp alleen al: het huwelijk! Ik keek naar haar. Haar ademhaling was rustig geworden. Kennelijk was ze al in slaap gevallen of althans bijna in slaap. Ik protesteerde tegen de inspiratie van de Geest:

"Morgenvroeg zal ik met haar over het huwelijk spreken. Ze slaapt al bijna. Ik kan haar nu toch niet wakker maken?" Maar de Geest was met mijn antwoord niet tevreden.

Nadrukkelijk ervoer ik: "Spreek met haar over het huwelijk!" Ik had even nodig om mijn innerlijke weerstand te overwinnen, maar besloot om toch te gehoorzamen. Ik haalde diep adem en stootte haar aan. Ze schrok wakker en draaide zich met een ruk naar mij toe: "Wat is er? vroeg ze geschrokken".

Nu was het mijn beurt om te schrikken. Wat moest ik haar over het huwelijk zeggen? Hoe moest ik beginnen? In mijn gevoel kraamde ik de meest grote onzin uit, maar het was achteraf precies het goede. Ik zei: "Wat mij zo is opgevallen in Suriname, is dat er veel echtparen zijn die als eilandjes langs elkaar heen leven". Ik dacht bij mezelf: "Hoe kun je nu zo iets stoms zeggen? Voor een dergelijke zakelijk klinkende opmerking kun je toch niet iemand wakker maken?"

Ze ging er echter heel serieus op in. Eerst dacht ze even na. Toen zei ze: "Dat hebt u goed opgemerkt, want het is waar. Maar dat komt door de ontrouw van de mannen in ons land". We spraken nog even verder en ineens zei ze: "Ook mijn man".

Toen vertelde ze het verhaal.

Tien jaar tevoren had ze ontdekt dat haar man een buitenechtelijke affaire had. Ze was woedend geworden, had haar koffers gepakt en de eerste de beste vlucht genomen naar haar zuster, die in het buitenland woonde. Daar was ze een jaar gebleven. Maar na een jaar was ze toch teruggegaan. Ze miste haar (volwassen) kinderen en ze was weer teruggekeerd naar Suriname en weer gaan wonen bij haar man.

"Denkt u, dat uw man u nog ontrouw is?" vroeg ik. "Ik denk het niet. Anders zou ik het wel merken. Hij schaamt zich ontzettend. Als we bijvoorbeeld bezoek hebben en het gesprek komt op het onderwerp dat iemand een buitenechtelijke affaire heeft, dan slaat hij zijn ogen neer en wordt heel erg stil. Ik merk dan dat hij zich schuldig voelt".

"Hebt u uw man vergeven?" vroeg ik haar. Ze was even heel erg stil. Toen zei ze: "Ik denk van wel. Het is inmiddels ook al tien jaar geleden". Ik vroeg verder: "Hebt u uw man gezegd,

dat u hem vergeven hebt?" Ze reageerde opgewonden en geprikt: "Nee, natuurlijk niet!".

Ik was even stil en zei toen tegen haar: "Weet u, u hebt een keuze; u kunt doorgaan als eilandjes langs elkaar heen te leven. In hetzelfde huis; misschien in hetzelfde bed en toch geen eenheid; elk eigenlijk heel eenzaam. Óf u kunt nu beslissen uw man echt te vergeven. U kunt hem zeggen: "Ik heb je vergeven. Ik zet je vrij van je schaamte. Ik wil niet langer dat je je schaamt voor iets dat tien jaar geleden is gebeurd. Laten we opnieuw beginnen en iets moois maken van de rest van ons leven". Aan u is de keuze; zo verdergaan of echt een nieuwe start maken".

Het werd heel stil. In de Geest zag ik haar gedachten en overleggingen heen en weer gaan; wel doen, niet doen; bitterheid of vergeving? Na even zochten we weer een gemakkelijke positie om toch enige slaap te krijgen.

Na een korte nacht werden we vroeg wakker. Het toestel begon al te dalen.

Ineens zag ik, dat de vrouw die vóór mij zat, bezig was zich om te draaien. Ze ging met haar knieën op de stoelzitting zitten en keek mij over de rugleuning aan.

"U bent een profeet Gods!" zei ze. Ik wist niet wat ik hoorde en stamelde: "Hoezo? Wat bedoelt u?" "Ik heb gisteravond het hele gesprek gehoord, dat u met uw buurvrouw hebt gevoerd; ieder woord! En weet u; het gaat ook over mijn man. Hij was mij ook ontrouw. Maar nu weet ik welke keuze ik moet maken. Ik moet hem radicaal vergeven! Hoe moeilijk dat ook is!"

De stewardess sommeerde haar om gewoon te gaan zitten en de veiligheidsriem om te doen, want de landing werd ingezet. Na het verlaten van het toestel zetten we ons gesprek voort. Ze vertelde me iets over haar leven. Ik kan daar hier niet op ingaan.

Wat was ik dankbaar, dat ik de Heer had gehoorzaamd. Wat mijn directe buurvrouw met de Goddelijke raadgeving heeft gedaan, weet ik niet. Maar voor de vrouw, die alles 'toevallig' hoorde, betekende het een nieuw leven. Prijs Jezus!

Twee jaar later werd ik gebeld door de vrouw, die voor mij had gezeten. Ze had haar man van ganser harte vergeven. Door deze vergeving was ze zelfs weer helemaal verliefd geworden op haar eigen man. Het huwelijk verbeterde enorm. Een jaar lang waren ze samen echt gelukkig en zij was in staat om haar echtgenoot heel veel liefde te geven.

Na dat jaar viel haar echtgenoot terug in oude gedragspatronen. Toen ze hem daarop aansprak, zei hij dat hij niet wilde veranderen. Dat leidde uiteindelijk tot een breuk in de relatie. Heel verdrietig. De Heer had hem duidelijk een herkansing gegeven, maar uiteindelijk nam hij deze herkansing niet aan. Toch zal God nog aan hem blijven trekken!

We zien dat ook in de geschiedenis van het volk Israël. Iedere keer gaf God hun een herkansing. Stuurde richters en profeten om het volk te waarschuwen en bij Hem terug te brengen. En vaak zien we dat het volk na enige tijd terugkeerde tot de oude afgoderij. Toch gaat God door met zijn volk.

Hoofdstuk 22

luisteren naar God

Harry Coffmann is een oudere (75 jaar) profeet/zendeling uit de VS. Een groot deel van zijn bediening was hij actief onder de Inuit (Eskimo's) op Kodiak Island voor de kust van Alaska.

Jolande Bijl nodigde me uit om deze bijzondere man te ontmoeten. Ze liet me met hem alleen in hun 'media-room' en Harry begon over mij te profeteren. Het was zo helder en gedetailleerd, dat ik me verbaasde. Dit soort profeteren wilde ik ook. Daarom vroeg ik hem na deze eerste ontmoeting, hoe hij aan deze buitengewone gave van profetie kwam. Ik profeteer zelf ook, maar zó... daar wilde ik het mijne van weten.

Hij vertelde mij, dat hij twee jaar dagelijks in de wouden van Kodiak Island had gelopen. Gedurende zijn lange wandelingen zocht hij de aanwezigheid van God. Soms was hij zo in gedachten (of liever gezegd in gemeenschap met God) verzonken, dat hij niet meer wist waar hij was.

"Er is dus geen achterdeur bij God", reageerde ik. Ik bedoel daarmee, dat je om te groeien, ook moet investeren. Je moet tijd investeren in de gemeenschap met God.

Er zijn mensen, die denken, dat door een handoplegging van een (geestelijke) beroemdheid bepaalde gaven worden overgedragen. Nu, dat zou kunnen en dat gebeurt ook wel. Vaak wordt de Heilige Geest door handoplegging overgedragen en ook wel bepaalde gaven. Ik heb wel een paar van dergelijke handopleggingen gehad, maar die hebben mij niet direct de verlangde gaven opgeleverd. Misschien zijn ze intussen wel in mij, maar dan ben ik nog niet in staat ze naar buiten te brengen.

Om de stem van God beter te verstaan, moet je dus gewoon tijd met God doorbrengen. En dan niet God met lange gebeden overstelpen, maar gewoon verwachten, dat Hij op het eerste

gebed van onze kant ook antwoord geeft.

Vaak bidden wij vele lange gebeden. Ik wil dit nu niet belachelijk maken, maar u wel tot nadenken stemmen. Ik heb dit zelf ook gedaan. In onze gebeden deponeren we al onze wensen bij God. Misschien lijkt het wel het meest op e-mail. Wij verwachten, dat het allemaal wel in de 'inbox' van God zal terecht komen, mits niet de speciale anti-spam-engel onze gebeden in het vak 'ongewenste post' verplaatst en er vervolgens zijn 'delete all' over uitspreekt.

We hopen dat God op een goed moment onze mail wel zal lezen. Bij voorbaat sturen we Hem veel van hetzelfde, in de hoop, dat toch wel één van onze mails Hem zal opvallen. Eerlijk gezegd verwachten we helemaal geen direct antwoord, maar we hopen, dat we op een goede dag aan de omstandigheden zullen opmerken, dat Hij kennelijk onze mail heeft gelezen en er iets aan heeft gedaan.

Wij vergeten, dat de Vader direct antwoord geeft. De Heilige Geest die in ons woont, is niet alleen de eerste ontvanger van ons gebed, maar Hij heeft het antwoord al beschikbaar, voordat wij nog maar hebben gebeden. Dat antwoord is misschien wel niet het "ja" of "nee" dat wij willen horen, maar er is wel degelijk een antwoord, dat wij zouden kunnen opvangen. Het antwoord zou kunnen zijn, dat de Geest het met ons gebed eens is, of het er half mee eens is, of dat wij met ons gebed op de verkeerde golflengte zitten.

Het kan ook zijn dat de Heer zegt: "Daar ga Ik voorlopig geen antwoord op geven, want dat kun je helemaal niet begrijpen". Maar, meer nog dan antwoord geven op onze gebedsverzoeken, wil de Vader 'gewoon' met ons praten. Met gewoon bedoel ik, dat Hij een relatie met ons wil, waarin wij echt heen en weer communiceren. Hij wil tot ons woorden spreken van liefde, bevestiging en soms van vermaning. Hij wil ons omarmen en ons thuisbrengen in Zijn huis.

Wanneer iemand wil groeien in de gaven van profetie, is het noodzakelijk om veel met de Vader te praten en daar tijd in te

investeren. En zo begon ik met mijn 'wandelingen'. We hebben in Zeewolde dan wel geen oerwoud, maar toch wel heel veel bos en ook plekken, waar je betrekkelijk alleen kunt zijn. Ik probeer iedere dag 2 uur te wandelen en daarbij God te aanbidden, in tongen te spreken en boven alles Zijn stem te verstaan of Zijn liefde te ervaren.

Ieder mens heeft zijn eigen manier of gevoeligheid om de stem van God te verstaan. Ik ben misschien wel de meest ongevoelige mens die er is. Wat ik aan gevoelens heb, is diep weggedrukt. Ik had laatst een gesprek met een psycholoog, die mijn vriend is geworden. Hij vraagt mij dikwijls: "Wat voelde je daarbij? Boosheid, irritatie, opwinding, agressie?" Ik moet hem vaak het antwoord schuldig blijven, omdat ik meestal de emoties nooit hoog laat opkomen. Waarschijnlijk moet ik op dat terrein nog diep door God worden aangeraakt.

Ik ben wel eens jaloers op diegenen, die in visioenen de hemel geopend zien en Gods stem in hun oren horen. Ik droom nooit, of hooguit droom ik als gevolg van een teveel aan bezigheden of spanning. Ik zag ook nooit gezichten of visioenen. Ik hoor nooit een stem. De manier waarop ik openbaring van God versta, is meestal door een stap in geloof of soms als een plotse linge ingeving. Al dertig jaar ontvang ik op die manier openbaring voor anderen.

Dat gaat zo: Ik maak mij leeg van mijn eigen gedachten en vooroordelen. Dan zeg ik: "Zo spreekt de Heer" en vervolgens begin ik de gedachten, de impulsen, die mij worden gegeven met mijn eigen woorden te vertolken. Ik heb daarmee al heel wat mensen mogen bemoedigen.

Het verhaal daarover moet ik hier toch maar vertellen. Dat verhaal begint 37 jaar geleden in 1973. Ik was nog maar kort tot bekering gekomen en was inmiddels vervuld met de Heilige Geest. Daarbij had ik een diepe ervaring van Gods aanwezigheid gehad. Maar ik sprak (nog) niet in tongen.

Vandaag zou ik zeggen, dat de verbindingen tussen mijn linker

hersenhelft (waar verstand, kennis en overleg zetelen) en mijn rechter hersenhelft (waar creativiteit, intuïtie en beeldend voorstellingsvermogen zetelen) niet goed waren ontwikkeld. Ik verlangde intens naar de gaven van de Heilige Geest, maar op een of andere manier wilde het allemaal niet erg lukken.

Ik hoopte dat ik ineens zomaar 'gedwongen' zou worden om in tongen te spreken; dat het me gewoon zou overkomen, of dat ik in de nacht zomaar wakker zou worden, terwijl ik in tongen sprak, of dat ik ineens engelen in tongen zou horen zingen en zomaar mee zou kunnen doen. Maar op een of andere manier was ik volkomen ongevoelig voor deze geestelijke ervaringen. Ik was een verstandsmens. Maar gelukkig was ik daarbij niet.

Ik hoorde andere mensen in tongen spreken of profeteren, maar bij mij gebeurde noch het een noch het ander. Voor mijn idee had ik geen enkele gave van de Heilige Geest. Ik wist dat Hij in mij woonde. Dat had ik heel krachtig ervaren. Maar er was bij mij geen enkel zichtbaar bewijs van die doop met de Geest. Perioden van diep verlangen wisselden zich af met tijden van onverschilligheid. "Dan zijn die gaven kennelijk niet voor mij".

Zelfs maakte ik mij schuldig aan de meest onzinnige gedachte: "Ach die gave van het spreken in tongen is toch maar de minste gave. Ik kan wel zonder". Wie zo iets zegt of denkt, kent de kracht van de tongentaal niet werkelijk.

Toch wilde ik het zo graag. Ik vroeg het aan Henny Delina (met wie ik later getrouwd ben). Er was tussen ons nog helemaal niets. Zij was zo ongeveer de moeder van de huiskring, die ik bezocht. Zij gaf me een vreselijk antwoord. Ze zei: "Je hebt het al. Je moet het gewoon gaan doen!"

De woorden "Je hebt het al" zou ik in mijn leven nog vaker horen, maar dat wist ik toen nog niet. Ze legde me uit, dat de Geest, die in mij woonde, de tongentaal aan mij ter beschikking wilde stellen en dat ik die mogelijkheid gewoon moest gaan benutten. "Maar hoe dan?" vroeg ik. "Je moet gewoon je mond opendoen en geluid maken en dan zal de Heilige Geest dat

geluid inspireren en vormen”.

Ik huiverde bij de gedachte. Zo’n heilige zaak en dan gewoon maar wat geluid maken en de Heilige Geest dwingen daarvan tongentaal te maken? En toch wilde ik zo graag, dat ik, thuisgekomen op zolder het begon te proberen. Ik was bereid dwaas te worden en onsamenvangende klanken uit te stoten in de hoop, dat God er iets mee zou kunnen doen. En inderdaad, dat gebeurde. In plaats van onzinnig gebrabbel, sprak ik een soort taal. En toen ik er even mee doorging, ervoer ik daar zelfs een soort van blijdschap in.

De volgende dag kwamen de twijfels: “Dat doe je gewoon zelf. Dit maken van geluiden is gewoon iets dat uit je eigen hart voortkomt. Wie bewijst jou dat het de Heilige Geest is, die dit voortbrengt. Uiteindelijk ben jij degene, die ermee begint en er weer mee ophoudt wanneer jij wilt. Zo werkt de Geest toch niet?” Direct werd ik heel verdrietig.

Destijds was ik nog bezig met de studie geologie. De dag nadat ik voor het eerst had geprobeerd in tongen te spreken, vertrok ik voor een excursie naar Frankrijk. Met een groep geologiestudenten zouden we een aantal mijnen in het midden en Zuiden van Frankrijk bezoeken. Als relatiegeschenk voor de diverse mijnningenieurs en geologen, die ons zouden rondleiden, hadden we twee grote dozen met kruiken Bols-jenever meegekregen.

Het getuigde van een groot vertrouwen van de faculteit, maar dat vertrouwen waren mijn collega’s niet waard. De eerste kruik werd al spoedig uit de doos gehaald en genuttigd. Tegen de tijd dat de bus Breda had bereikt, was iedereen al dronken.

Iemand pakte onze professor de pet van het hoofd en gooide die naar achteren. De prof, die niet meer kon lopen van de drank, kroop op handen en voeten over de vieze vloer van de bus om zijn pet terug te halen. Maar tegen de tijd, dat hij achterin was, had men zijn petje reeds naar voren gegooid en zo kroop hij weer terug naar voren. Dit tafereel herhaalde zich meerdere keren.

Ik was de enige gelovige in de bus en de enige (naast de chauff-

feur) die nog nuchter was. De sfeer van dronkenschap en ongein drukte op mij. "Wat doe ik hier? Ik hoor hier niet". Ik voelde me diep ongelukkig.

Plotseling moest ik denken aan de tongentaal die ik de vorige avond voor het eerst had geprobeerd. "Als je het hardop kan, kun je het ook zachtjes, binnensmonds", dacht ik. En zo begon ik zachtjes in tongen te bidden. Binnen 30 seconden gebeurde er iets onmogelijks. Tot dusverre had de gore sfeer in de bus mij bedrukt. Maar ineens daalde de glorie van God op mij neer. Ik ervoer een grote blijdschap.

In de feitelijke situatie was niets veranderd, maar van het ene moment op het andere werd ik er bovenuit getild en met glorie omhuld. Ik zag, wat er gebeurde, maar het raakte me niet meer. Ik had feest in mijn hart. Op dat moment realiseerde ik mij de kracht van het bidden in tongen. Ik zou nooit meer stoppen met het gebruik van deze gave. Ik moet daarbij denken aan de woorden van Paulus in 1 Cor.14: 18 *Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek*. Hij kende dus ook het geheim van de kracht van het bidden in tongen.

De volgende ochtend ergens in Frankrijk, sloeg ik mijn Bijbel open bij 1 Cor.14:13 *Derhalve moet hij, die in een tong spreekt, bidden, dat hij het moge uitleggen*. Ik schrok er van. Nauwelijks had ik de gave van het spreken in tongen verworven of daar lag alweer een nieuwe opdracht op mij te wachten.

Ik begreep best wat er bedoeld werd. Ik had wel eens vaker een profetische boodschap gehoord, die werd voorafgegaan door het hardop spreken in tongen. Wat God mij dus voorlegde, was dat ik de tongentaal zou vertolken of profetische woorden zou uitspreken. Maar hoe zou ik dat kunnen? Ik ervoer immers nooit iets, hoorde nooit wat, zag nooit iets. In die dagen was er over dit thema nauwelijks onderwijs. De tijd van de beweging van 'Stromen van Kracht' was voorbij.

Cursussen over dit thema waren niet binnen mijn bereik. In onze thuisgemeente werd er geen aandacht aan gegeven. Zo, één keer per drie maanden was er een broeder, die een profe-

tisch woord doorgaf. We keken allemaal hoog tegen hem op. Maar ik durfde het hem niet te vragen. Twee jaar lang bad ik om profetische openbaring, maar er gebeurde helemaal niets. Jaren later - Henny en ik waren inmiddels getrouwd - bezochten wij (november 1977) een conferentie van Kees en Fieke Goedhart in West-Kapelle in Zeeland. De meeste deelnemers van deze conferentie waren afkomstig uit de beweging 'Stromen van Kracht' van Karel Hoekendijk, waar profetie heel normaal was. In iedere dienst werd er dan ook echt gelegenheid gegeven om profetische woorden uit te spreken en ze klonken dan ook altijd, soms wel vier of vijf maal tijdens één dienst.

Dit was mijn kans. Hier was misschien de mogelijkheid voor mij om dichter te komen bij de vervulling van mijn verlangen: profetische openbaring. Na een van de diensten meldde ik me bij de nazorg. Ik trof Kees Goedhart. Ik vroeg hem: "Broeder Kees, zou u voor mij willen bidden, dat ik de gave van profetie ontvang?"

Het antwoord was onthutsend: "Nee!" Met verbijstering op mijn gezicht keek ik hem aan. Hij lachte een beetje. "Nee, want je hebt het al".

Weer die zelfde woorden: "Je hebt het al". Ik reageerde: "Ja, maar ik zie nooit iets, ik hoor nooit iets, ik droom nooit iets". Toen vroeg hij me of ik vervuld was met de Heilige Geest. Dat kon ik beamen. Hij zei: "Wanneer de Heilige Geest in je woont, dan is dus de openbaring van de Geest al binnenin je. Het gaat er dan alleen nog maar om het uit te spreken".

"Ja, maar ik weet niet hoe? Hoe kan ik iets zeggen als ik niets weet?" antwoordde ik. Toen legde hij me uit, dat de gave van profetie dikwijls een stap van geloof vraagt. Je moet het gewoon doen. "Maar hoe dan?" vroeg ik.

"Luister", zei hij. "We hebben hier heel laagdrempelige samenkomsten; niemand staat klaar om jou heel kritisch te beoordelen. Wanneer de gelegenheid wordt geboden, moet je gewoon zeggen: "Zo spreekt de Heer..." en wat er dan komt; wat je gegeven wordt, dat spreek je met je eigen woorden uit".

Hij had het me niet moeilijker kunnen maken. Naäman de Syriër hoefde slechts 7 maal in de Jordaan te springen om van zijn melaatsheid verlost te worden, maar dit was veel moeilijker. Wat, als er niets kwam? Wat als God nu eens niets door mij heen wilde zeggen? Nu dat laatste kon ik wel logenstraffen. De bijbel zegt eenvoudig: "Streeft ernaar te profeteren". Dus is het Gods wil, dat we dat ook doen.

De eerstvolgende samenkomst kwam. Ik wilde wel, maar ik was doodsbang. Ik kneep in Henny's hand, de mijne was nat bezweet, maar ik durfde het niet. Toen kwam de een na laatste samenkomst. Het einde van de conferentie kwam in zicht. Er kwam druk op de ketel. Nu moest er zo langzamerhand wat gebeuren. Ik besloot door te breken en mijn angst te overwinnen. Veel geloof was er niet meer. Ik was alleen maar heel erg gespannen. Maar ik deed het. Toen de gelegenheid werd geboden, sprak ik de bewuste woorden uit: "Zo spreekt de Heer".

Nu was er geen weg meer terug. Met enige hapering kwam het volgende er uit: "Mijn dochter, ik heb u genezen". Het hoge woord was er uit. Maar ik voelde me allesbehalve bevrijd of voldaan. Eerder was ik nog meer beangstigd. Wanneer ik een of andere cliché had uitgesproken; iets als: "Mijn volk zie niet rechts en zie niet links, zie alleen op Mij"; dan had waarschijnlijk iedereen mij op de rug geklopt en gezegd: "Braaf Gordon, goed gedaan Gordon". Het is trouwens de vraag, of ik daarmee blij zou zijn geweest.

Maar nu had ik iets concreets gezegd. Ergens in de zaal moest nu een zuster genezen worden. En was dat wel zo? Toen de samenkomst over was, spoedde ik me in de richting van de koffieruimte. Ergens in het verste hoekje ging ik zitten; zo ver mogelijk bij de mensen vandaan. Sommigen gingen nog naar de nazorgruimte om met zich te laten bidden.

Na ongeveer een half uur kwam Kees Goedhart uit de nazorgruimte te voorschijn. Hij liep de koffiezaal in en keek rond. Hij zag mij en baande zich tussen de tafeltjes en stoelen door naar mij toe. Ik verwachtte niets goeds. Waarschijnlijk was het door

mij uitgesproken woord onzin geweest. Toen hij dichterbij kwam, strekte hij zijn vinger naar mij uit.

Ik zag hem dichterbij komen en dacht: “Nu komt het oordeel”. Toen stond hij direct voor mij. Hij zei heel luid, zodat iedereen in de buurt het kon horen: “Dat was een woord van God. Ik heb net een zuster bij me gehad, die een zware migraine had. Op dat moment werd ze aangeraakt en is van haar migraine genezen. Prijs de Heer!”

Ik kleurde helemaal rood. De Heer had dus werkelijk door mij gesproken. Vanaf dat moment zou ik iedere gelegenheid aangrijpen om over anderen te profeteren. En dat doe ik nu al 33 jaar lang.

De ontmoeting met Harry Coffman (2008) is voor mij heel stimulerend geweest. Ik kon dan wel over anderen profeteren, maar hoe zou ik daarin nog verder kunnen groeien en hoe zou ik de stem van God voor mijn eigen leven kunnen verstaan? Tot een bepaalde hoogte kon ik dat wel.

Net als ieder ander geestvervuld christen ervaar ik vrede of onvrede over bepaalde dingen. En dat is meestal een signaal van de Heilige Geest, dat iets wel of niet in orde is. Maar dat is naar mijn mening lang niet genoeg. De hemelse Vader verlangt naar een echte communicatie. Hij wil dat wij zijn hart leren kennen. En echt, daarvoor is theologische kennis en zelfs kennis van Gods Woord niet voldoende.

Waar ik naar verlang, is om Gods hart, Zijn emoties, Zijn bewogenheid te voelen. Zoals Jezus de Vader kende, zo wil ik Hem leren kennen.

Maar hoe zou dat in mijn geval kunnen. Ik ben immers zo ontzettend ongevoelig en ik droom, zie of hoor nog steeds niets.

Ik besloot te proberen hetzelfde te doen, als wanneer ik over anderen profeteer. Wanneer ik nu al jaren met een hoge mate van perfectie over anderen kan profeteren; waarom zou ik het dan niet over mijzelf mogen doen? Gewoon tot en over mijzelf te profeteren. Wanneer ik zo in het bos wandel en lange tijd de

Heer heb aanbeden en in tongen heb gesproken, zeg ik tegen mijzelf: “En nu zegt de Heer tegen jou....” En dan spreek ik uit, wat de Heilige Geest in mijn intuïtie legt.

Best eng eigenlijk, want ik ben ten opzichte van mijzelf en mijn eigen belangen heel bevooroordeeld en zeker niet onpartijdig. Zou dit werken? Of zou ik alleen mijn eigen meningen en wensen uitspreken? In het begin was ik er heel onzeker over.

Van binnen voel ik aan, dat ik niet mag proberen God iets te ontfutselen; bijvoorbeeld als ik zou willen weten, hoe mijn leven er over een jaar uitziet en of ik weer een levenspartner zal vinden. Nee, ik moet zonder eigen agenda naar hem toegaan en net zo neutraal en onbevangen over mijzelf profeteren, als dat ik het over een ander doe. Ik ben me ervan bewust dat partijdigheid, vooroordeel en mijn eigen wensen, mijn verstaan van de stem van God zullen vertroebelen.

Ik begon dus tijdens mijn lange wandelingen, tijdens autoritten of in een vliegtuig over mijzelf te profeteren. Tijdens één van die autoritten op de terugreis uit het oosten van het land, sprak de Heer op die manier wel erg lieve dingen tegen mij. Ik zat te denken: “Heer, dat is allemaal veel te lief. Het valt met mij wel een beetje tegen. Dergelijke complimenten kunnen alleen uit mijn vlees voortkomen”.

Als ik op zondag vroeg genoeg vanuit een samenkomst terugrijd, ga ik vaak nog even langs bij het ARCH (Apostolic Revival Community Holland) in Harderwijk. Ik was te vroeg en sloot me aan bij de voorbidstond. Eigenlijk kende niemand me daar echt. Een enkeling wist misschien, dat ik bij de HealingRooms betrokken was, maar dat was het dan ook ongeveer. Opeens zei Wytse Valkema, die de bidstond leidde: “Laten we nu allen even gaan bidden voor Gordon en zijn Healing Rooms”. Voordat ik het goed en wel door had, legden de acht aanwezigen mij de handen op en begonnen allemaal voor mij te bidden en over mij te profeteren.

Tot mijn verbazing hoorde ik letterlijk alle bemoedigende dingen terug, die ik tijdens de lange autorit over mijzelf geprofe-

teerd had. Nu had ik zekerheid, dat ik me niet vergist had in het verstaan van de stem van God. Dit is me nog een aantal keren gebeurd.

Het is duidelijk, dat de Vader mij niet in het ongewisse wil laten, wanneer ik serieus probeer zijn stem te verstaan. En dat geldt natuurlijk niet alleen voor mij. Langzamerhand heb ik er zekerheid over gekregen, dat de Vader op deze manier tot mij wil spreken. Tegelijkertijd ontdek ik, dat ik steeds gevoeliger word om de stem van God ook op andere manieren te verstaan.

Tegenwoordig hoef ik mijn vraag maar aan God voor te leggen en nog voor ik uitgesproken ben, ervaar ik meestal al het antwoord van de Heilige Geest in mijn hart.

Vroeger dacht ik, dat de Heer wel voornamelijk vermanend en waarschuwend zou spreken. Maar dat idee had ik ontleend aan het oude testament, waar de profeten het volk Israël vermaanden zich nog te bekeren van hun Baälsdienst, voordat het oordeel zou komen.

Wanneer ik terugkijk op deze periode van meer dan anderhalf jaar dagelijkse wandelingen, dan heb ik gemerkt, dat ongeveer 90% van het spreken van de Heer tot mij bevestigend is. Het gaat dan om liefdevolle woorden, bemoedigingen en bevestiging van mijn identiteit in Hem. Rond 8% gaat over concrete opdrachten en aanwijzingen. De Heer bereidt mij daarmee voor op dingen, die ik mag doen of dingen die op mij af zullen komen. In slechts 2% gaat het om vermaningen, waarbij de Heer mij aanspreekt om mijn broeders werkelijk lief te hebben of een kritische houding in te leveren.

Ik heb ontdekt en ervaren, dat ik een geliefd kind van de Vader ben, dat mijn identiteit verankerd is in Zijn onvoorwaardelijke liefde voor mij, dat ik mij niet hoef waar te maken of te bewijzen; niet naar andere mensen, maar ook niet naar mijzelf. Ik ben gelukkig!

Hoofdstuk 23

Partners in Harvest

In november 2009 namen Ad en Paula de Krijger mij mee naar de conferentie van 'Partners in Harvest' in Hemel-Hempstead (U.K.). Partners in Harvest is een los samenwerkingsverband van voorgangers, die beïnvloed zijn door de Toronto-blessing of betrokken zijn bij de 'Fatherheart' beweging. Het gezelschap was heel internationaal en er waren beroemde sprekers uitgenodigd, zoals John en Carol Arnott uit Toronto, Trevor Baker uit Engeland en James Jordan uit Nieuw Zeeland.

Omdat ik zelf heel diepe ervaringen heb van de onvoorwaardelijke liefde van God de Vader, herken ik mijzelf heel goed in de boodschap van de 'Fatherheart' beweging. Maar tot op heden mis ik de antennes voor het ervaren van die zalving van de Heilige Geest, die zo kenmerkend is voor de Toronto-blessing. Men noemt die ervaring wel 'the River', omdat het er op lijkt alsof je door de Geest wordt meegevoerd en zelf niet veel meer onder controle hebt.

Sommige gelovigen liggen onder de invloed van de Heilige Geest te rusten op de grond en andere gelovigen moeten lange tijd uitbundig lachen. Het komt voor dat predikers op het podium niets meer kunnen zeggen en uiteindelijk maar op de grond gaan liggen om zich geheel over te geven. Maar deze ervaringen gaan aan mij voorbij.

Wanneer er bijvoorbeeld sprake is van een 'firtunnel', waarbij je door tientallen mensen de handen opgelegd krijgt, ben ik vaak één van de weinigen, die gewoon tot het eind doorloopt, zonder zwakke knieën te krijgen. Ik vind dat wel eens moeilijk, omdat ik ook graag wil delen in dergelijke diep emotionele en bijna fysieke aanrakingen van de Heilige Geest. Ergens verlangt mijn hart naar een dieper niveau van het ervaren van Gods aanwezigheid. Maar tot op heden mis ik dit specifieke resultaat.

Toch was deze conferentie heel bijzonder. Vooral door de profetische woorden, die wij met elkaar konden delen. Ik werd heel duidelijk bevestigd in dat wat God met mij aan het doen is en op mijn beurt kon ik ook anderen bemoedigen.

Tijdens een van de diensten werd aangekondigd, dat geïnteresseerden kennis konden maken met de bediening van RTF (Restoring the Foundations), ontwikkeld door Chester en Betsy Kylstra. De friese achternaam van deze amerikanen boezemt natuurlijk direct vertrouwen in. Ik had er al veel over gehoord en ook hun dikke handleiding al eens doorgewerkt.

Het gaat om een bediening van innerlijke genezing en bevrijding, die zich in eerste instantie niet lijkt te onderscheiden van de andere bedieningen, zoals die van Ellevest Ministries, maar die toch in de uitwerking wat verschilt. Bij mijn bestudering viel op, dat zij veel aandacht geven aan 'ungodly belief systems' en aan het zelf proclameren van alle gebeden.

'Ungodly belief systems' zijn gedachten en voorstellingen ten aanzien van onszelf (en ten aanzien van anderen), die verschillen van hoe God over ons (en over die anderen) denkt. Een voorbeeld zou kunnen zijn de gedachte: "Ik zal het nooit tot iets brengen" of "de anderen wijzen mij altijd af". Het gaat dus bijna altijd om negatieve gedachten en beweringen. Sommige negatieve beweringen kunnen natuurlijk ook waar zijn zoals: "Ik ben niet erg muzikaal". Door 'ungodly belief systems' belemmer en blokkeer ik de geestelijke ontwikkelingen, die God met mij voor heeft.

Er werd dus de mogelijkheid geboden om met deze bediening kennis te maken. Dus rende ik na afloop van de dienst direct naar de balie, waar ik me kon aanmelden. En ik was de eerste. Diezelfde middag was ik aan de beurt.

Ik had gedacht, dat deze prive-kennismaking hooguit een uurtje zou duren, ongeveer zoals bij ons op de Healing Rooms. Maar uiteindelijk waren ze 4 uur met mij bezig. Ik trof David en Lizz Ayton uit Bath, een ouder echtpaar, die met mij gingen

bidden. Ik vertelde, dat ik in mijn leven al de nodige gebedsbedieningen had ondergaan en dat ik eigenlijk wel iets nieuws wilde ervaren. Daarbij stelde ik me heel eerlijk op en vertelde hun waar de kwetsbare en zondige plekken in mijn leven zaten.

Hoe dan ook - en dit was zeker door de Heer georganiseerd - kwamen we op het thema 'gepest worden'. Ze vroegen mij om een moment stil te zijn en de Heer te vragen, of Hij me drie ervaringen van 'gepest worden' te binnen wilde brengen. Ik dacht nog: "Dat zal bij mij niet werken, want daarvoor ontbreekt bij mij de gevoeligheid". Maar ik had het mis.

Direct waren er drie van dergelijke ervaringen in mijn gedachten. De eerste betrof een situatie van buitensluiting en eenzaamheid op de lagere school, de tweede een situatie van seksuele intimidatie rond mijn twaalfde en ten slotte mijn gedwongen vertrek uit een popgroep rond mijn 18e.

Lizz Ayton vroeg mij wat details te geven van deze gebeurtenissen en daarna vroeg ze mij om hardop uit te spreken, dat ik de betrokkenen vergaf. Dat wilde ik graag doen. Ik had trouwens al heel wat jaren niet meer aan deze voorvallen gedacht, maar bewust vergeven had ik de 'daders' nooit. Ik vergaf dus degenen, die mij hadden gepest en mijn beste vriend, die mij - zoals ik dat toen zag - had verraden.

Daarna vroegen ze mij de Heer te vragen, om mij te laten zien, waar Hij in deze situaties was. Dit is een bekende benadering voor innerlijke genezing, die wij zelf op de HealingRooms ook wel eens gebruiken, als de Heer dat zo leidt. Ik dacht opnieuw: "Dat gaat bij mij niet werken, want ik ben helemaal niet gevoelig voor beelden". Maar ik had het mis.

Ik vroeg de Heer: "Laat mij zien, waar U was in deze situaties". Het werd even stil. Toen zag ik in een enkele seconde een film van mijn leven voorbijkomen. Het was als werden mijn ogen geopend. Het duurde misschien maar 2 seconden, maar ineens 'zag' ik, dat juist in de betreffende perioden de hand van God

op mijn leven was en Hij met mijn leven bezig was, terwijl ik Hem toen nog niet kende.

Ik zag hoe in die eerste periode van eenzaamheid de Heer een leraar gebruikte om mijn kinderverstand te openen voor Gods wonderen. Ik zag ineens, hoe op het moment dat medescholieren mij seksueel wilden molesteren, de schoolbel ging, waardoor zij hun voornemen moesten staken.

Ik zag, hoe mijn uitstoting uit de popgroep, waarin ik een soort van identiteit had gevonden, mij bewaard heeft om in een wereld van drugs terecht te komen.

In deze periode was ik niet met God bezig. Maar God was met mij bezig, door mij in situaties te brengen, die mij zouden voorbereiden op de bediening, die ik vandaag heb.

Ik barstte in tranen uit en heb zeker een half uur intens zitten huilen. Die liefdevolle Vader van mij...Ineens herkende ik dat het plan van God met mijn leven niet pas begon met mijn bekeering, maar dat Hij al vanaf het begin met mij bezig was.

Hoofdstuk 24

Stewardess

Het verhaal van de terugreis uit Engeland past eigenlijk helemaal niet bij het voorgaande, omdat het gewoon van een andere dimensie is. Maar ik wil het u toch vertellen. We vertrokken vanaf vliegveld Luton met de prijsvechter Easyjet. Met enige moeite lukte het me om toch nog een zitrij te vinden, waarop Ad, Paula en ik bij elkaar konden zitten. Het was de achterste rij, de stoelen waren er nog smaller dan de rijen ervoor. We zaten goed en wel, toen het toestel begon te taxiën.

Ik had zoveel te vertellen, dat ik met Paula in een diep gesprek gewikkeld was. Ik had helemaal niet door, dat vlak achter ons een stewardess begonnen was met het afdraaien van het vaste verhaal over de veiligheidsvoorschriften aan boord. Natuurlijk was ze haar boodschap begonnen met de woorden: "May I have your undivided attention please". Maar mijn 'attention' was geheel verward in het gesprek met Paula.

Ineens stond ze bij onze rij, boog zich ver in mijn richting en zoals een schooljuf dat zou doen bij een onoplettend kind, hield ze haar wijsvinger voor haar lippen en zei: "Ssst!"

Ik schrok er even van en natuurlijk was ik direct stil.

Het was een heel leuk typetje. Een leuk smoeltje en dito kapsel. Mijn eerste indruk was: "Misschien een beetje perfectionistisch?". Maar ik dacht ook: "Dit is de perfecte zondagsschoolonderwijzeres. Als ik zo iemand in mijn gemeente zou hebben, dan zou ik haar direct vragen".

Toen ze haar verhaal had gehouden over de veiligheidsvoorschriften, deelde ik mijn gedachten met Paula: "Een perfecte zondagsschooljuf".

Juist op dat moment kwam ze net van achter langs lopen en keek in mijn richting. Ik schoot spontaan in de lach, omdat ik het net over haar had, maar zij vatte dat heel anders op. Ze dacht waarschijnlijk dat ik haar uitlachte.

Ze deed nog twee stappen, draaide zich toen om, liep terug, boog zich weer in mijn richting en beet me toe: "U kunt nu wel denken: "Ik heb dat verhaal over de veiligheidsvoorschriften niet nodig, want ik vlieg zo vaak, dat ik het wel weet". Maar er zijn hier mensen aan boord, die voor de eerste keer vliegen. En voor hen is het heel belangrijk, dat ze het verhaal van de veiligheidsvoorschriften horen. Dus mag u daar niet storend doorheen praten".

Nu ik was wel even stevig onder handen genomen door mijn zondagschooljuf. Als een stout jongetje zat ik me nu met een rood hoofd in de schoolbank te schamen en bovendien had ik haar (door mijn lachen) duidelijk gekwetst. Ik had het idee, dat ik wat goed te maken had.

De vlucht Luton-Schiphol duurt maar heel kort. We waren er zo. Bij het verlaten van het vliegtuig liet ik anderen voorgaan en ging als één van de laatsten naar de achteruitgang.

Daar stond ze - zoals stewardessen altijd bij de uitgang staan - om de reizigers een goede (verdere) reis te wensen. Ik sprak haar aan: "I want to apologize to you. And really I wasn't laughing about you, but I am a person that studies the characters of people. And, you know, you are a perfect person!"

Ik wilde haar een hand geven als gebaar van verzoening. Maar het geven van vergeving ging bij haar niet zo snel. Met duidelijke moeite en onwil accepteerde ze mijn uitgestoken hand. Ik begreep, dat zij van binnen niet open stond om nog iets van mij te horen. Wanneer ze iets toeschietelijker was geweest, dan had ik tegen haar gezegd: "And if I were your dad, I would have been mighty proud of you".

Hoofdstuk 25

Australië

Het was eind 2009 dat mijn zus mij mailde om naar Australië te komen. Er was al eens eerder serieus sprake van geweest, maar dat was door mijn eerste reis naar Suriname niet doorgaan. Ik was ook een beetje terughoudend geweest. Als je naar Australië gaat en zo'n dure reis maakt, dan wil je ook iets van het land zien. Dan wil je ook een paar weken door de outback reizen. Ik zou zoiets geweldig vinden, maar niet alleen. En ik was en ben nog steeds alleen.

Nu mailde ze en belde opnieuw. Ze pakte het heel slim aan: "Gordon kom toch! Ma komt ook en het lijkt me heel goed als je met haar meereist, dan hoeft ze dat hele eind ook niet alleen te vliegen". Mijn toen 84 jarige moeder deinst echt niet terug voor 20 of meer uren vliegen. Zij maakt altijd met iedereen contact en vermaakt zich prima, ook als ze een paar uur op een overstap moet wachten.

Maar voor mij was dat precies het extra argument om mij over de streep te trekken. Ik kon iets voor mijn moeder betekenen. Het zou goed zijn voor het contact tussen ons beiden en ook in Australië zouden we veel dingen samen kunnen doen, ook al zouden we dan niet gaan backpacken of de Outback in gaan.

Eva, zo heet mijn zus, was druk bezig met een studie theologie met de bedoeling als pastoraal therapeut te gaan werken. Maar juist in die maand was de faculteit gesloten en had ze echt tijd voor ons. Ik had ook het gevoel, dat God mij groen licht gaf om te gaan. Dus stemde ik toe.

Zo reisden moeder en ik samen naar Perth in West-Australië met een paar uur tussenstop in Singapore. Het was tijdens deze reis, dat wij hele goede gesprekken hadden. Ik vertelde haar, hoe God mij had uitgedaagd om al mijn geld weg te geven en uit het geloof te gaan leven. Ze hield haar hart vast.

Ze vond het doodeng, maar tegelijk kreeg ze meer zicht op de manier, waarop ik met God leef. En dat respecteert ze enorm.

Een paar dagen voor ons vertrek had ik Eva nog een mailtje gestuurd. Ik schreef: "Eva, probeer zoveel mogelijk geestelijke dingen te vinden, die ik kan bezoeken of meebelevén; samenkomsten, huisgroepen, concerten, conferenties. Aan alles wat er bij jullie op geestelijk erf is, wil ik even ruiken".

Ik ontving geen antwoord, maar rekende erop, dat ik op deze reis heel veel nieuwe ervaringen zou opdoen en allerlei geestelijke schatten mee naar huis terug zou kunnen nemen. Ieder land heeft ook op het christelijke erf een eigen cultuur. Overal liggen de accenten anders en overal kun je nieuwe impulsen opdoen en iets leren.

Kort na aankomst in Perth zei Eva: "Gordon, wat betreft die mail die je stuurde, wil ik je gelijk wat zeggen. Het is hier nu vakantie. Er is helemaal niets te doen. Alle huisgroepen liggen stil, alle christelijke activiteiten zijn gestopt en het enige wat je kunt meemaken, zijn twee kerkdiensten. De andere zondagen zitten we in vakantiehuysjes in het zuiden en gaan we niet naar een kerkdienst".

Ik was geschokt. Wat moest ik de mensen thuis in Nederland vertellen? Dat ik maar twee keer op zondag een samenkomst had bezocht en verder niets?

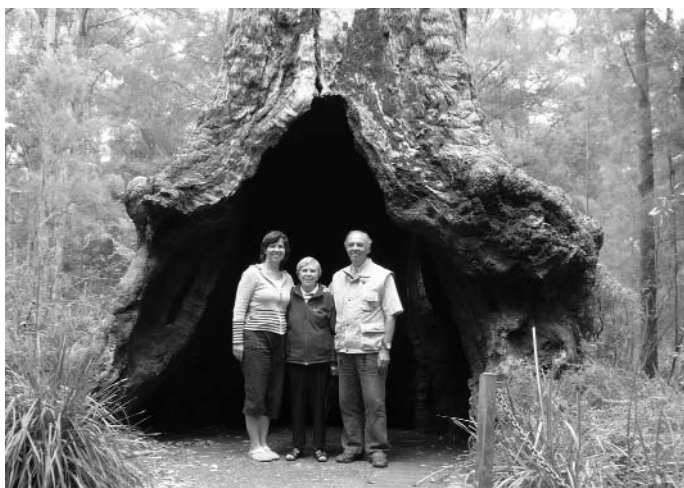
Net zoals thuis probeerde ik ook in de omgeving, waar mijn zus woont (Dungraig bij Perth) iedere dag een wandeling te maken en met de Heer te spreken. Ik mopperde een beetje. "Heer, ik had nog wel het gevoel, dat U mij groen licht voor deze reis had gegeven en nu komt er helemaal niets uit! Er is hier niets geestelijks te beleven! Waarom ben ik dan hier?"

En de Heer antwoordde mij heel duidelijk: "Heb jij dan altijd een rechtvaardiging nodig om ergens heen te gaan? Moet je zelfs op deze reis bewijzen, dat je ook geestelijk bezig bent geweest? Ben je alleen maar tevreden, als je er een geestelijk verhaal over kunt vertellen?"

Daar moest ik het mee doen. Ik begreep nog onvoldoende wat

de Heer er mee bedoelde. Langzamerhand werd het me wel duidelijk. Aan wie wilde ik iets bewijzen? Aan mijzelf, aan mijn vriendenkring? En waarom wilde ik iets bewijzen? Waarom kon ik niet gewoon genieten?

De volgende dag maakte ik een wandeling door een prachtig stuk natuur. Ik probeerde naar de stem van de Heer te luisteren. En Hij sprak, heel duidelijk: "Ik woon in jou en Ik kijk door jouw ogen mee naar buiten. Als jij iets mooi vindt en ervan geniet, dan geniet ik ook!"

Met Eva, moeder (85) in een holle Tinkle Tree

Ik protesteerde: "Maar Heer, U hebt mij toch niet nodig om ergens van te genieten? U kunt zelf naar de wereld kijken en er van genieten. Daar hebt U mijn ogen niet voor nodig".

Maar de Heer was onvermurwbaar. Hij zei alleen nog maar dat. En na even moest ik het wel geloven! Natuurlijk is er wel een logica. Ouders genieten er ook van als hun kinderen plezier hebben en ergens van genieten of aan het spelen zijn. En zo is het dus ook met de Hemelse Vader. Hij geniet als Zijn kinderen genieten van de dingen, die Hij heeft gemaakt. Hij zei: "Ik wil dat je geniet!" En toen begreep ik het.

The Pursuit of happiness (het najagen van geluk) was niet mijn

hoogste doel in het leven.

Mijn doel was en is: Staan in de wil van God.

Maar God wil, dat we regelmatig heel intens genieten en dat maakt Hem blij en gelukkig.

Mijn hele verblijf in Australië veranderde. Ik ging genieten! Ik had in mijn leven nog nooit zo genoten. Ik zag dat het een gave van God was om te kunnen genieten en dat ik Hem er blij mee maakte.

Eva haalde alles uit de kast om voor moeder en mij deze tijd onvergetelijk te maken. Vroeger zou ik met mijn zuinige calvinistische instelling al snel gedacht hebben aan geldverspilling, maar nu was ik alleen maar aan het genieten. Op een van de avonden zette ze hertenbiefstuk op tafel. Ik had zo iets nog nooit gegeten. Ik werd niet langer meer gekweld door zuinigheid en gedachten, dat het overdreven was.

Ik genoot alleen maar. Eva en ik gingen samen snorkelen. Het was prachtig. Met het gezin van Eva en Jeroen huurden we op meerdere plekken een huisje voor een prachtige trip door Zuid-West Australië.

Het werd een hele bijzondere tijd. Het was heel goed om met mijn zus, die ook de Heer kent, van gedachten te wisselen. Het was heel goed om met moeder eindten te gaan rijden en met zaklampen af te dalen in een enge grot.

Gebeurden er ook 'geestelijke' dingen?

Jawel, uiteindelijk meer dan verwacht. Eigenlijk wil ik dat helemaal niet meer vertellen, omdat dan de clou van dit verhaal verloren gaat.

Met ma en Eva bezocht ik de enige HealingRooms van West-Australië in Perth. Ik wilde de sfeer even proeven. Ik liet voor mezelf bidden en ontving heel bevestigende openbaringen. Toen lieten Eva en moeder ook maar voor zich bidden. Eva was duidelijk aangedaan, moeder niet.

Ik vroeg haar later: "Hoe vond u het ma, in de Healing Rooms?" Ze antwoordde: "Ik ben heel ontevreden. Ik vroeg of ik in nieuwe tongen mocht spreken en het is weer niet gelukt".

Ik moest bijna lachen. Niet omdat het niet gelukt was, maar omdat ze juist hiervoor gebed had gevraagd. Mijn 84 jarige moeder. Ze gaat het vast nog krijgen.

Ik kon het natuurlijk niet laten om aan te bieden zelf voor de 4 aanwezige Healing Rooms-medewerkers te bidden. Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen.

Er gebeurden nog meer 'geestelijke' dingen, die mij voldoening gaven over deze reis. Maar het diepste van alles was, dat ik leerde, dat ik mij niet meer hoefde te bewijzen, voor mijzelf niet en voor niemand niet...En dat ik leerde genieten! Ik hield mijn vrienden in Nederland op de hoogte van wat er binnenin mij gebeurde.

Na thuiskomst werd ik gebeld door een vriend. Hij zei: "Gordon, ben jij nog wel bij de Heer?! Jij mailt ons maar over genieten en over de Heer die door jouw ogen kijkt, terwijl wij ons te pletter werken, om onze taken te volbrengen en onze administratie bij te houden. Wij werken vanaf 9.00 uur vaak tot 23.00 uur 's avonds en jij zit maar te genieten en niets te doen.

Waar is jouw geloof?" Ik probeerde het uit te leggen, maar het werd niet begrepen of geaccepteerd. Ten slotte zei mijn vriend: "Gordon, ik moet altijd denken aan de woorden van David Hathaway (een Engelse genezingsprediker, die veel in Oost-Europa werkt). Hij zei mij eens: Als ik aan het eind van mijn leven voor de troon van God kom te staan, dan zal ik mij afvragen: Heb ik wel genoeg gedaan? Heb ik genoeg zielen tot Jezus geleid? Heb ik genoeg campagnes gehouden? Die instelling van David Hathaway, dat is de juiste instelling voor een gelovige". Ik zuchtte en zei: "Beste vriend, ik laat mij niet meer gek maken".

En natuurlijk is het zo, dat niet het hele leven bestaat uit genieten of zalig nietsdoen. Er zijn perioden van intense activiteit, wanneer ik hele dagen lesgeef en mensen train en 's avonds nog met mensen bid voor bevrijding. Dan is het net een gekkenhuis. Maar dan zijn er steeds weer die tijden tussendoor, wanneer ik intens kan genieten en Hij is dan vlakbij me.

Hoofdstuk 26

Hoogtevrees

Tijdens het bezoek van mij en mijn moeder aan mijn zus in Australië maakten we een trip naar de Zuidwesthoek van het land. Rond Walpole en Pemberton bevindt zich een gebied met een veel hogere regenval dan in de rest van dit droge continent. Daarom was het van oorsprong ook met oerwoud overdekt; niet vanwege de hoge temperaturen, maar vanwege de regen.

Er groeien hier reusachtige bomen met een stamdiameter van meerdere meters en een hoogte van meer dan 80 m.; de z.g. Tinkle-trees of Karri-trees. De meesten zijn in het verleden omgehakt vanwege de opbrengst van het hout, maar een klein gedeelte van dit oerwoud wordt nu als natuurgebied in stand gehouden.

Eva op een van de 'bruggen' van het Walpole Tree Top Forest

Het gaat nu om één van de hoogste bomen in deze streek, de Gloucester-tree bij Pemberton. Hij is 72 m. hoog (de stam; sommige takken zijn nog hoger!) en je kunt er in klimmen. Ooit werd de boom gebruikt als uitkijktoren door de brandweer. In de stam zijn spiraalsgewijs stukken betonijzer ingeboord. Zo ontstaat eigenlijk een soort primitieve wenteltrap, waarbij de boom de spil is en de betonijzers een soort van treden. Helemaal bovenin is dan een soort platje, van waaruit je een geweldig uitzicht hebt.

De meeste mensen zien de klim echter niet zitten. Staven van betonijzer zijn echt geen treden. Ze zijn glad, vibreren als je er op stapt en de afstand tussen de ijzers is in de hoogte ongeveer 50 cm., waardoor het heel vervelend klimt. Je moet er niet aan denken, dat je voet zou wegslijpen en je tussen twee ijzers door naar beneden zou vallen. Ook de blik naar beneden is niets voor mensen met hoogtevrees. En dan moet je na de beklimming ook weer naar beneden.

Dan kun je alleen maar achteruit klimmen en moet je wel naar beneden kijken om het volgende ijzer te vinden.

Echte alpinisten beginnen natuurlijk bij dit verhaal helemaal te lachen. Zij zijn gewend om langs steile richels te klimmen en in diepe afgronden van honderden meters naar beneden te kijken.

Ik wilde per se deze boom in, want ik wilde wat bewijzen. Mijn hele leven had ik last gehad van hoogtevrees. Niet, dat ik mijn leven daardoor liet bepalen. Want als het erom ging mijn huis te schilderen deed ik het echt zelf. Wel met heel veel stress, maar ik deed het.

30 jaar geleden vroeg een vriend in Duitsland mij eens mee om op een brandtoren te klimmen, die geheel uit stalen profielen bestond. De treden waren een soort roosters, waar door heen je dus ook naar beneden kon kijken. Nadat we een paar etages waren geklommen, misschien 20 meter hoog, begon ik bang te worden en ik had niet de moed om nog verder te gaan.

Rond het jaar 2002 kregen wij op de tweede etage van ons huis in Zeewolde een houten dakkapel over de volle diepte van ons huis. Ik had met een beroepsschilder-in-opleiding afgesproken, dat hij al het houtwerk zou schilderen. Maar toen de dakkapel was geplaatst, bleek hij ineens geen tijd te hebben. Het was al september en ik wilde het houtwerk voor de winter in de verf hebben. Omdat de kozijnen van ons huis geel zijn geschilderd, lag het voor de hand, dat ook de dakkapel geel zou worden. Het werd 'maïsgeel'. Ik zette dus de ladder tegen het dak en ging naar boven. Negen meter hoog. In de ene hand de pot met verf, in de andere hand de kwast of de roller en met de derde hand kon ik me dan vasthouden aan de ladder of de dakkapel.

Maar die derde hand heb ik niet... Je moet dus iets loslaten... Niet de verf...Niet de kwast... Je kunt dus niet tegelijkertijd werken en je vasthouden.

Het veroorzaakte een hele hoop stress. Tegen de tijd dat de klus geklaard was, zaten mijn rug en schouderspieren helemaal vast van de stress en kon ik 's nachts niet meer slapen. Maar het werk was klaar!

Henny stond op een afstandje om mijn inspanningen te bewonderen. "Gordon, het is te geel!" "Wat zeg je!?" riep ik uit. "Het is te geel, dit kan niet. Je moet er iets aan doen", zei ze. Omdat ze kennelijk een beetje medelijden met me had, voegde ze er aan toe: "Je hoeft niet alles over te doen, maar als je nu om-en-om steeds één plank een iets lichtere kleur geeft, dan is het ook goed".

Kennelijk besepte ze niet, dat het veel makkelijker is om deels met een roller, deels met een kwast, alles één kleur te geven, dan dat je om-en-om steeds heel precies op de naad tussen de planken de kleur moet veranderen, zonder te kliederen of over de naad heen te schilderen. Ik zag de toekomst heel duister in. Ik zou opnieuw het dak op moeten, en deze keer zou het veel moeilijker zijn.

"Nu niet!", riep ik: "Ik zal het na de winter wel doen, ergens in

het voorjaar". Veel zin had ik er niet in. Maar ze had wel gelijk. Het was te geel.

Ergens in april van 2001 bezocht ik een conferentie met Peter Horrobin, de directeur en oprichter van Ellet ministries uit Engeland. Ellet ministries houdt zich bezig met innerlijke genezing en bevrijding. Het was de eerste keer dat Peter Horrobin in ons land was en zelden heb ik iemand zo duidelijk de principes achter vloek, gebondenheid en bevrijding horen uitleggen. Hoewel ik al veel van de thematiek wist, was zijn onderwijs erg verhelderend.

Toen hij nogmaals uitlegde, hoe vloek ten gevolge van occulte handelingen over meerdere generaties effect kan hebben, moest ik ineens denken aan een anekdote uit de familie.

Het betrof mijn grootmoeder. Zij was een vrome vrouw; niet alleen in woorden maar ook in daden. Ze was in de oorlog betrokken bij het verzet en werd door de Duitsers gearresteerd, gevangengezet en ter dood veroordeeld. Ze zou de volgende dag worden opgehangen. Maar omdat de Engelsen en Canadezen te dichtbij waren gekomen, werd haar gevangenis ontruimd en alle gevangenen naar Westerbork gebracht. Maar ook in dit concentratiekamp konden de gevangenen niet blijven, want de Engelsen kwamen steeds dichterbij. Uiteindelijk werd het transport van de gevangenen naar het Noorden door de Engelsen ingehaald en werd mijn grootmoeder bevrijd.

Een bewonderenswaardige vrouw, die hield van aanpakken. Zo bouwde ze zelf een varkenshok en buitenren, waarin ze ieder jaar een of meerdere varkens wilde vetmesten. Het eerste varken kwam, maar het arme beest was waarschijnlijk een beetje gestoord. Het wilde namelijk niet in het hok slapen, maar bleef buiten in de modder liggen, ook als het hard regende en ook toen het begon te vriezen.

Een varken, dat in de kou ligt, heeft een veel grotere verbranding en wordt dus niet vet. Daar moest iets aan gedaan worden. Maar wat ze ook probeerde om het varken te verleiden, het beest wilde niet in het nachthok slapen. Mijn oma had een vermoeden, waaraan het kon liggen.

En hoewel Deuteronomium 18 duidelijk wichelarij noemt als

een occulte zonde, liet zij een wichelroedeloper komen om te onderzoeken, wat er aan de hand kon zijn. En jawel hoor. Hij 'constateerde' een 'aardstraal' in het nachthok. Daarom wilde het varken op die plek niet liggen.

De man gaf mijn grootmoeder het advies om het nachtverblijf af te breken en aan de andere kant weer op te bouwen. Wat mijn grootmoeder met dit advies gedaan heeft, weet ik niet. En het varken? ... Ja, dat is hoogstwaarschijnlijk geslacht.

Ik kende dit verhaal en moest er ineens aan denken, dat deze occulte handeling wel eens effect kon hebben op mijn leven. Dus beleed ik aan God, dat mijn grootmoeder had gezondigd en vroeg daar vergeving voor. Vervolgens sprak ik de volgende woorden: "In de naam van Jezus verbreek ik nu iedere vloek, die door haar handelwijze op mij gekomen is en ik stuur iedere demonische macht, die daarmee samenhangt, weg". Dat was alles.

Twee weken later werd het ineens mooi weer. Ik keek naar buiten en luisterde naar de weerberichten. Ik bedacht, dat ik maar beter direct aan het schilderwerk zou kunnen beginnen. Wie weet zouden we een natte zomer krijgen en dan kwam er weer niets van.

Ik haalde alle schilderspullen uit de kast, pakte de ladder en begon plank voor plank een nieuwe lichtgele kleur tussen het malsgeel aan te brengen. Het was een secuur werkje, dat al mijn aandacht en concentratie opeiste. Toen het werk al bijna klaar was, realiseerde ik me ineens, dat ik helemaal niet gespannen was geworden; dat ik helemaal geen hoogtevrees had gehad. Mijn hele leven had ik hier last van gehad en nu was het ineens weg!

Zou het echt waar zijn?

Ik beklom in de vakantie een uitkijktoren op de Duits-Tschechische grens. Hij was 24 meter hoog (9 etages) en gemaakt van staalprofielen. Toen ik boven op het uitzichtsplatform stond, durfde ik zelfs de leuning los te laten en filmde zonder me ergens aan vast te houden.

Vandaar mijn wens om de beroemde Gloucester-tree bij Pemberton te beklimmen. En daar ging ik. Ik had goede schoenen aan met behoorlijk profiel. Iedere keer, dat ik een voet zette op een hogere spijl, voelde ik het ijzer vibreren en hoorde een aparte klank, alsof het een soort van snaren waren: "Poink, poink". De ijzeren spijlen waren door de vele voeten van vele jaren ook redelijk glad.

Af en toe keek ik naar beneden, waar mijn moeder en zus ston-

Gloucester tree met 'klimspijlen'

den te kijken. Ze werden steeds kleiner. Als ik nu maar geen tegenliggers zou krijgen, die over dezelfde spijlen naar beneden wilden. Dan zou een van ons beiden moeten uitwijken naar de buitenrand, waar de spijlen nog meer doorbogen. Maar dat gebeurde pas op driekwart van de klim en daar was toevallig een klein platje gemaakt.

Op sommige plekken, afhankelijk van de aanwezigheid of afwezigheid van takken stonden de spijlen verticaal boven elkaar, zoals bij een ladder; dan waren ze weer spiraalsgewijs geplaatst zoals bij een wenteltrap. Niet één 'trede' was gelijk.

En eindelijk, toch een beetje buiten adem stond ik op een platje - 72 meter hoog - uit te kijken over dit prachtige gebied van

woudreuzen. In de verte zag ik de zee. Ik pakte mijn film- en fotocamera en legde alles vast. Toen keek ik naar beneden. Tussen de takken door zag ik mijn zus en mijn moeder. Van boven gezien waren ze niet veel groter dan stipjes. En ik voelde

Nog een van die grote bomen in het Walpole Tall Tree Forest

me prima! Doe mij nog maar zo'n boom!

Hoofdstuk 27

Mijn vrouw betovert mij

Op een goede dag werd ik gebeld door een zuster, die graag onze Healing Rooms wilde bezoeken. Ze kwam van ver weg en wilde met een taxi komen. "Hoe lang gaat het duren?" vroeg ze, "want ze mogen in het ziekenhuis niet weten, dat ik weg ben". "Oh, u ligt dus in het ziekenhuis en mag dus eigenlijk niet weg?" vroeg ik. "Dat klopt", zei ze

Ze vertelde mij vervolgens, waarvoor ze werd behandeld. Ik dacht bij mezelf: "Dat is een veel te zware opgave; zo'n reis, wanneer je ernstig ziek bent".

Het toeval wilde, dat ik juist de week erna in de buurt moest zijn en geheel tegen mijn normale handelwijze in, besloot ik haar te bezoeken. Op de bewuste dag trof ik haar in de koffieruimte van het ziekenhuis. Ze zat daar omringd door allerlei familieleden. Ze begroette me heel hartelijk en zei direct: "Ik geloof dat ik bevrijding nodig heb. Ik denk, dat een deel van mijn ziekten veroorzaakt zijn door toverij".

Na alles wat ze me al door de telefoon had verteld, was ik het volstrekt met haar eens. Ik vroeg haar of ze over haar betrokkenheid bij occulte dingen wel wilde spreken in het bijzijn van haar familieleden. "Oh ja hoor; dat mogen ze best horen. Dan weten ze gelijk hoe gevaarlijk dat is".

Ik stelde haar een aantal vragen over het occulte verleden van haar familie en haar persoonlijke betrokkenheid. En inderdaad, er waren heel wat occulte rituelen toegepast om de geestenwereld gunstig te stemmen en zich tegen boze geesten te beschermen. We brachten alles in het gebed voor de Heer en ze vroeg vergeving voor wat ze zelf had gedaan en voor de zonden van haar voorgelacht.

Vervolgens verbrak ik de specifieke vloeken, die haar voorou-

ders en zichzelf over haar leven hadden gebracht. Daarna gebod ik iedere boze geest, die op grond van die vloeken in haar leven was gekomen, te vertrekken en ik bestrafte de zieken waaraan ze leed in de naam van Jezus. Ze haalde opgelucht adem.

“De tweede soort vloek die in uw leven is gekomen, heeft te maken met buitenechtelijke seksualiteit van uw voorouders en van uzelf”, ging ik verder. Ze verbleekte. “Ik vind het heel moeilijk daarover te praten, waar mijn familieleden bij zijn. Kunnen we niet naar de stilte-ruimte van het ziekenhuis gaan en onder vier ogen spreken?” vroeg ze.

Nu is het volstrekt tegen mijn principes om onder vier ogen met een vrouw te spreken, buiten het gezicht van anderen. Hoeveel bedieningen zijn daardoor al niet in diskrediet geraakt.

Ik bekeek de situatie. Voor mij zat een vrouw in nachtpon, maar met de nodige stekkers, slangetjes en een infuus. Ik stelde me zo voor, dat niemand er iets bij zou denken, als ik met deze zieke zuster in een aparte ruimte zou gaan zitten. De gedachte aan een compromitterende situatie zou bij niemand opkomen.

Ik willigde haar verzoek in en in de stilte-ruimte van het ziekenhuis beledigde zij de zonden, die zij op relationeel terrein had gedaan. Nadat ze vergeving had gevraagd en ook degenen, die haar kwaad hadden berokkend, had vergeven, verdreef ik de onreine machten uit haar leven. Ze was duidelijk van een grote last bevrijd, toen we ons weer bij het gezelschap voegden.

Ik dacht dat ik daarmee klaar was en wilde net afscheid nemen, toen een man uit het gezelschap, tegen me zei: “Het is werkelijk goddelijke leiding dat u hier bent. Ik heb ook bevrijding nodig. Wilt u ook met mij naar de stilte-ruimte gaan”. Ik had nog tijd genoeg en na even zat ik met deze broeder in de kerkruimte. Ik vroeg hem waarvan hij bevrijding nodig had. Tot mijn verrassing antwoordde hij: “Mijn vrouw betovert mij”.

“Uw vrouw betovert u? Dat is vreemd. Hoe weet u dat?” “Nu

ik weet het wel bijna zeker", antwoordde hij. "Hebt u het haar gevraagd", vroeg ik. "Ja, dat heb ik wel gedaan, maar ze ontkent het", was het antwoord. "U bent gelovig. Is zij ook een christen?" vroeg ik. "Jawel, we zijn beiden nu twee jaar christen". "Nu dan lijkt het mij sterk, dat zij als christenvrouw u probeert te betoveren", wierp ik tegen. "En toch is het zo. Ik voel het", reageerde hij geprikkeld.

In de stilteruimte stelde ik eerst een paar vragen over zijn leven. Het was zijn tweede huwelijk en hij was zijn eerste vrouw ontrouw geweest. Toen hij daarover schuld had beleden en vergeving gevraagd, verbrak ik de vloek van overspel over zijn leven en gebod de onreine geesten uit die situatie zijn leven te verlaten. Er kwam geen zichtbare manifestatie, maar dat hoeft natuurlijk ook niet.

Toen zei ik tegen hem: "Ik geloof, dat u van uw huidige vrouw moet gaan houden. Liefde is ook een keuze". Op dat moment klapte hij dubbel, viel van de stoel en begon over te geven. Ik schrok er van, want dat had ik niet verwacht. Ik bedacht: "Gelukkig liggen er tegels op de vloer van deze stilte-ruimte. Dan kan ik tenminste straks de rommel opdweilen".

Ik bad voor hem, rond de kwestie van zijn huidige huwelijk en hij bleef maar overgeven. Ik dacht: "Stel je voor, dat er nu iemand van de medische staf binnenkomt in deze kerkruimte en ons ziet; deze man, die op de grond ligt over te geven en ik, die onder handoplegging voor hem bid en demonen uitwerp. Vermoedelijk zouden ze ons dan beiden opsluiten in de psychiatrische afdeling".

Maar gelukkig er kwam niemand. Ik bracht hem tot kalmte en toen hij zich enigszins had hersteld, haalde ik uit het toilet een stapel papieren handdoekjes en dweilde de tegels schoon, zodat niets meer aan onze aanwezigheid herinnerde.

Ik zei tegen hem, dat hij zeker nog meer bediening en bevrijding nodig had en nodigde hem uit om naar onze Healing-Rooms in Zeewolde te komen. Een week later belde hij me en

vertelde, dat hij wilde komen.

Ik vroeg of hij het zijn vrouw had verteld, dat hij naar een Healing Room ging. Hij had het haar wel verteld, maar niet gevraagd of ze mee wilde gaan. Uit het gesprek werd mij steeds dieper duidelijk, dat beide partners in dit huwelijk helemaal langs elkaar heen leefden. Maar ik kreeg er ook niet voldoende hoogte van.

Hij kwam dus op de Healing Rooms en wij zochten de leiding van de Heer voor zijn verdere bevrijding. Steeds meer werd mij duidelijk, dat het probleem zat in het huwelijk zelf. Wat was daar gebeurd? Wat was dat voor een huwelijk? Ik vroeg het hem: "Wat is er toch met jullie huwelijk aan de hand? Het probleem zit tussen jullie tweeën. Jullie communiceren niet, jullie leven helemaal langs elkaar heen. Houden jullie nog wel van elkaar?"

Hij aarzelde: "Wij zijn nu beiden twee jaar christen, waarom wilt u dingen van ons verleden weten?" "Ik wil dat weten, omdat daar jouw problemen vandaan komen en het heeft ook alles te maken met de bevrijding die je nodig hebt", legde ik hem uit.

Toen kwam het bizarre verhaal er uit. "Zij is mijn tweede vrouw. We zijn een paar jaar getrouwd en hebben samen een zoontje. Toch was ik haar na die paar jaar zat en wilde van haar af. Maar ik besepte ten volle, dat ik bij een echtscheiding mijn zoontje nauwelijks meer zou mogen zien en dat het me bovendien veel geld zou kosten.

Ik moest dus proberen op een andere manier van haar af te komen en ik besloot dat te doen met behulp van voodoo. Tijdens een bezoek aan mijn vaderland raadpleegde ik twee toverdokters. Zij waren bereid mij te helpen volgens het no-cure no-pay principe. De ene vroeg € 500,- voor het verwijderen van mijn echtgenote, de ander wilde een geit. Van beiden kreeg ik een amulet mee, dat ik onder het matras moest stoppen. In dit geval haar kant van het tweepersoons bed.

Toen ik terugkwam, stopte ik de amuletten onder het bed. Ik

geloofde stellig dat zij na een paar dagen ziek zou worden en spoedig zou sterven aan een onverklaarbare ziekte, of plotse-ling een ongeluk zou krijgen.

Wat ik niet wist, was dat zij de volgende dag de lakens ging verschenken. Zij vond de amuletten. En aangezien zij uit dezelfde cultuur komt en onze gebruiken kent, wist zij direct wat ik van plan was. Zij dacht natuurlijk: Ik zal hem krijgen, die man van mij. Hij had gedacht mij op deze manier te kun-nen vermoorden... Ik zal hem mores leren.

Zij verborg de amuletten dus onder mijn kant van het matras. Ik wist van niets, maar ik begon ziek te worden. En echt waar, als wij niet in deze tijd de Heer hadden leren kennen, dan was ik beslist door de toverij gestorven. Toen werden wij beiden door vrienden meegenomen naar de kerk en kwamen tot beke-ring. Daarna is natuurlijk de toverij gestopt en hebben we de amuletten weggegooid”.

Ik wist niet goed, wat ik hiervan moest denken. Aan de ene kant ging het om een zaak van leven en dood. Aan de andere kant moest ik eigenlijk lachen. Nu kreeg ik toch wat meer zicht op de huwelijksproblemen van onze bezoeker.

“Heb jij je vrouw wel om vergeving gevraagd, dat je haar hebt geprobeerd te vermoorden door middel van voodoo?” “Jawel”, antwoordde hij. “En wat zei ze, toen je haar om ver-geving vroeg?” “Nu ja, ze zei dat ze het wel wilde vergeven”.

Dit was mij allemaal wat te goedkoop. Eerst proberen je vrouw te vermoorden en dan zomaar vergeving krijgen (sorry, foutje, bedankt). Ik zei tegen hem: “Weet je, normaal is vergeving gra-tis, maar met een moordaanslag kom je niet weg, door eenmaal om vergeving te vragen. Je zult moeten laten zien, dat je van haar houdt. Je zult opnieuw goodwill moeten kweken bij je vrouw. Je zult door liefde haar vertrouwen terug moeten win-nen.

Jij denkt, dat zij probeert jou te betoveren? En dat je daarvoor bevrijding nodig hebt? Jij bent inderdaad niet vrij, maar deze

gebondenheid heeft niet met je vrouw te maken, maar alleen met het feit, dat jij zonder echte bekering en zonder het betonen van echte liefde probeert door te leven. Het is precies wat ik je in het ziekenhuis al zei: Je moet de keuze maken om je vrouw lief te hebben, dan zul je bevrijd worden". Ik merkte dat hij niet echt blij was met het antwoord. Het liefst had hij een bevrijding gehad, waarbij van hem niets gevraagd werd.

Hoofdstuk 28

Met de ex naar de heks

Daar zaten ze. Het derde echtpaar op dezelfde dag met ook ongeveer hetzelfde probleem. Ze waren nog jong, maar na acht jaar huwelijk hadden ze nog steeds geen kinderen. Ze waren al bij een dokter geweest. Ze hadden onderzoeken gehad. Ze mankeerden geen van beiden iets. Maar toch lukte het niet. Of wij voor hen konden bidden. Dat zou vast wel helpen.

Wij keken elkaar aan. Hun verhaal leek te sterk op de verhalen van de voorgaande echtparen; dat ene echtpaar, dat alleen maar miskramen had gehad en dat andere met een paar kinderen, die kort na de geboorte waren overleden.

Zou het weer om hetzelfde gaan? We proberen altijd zo goed mogelijk naar de stem van de Heilige Geest te luisteren. In dat geval hadden we het idee, dat we de bewuste vraag maar moesten stellen, hoe confronterend dat ook kon zijn.

Ik richtte me tot de man: "Hebt u, voordat u deze vrouw trouwde een seksuele verhouding gehad met een andere vrouw?"

Ik zag, dat hij schrok.

"Nu, ik had wel een vriendin", zei hij. "Ja, maar dat vraag ik u niet", antwoordde ik hem. "Ik vroeg u, of u met die vriendin of met nog iemand anders een seksuele verhouding hebt gehad?" Ik zag hem slikken. Zijn jonge vrouw keek hem met enige verbijstering aan. Hij kneep zijn ogen samen en slikte nog eens. Ze voelde al, wat er zou komen. Hij knikte zwakjes.

Ik was hard. "Hebt u met deze vriendin een seksuele verhouding gehad?" vroeg ik nog eens. "Ja". Het hoge woord was er uit. De vrouw keek verschrikt naar hem. Ze had het niet geweten. Hij had het haar nooit verteld.

"Wie heeft het uitgemaakt?" vroeg ik. "Ik heb het uitgemaakt", zei hij. "En waarom hebt u het uitgemaakt?" vroeg ik verder.

“Ik had geen zin meer in haar”, was het antwoord. Ik vroeg: “Was zij in de veronderstelling, dat u met haar zou trouwen?” Hij knikte weer. “Vertel dan maar het hele verhaal”, drong ik aan.

“Nu ja, ik had een relatie met haar en ik had haar ook beloofd, dat we met elkaar zouden trouwen. En toen kwam de militaire dienst ertussen. Wij konden elkaar toen enige tijd niet ontmoeten. En ondertussen trof ik deze vrouw, met wie ik nu ben. Toen de militaire dienst over was en ik thuis kwam, heb ik haar gezegd, dat het over was”.

Hoe reageerde ze?

“Eerst huilde ze vreselijk en ze vroeg me: “Waarom dan? Ik houd toch van je. Ik heb op je gewacht! Waarom laat je mij in de steek?” Toen heb ik haar gezegd, dat ik haar niet langer wilde, maar dat ik een ander had gevonden met wie ik wilde trouwen.

Toen werd ze woedend. Ze schreeuwde tegen me. Ze probeerde me te krabben. Ik heb haar een mep gegeven en haar uitgescholden. En toen riep ze: “Ik vervloek je. Je zult met je nieuwe vrouw nooit kinderen hebben!”

Ik heb haar toen spottend uitgelachen. Ik geloof niet in vervloeking. Later heeft mijn tante wel gezegd, dat ze naar een heks is geweest en dat ze ons daar heeft laten vervloeken. Maar ik geloof daar niet in”.

Ik onderbrak hem: “Maar nu zijn we 8 jaar verder en jullie hebben geen kinderen. Jullie komen zelfs bij ons voor gebed om kinderen te krijgen. Heb je dan nooit meer aan deze episode gedacht?”

“Nee, ik wilde er gewoon niet meer aan denken. Ik heb mijn huidige vrouw nooit verteld, dat ik indertijd niet vrij was en dat ik vóór haar een andere verhouding had gehad”.

“Vind je, dat je die vriendin destijds netjes heb behandeld?” vroeg ik. “Nou, daar heb ik eigenlijk niet over nagedacht. Ik denk niet dat ze er erg onder geleden heeft. Drie maanden later

had ze een ander en daarmee is ze later getrouwd”, was het antwoord. “Het gaat er nu even niet om, of jij vindt, dat ze er wel of niet onder geleden heeft, maar of jij vindt, dat je haar netjes behandeld hebt”.

Stel je het volgende eens voor: Je zus heeft verkering met een bepaalde vriend. Je merkt, dat ze heel intiem met elkaar zijn. Je vindt dat eigenlijk niet kunnen, maar O.K. de liefde drijft mensen naar elkaar toe.

Ze vertelt je, dat ze uitzielt naar de dag, dat ze gaat trouwen met deze man. Maar ze moet nog even wachten, want hij moet eerst nog in militaire dienst. En dan komt ze op een goed moment huilend thuis en vertelt je, dat hij het net heeft uitgemeemaakt, omdat hij een andere heeft gevonden. Wat zou je doen? Zou je hem vriendelijk gedag zeggen, als je hem tegen kwam?” “Ik zou het hem betaald zetten, de schoft” reageerde hij.

“De schoft” zei je?

Hij sloeg zijn ogen neer. “Zij had geen andere manier om zich aan jou te wreken, dan om jou te vervloeken. En de gevolgen daarvan ondervinden jullie nu beiden in jullie huwelijk. Precies zoals die vroegere vriendin gezegd heeft: Jullie zullen geen kinderen krijgen”.

“Maar ik en mijn vrouw zijn sinds een paar jaar gelovig. Het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen. Dan geldt dat toch niet meer? Onze schuld is toch betaald? Dan kan het toch niet zijn dat een dergelijke vloek nog uitwerking heeft in ons leven?”

“Ja zeker, jouw zonden naar God toe zijn verzoend. Hij heeft jullie vergeven. Maar de vloek is er nog altijd. Het was namelijk een terechte vloek. Wanneer je geld hebt gestolen en je wordt daarna gelovig, dan vergeeft Jezus al je zonden. En toch blijft het nodig, dat je het gestolen geld terugbrengt, als dat mogelijk is.

In dit geval heb jij deze vrouw naar lichaam en ziel geschondden. Je hebt haar diep vernederd en veel pijn gedaan. Dan blijft aan jouw kant de verantwoordelijkheid om haar vergeving te

vragen voor de manier, waarop je haar hebt behandeld. Dan is het aan haar of ze je wil vergeven of dat ze bitter blijft. Dat is haar keuze.

Maar als jij vergeving hebt gevraagd, dan kunnen wij in de naam van Jezus deze vloek verbreken. En dan zal deze vervloeking geen verdere uitwerking op jullie hebben". Hij knikte. Zij keek hem nog steeds verbijsterd aan. Had zij al die jaren niet zwanger kunnen worden om iets dat hij haar verzwegen had? Het wilde er bijna niet in.

Toen keek ik haar aan. "Wat denk je? Het komt wel een beetje koud op je dak, maar ik wil het je toch vragen. Kun jij je man vergeven? Kun jij hem vergeven, dat hij je destijds niet de waarheid heeft verteld, dat hij al een vriendin had, aan wie hij zich verplicht had?" Ik zag haar slikken. In haar ooghoeken zag ik kleine tranen. Ze kneep haar ogen samen. Ik zag, dat ze als het ware over haar schaduw heen sprong. Ze keek haar man recht aan. "Ik vergeef je", zei ze.

Hoe vuil kan een auto worden

Hoofdstuk 29

Ik heb mijn wagen volgeladen

Toen ik voor het eerst in Suriname kwam, haalde Sudesh Chauthi mij van het vliegveld op. Hij bracht mij en mijn bagage naar een goed uitziend busje, een Toyota 4x4 Town Ace. Zo op het eerste gezicht was het ding best in orde. Hij had er heel lang voor gespaard. Het busje had hij nodig om de Indianen van zijn gemeente van en naar de samenkomst te brengen. De mensen wonen vaak afgelegen en openbaar vervoer is er niet.

Sudesh

Eigenlijk moet ik eerst iets vertellen van het leven en de bediening van Sudesh. Hij kwam uit een hindoestaanse familie (zijn voorouders komen dus uit India en waren hindoe). Zijn ouders hadden een heel ongelukkig huwelijk. Zijn vader was vaak dronken en heel agressief. Toen Sudesh 11 jaar oud was, verliet de vader het gezin. Hijzelf werd al jong naar een rooms katholiek internaat gestuurd op Saramacca. Het gebouw staat er nog; naast de katholieke kerk. In de vakanties kon hij niet naar huis en bleef dus vaak op het internaat.

Pater Musa nam hem vaak mee, wanneer hij de buitenposten van zijn parochie ging bezoeken. Dan moest hij de spullen dragen en voor misdienaar spelen.

Dat was zijn eerste aanraking met het evangelie. Nog altijd spreekt hij met liefde over de strenge pater Musa, die hem soms een pak slaag verkocht, als hij weer iets had uitgespookt, maar later om vergeving vroeg, dat hij hem had geslagen. "Waarom ben je toch zo stout?" zei hij vaak. "Ik hou zo veel van je".

De moeder van Sudesh bekeerde zich tot het 'Volle Evangelie', maar Sudesh, die volop in de pubertijd was, liet zich door verkeerde vrienden op het verkeerde pad brengen. Die leerden hem roken, cocaïne gebruiken en stelen. Er volgde een heel wild leven, vol geweld en vriendinnetjes. Een tijdlang werkte

hij als body-guard voor Ronny Brunswijk; in ons land bekend als leider van het jungle commando, dat in Suriname een burgeroorlog ontketende tegen het bewind van legerleider Bouterse.

Uiteindelijk kwam hij vanwege zijn drugsactiviteiten in de gevangenis terecht. Al die tijd had zijn moeder trouw voor hem gebeden, schijnbaar zonder enig resultaat.

Maar in de gevangenis bracht ze hem een bijbel. En daar, heel alleen, vond Sudesh Jezus. Hij verslond zijn bijbel en stond al spoedig in de gevangenis van Santa Boma bekend als een evangelist. Hij werd vervroegd vrijgelaten wegens goed gedrag, keerde terug naar het ouderlijk huis en ging hard aan het werk. Hij kon het niet laten om overal waar hij kwam, over Jezus te vertellen en al spoedig leidde hij de eerste mensen tot Jezus.

Opvallend genoeg waren zijn bekeerlingen vooral indianen. Zij vormen in Suriname een achtergestelde bevolkingsgroep. Dit heeft te maken met hun cultuur. De indianen, of liever gezegd de 'inheemsen', hebben een ander arbeidsethos dan de west-europeanen, chinezen of hindustanen. Deze bevolkingsgroepen streven voortdurend naar 'vooruitgang'. Ze hebben visie voor een betere toekomst en werken daarvoor heel hard.

De inheemsen hebben dat streven minder. Zij leven bij de dag en vinden het O.K. als ze die dag wat te eten hebben. Ze willen natuurlijk wel in de vooruitgang en de welvaart delen, maar hebben niet de visie, dat je om vooruit te komen initiatieven moet nemen en meer moet werken en verdienen, dan je voor dat moment nodig hebt; dat je moet sparen en dat je je soms dingen moet ontfeggen om dat te bereiken, wat je uiteindelijk wilt. Daarom staan de inheemsen aan de rand van de samenleving en leveren verhoudingsgewijs een te kleine bijdrage aan de opbouw van het land. Deze beschrijving betreft natuurlijk lang niet alle inheemsen.

Hoewel ze voldoende in aantal zijn om een plaats in het parlement te bemachtigen, laten ze die kans aan zich voorbijgaan en stemmen gewoon op die partij, die hun het meeste belooft (ook

al zijn dat loze beloften). Zelfs in de christelijke gemeenten staan ze vaak aan de rand, omdat ze onvoldoende initiatief tonen of bijdragen aan de opbouw van die gemeente.

Maar uitgerekend deze mensen voelen zich tot Sudesh agetrokken en hij mocht er een aantal tot Jezus leiden. Na even kreeg Sudesh visie om op Grankreek (Saramacca) op het erf van de captain (*opperhoofd*) samenkomsten te gaan houden voor inheemsen. Maar aangezien de mensen nogal verspreid woonden, had hij wel een transportprobleem.

Met zijn bromfiets reed hij soms 6 of 7 keer heen en weer om deze of gene naar de samenkomst te brengen. En hij moest hen in het donker natuurlijk ook weer thuisbrengen over de smalle zandwegen.

Zijn werkgever zag Sudesh's ijver en zei op een goede dag tegen hem: "Sudesh, er staat hier nog een oud busje. Het wordt op dit moment niet gebruikt. Ik zie je iedere keer met die inheemsen achterop je bromfiets heen en weer rijden. Je mag dat busje wel gebruiken".

Dit was een echte gebedsverhoring, maar er was wel een probleem, want Sudesh had nog geen rijbewijs. Toen hem het busje werd aangeboden, ging hij wel prompt op rijles, maar dat verhinderde hem niet om het busje alvast te gaan gebruiken. En zo begonnen de ritten.

In één keer kon hij gemakkelijk 10 mensen meenemen. Nu werd ook het aanbod van mensen groter. Want, wanneer je gegarandeerd droog van en naar de samenkomst wordt gebracht, wordt ook de bereidheid van mensen groter om te komen. Na korte tijd zat het busje overvol met wel 23 indianen en als je de baby's meetelt, werden het er nog meer.

Nadat Sudesh al drie maanden met het busje rondreed, werd hij ineens aangehouden door een politiecontrole. "Meneer, dit is een busje voor 10 personen en ik tel er een, twee, driedrieëntwintig! Maar dat kan niet. Mag ik even uw papieren zien?" Sudesh overhandigde aan de agent het verzekeringspapier.

"Uw rijbewijs graag!" beval de agent.

"Ik ben maar heel eerlijk; ik heb nog geen rijbewijs", antwoordde Sudesh. "U hebt geen rijbewijs? Maar ik zie u al drie maanden lang met dit busje vol indianen rondrijden!" reageerde de verbijsterde agent. "Ja meneer, dat klopt. Ik ben wel met rijles bezig, maar vanwege een gebrek aan geld gaat dat ook niet zo snel.

Maar ziet u, het is allemaal voor de Heer. Ik breng de mensen alleen van en naar de samenkomst. Ik gebruik dit busje van mijn werkgever niet voor mijn plezier, maar alleen voor dat doel". De woorden "voor de Heer" deden kennelijk wonderen, want ineens zei de agent: "Je bent echt met rijles bezig?" "Ja meneer, echt waar". "Nu dan, voor deze ene keer, rijd maar door. Maar je moet wel snel je rijbewijs halen!"

Korte tijd later - Sudesh had inmiddels zijn rijbewijs - nam hij 'zijn' indianen, mee voor een conferentie in Nickerie. Weer zat het busje vol met meer dan 20 indianen plus baby's. Plotseling werd het busje ingehaald door een politie-auto en naar de kant gedirigeerd.

Een Hindoestaanse politieagent stapte uit. "Meneer, dit busje zit veel te vol. Dit busje is toegestaan voor 10 personen en ik tel: een, twee, drietwintig plus drie baby's. U bent in overtreding. U mag er maar 10 meenemen en de overige 13 moeten nu uitstappen".

"Maar ik kan ze toch niet hier in deze eenzaamheid in de brandende hitte achterlaten?" wierp Sudesh tegen. "Dat is mijn zaak niet. U hebt het er zelf op aan laten komen. Dan had u maar niet zoveel mensen mee moeten nemen", antwoordde de agent streng. "Maar meneer, het is voor de Heer. Wij zijn op weg om een conferentie in Nickerie te bezoeken".

Dat laatste had Sudesh beter niet kunnen zeggen, want deze agent, was een hindoe. Nu werd de man echt kwaad en riep: "U bent zelf een hindoestaan. Hoe kunt u uw voorvaderlijke overleveringen nu verraden en christen worden? Hindoes worden geen christen. Dat is verraad aan uw eigen volk!".

Sudesh ging met hem de discussie aan en probeerde hem te vertellen, hoe hij vanuit een hindoeïstische achtergrond een gelovige was geworden en Jezus had gevonden.

Dit maakte de agent alleen maar kwader. Omdat de temperatuur in het busje inmiddels opliep, verlieten alle Indianen, voornamelijk vrouwen en kinderen en drie baby's het busje. Ze stonden in de brandende zon, zonder enige beschutting. De baby's begonnen te huilen, de kinderen begonnen te zeuren. "Meneer, u ziet toch dat er kleine baby's bij zijn. Die kunnen toch niet zo lang in de hete zon blijven staan?"

De agent reageerde bikkellhard: "Daar had u dan van tevoren over moeten nadenken. Nu is het te laat". Er was een soort van patstelling ontstaan. Sudesh wilde niet vertrekken en daarbij 13 mensen in de gloeiende zon achterlaten. De agent gaf geen krimp. Binnen de groep Indianen begon iemand in tongen te bidden, gevolgd door nog een en nog een. De agent was echter niet te vermurwen.

Toen doemde in de verte nog een politieauto op. Hij kwam dichterbij en stopte. Er stapte een agent uit met wat meer sterren en strepen dan de vorige. De eerste salueerde en sprong in de houding. "Wat is hier aan de hand?" vroeg hij zijn collega. "Deze mensen zijn in overtreding. Dit busje zit gevaarlijk vol. 23 mensen in een 10 persoons busje" sprak de eerste agent. "Ja, dat kan natuurlijk niet", sprak de hoofdagente.

Sudesh probeerde het nog een keer: "Maar meneer, het is voor de Heer, het is vanwege de kerk. We zijn op weg naar een conferentie in Nickerie". De hoofdagente glimlachte. "Laat ze maar gaan", zei hij tegen zijn ondergeschikte. De tegenzin was op diens gezicht zichtbaar. Toen zei hij: "Jullie horen het: wegwezen hier! En laat ik jullie niet meer zien met zo'n volle bus". Daarna startte hij zijn auto en reed met gierende banden weg.

De hoofdagente keek hem hoofdschuddend achterna. "Ik ben ook christen", zei hij toen.

De auto's

Op een goed moment kreeg Sudesh een andere werkgever. Hij had inmiddels zijn rijbewijs. Toen kocht hij zelf van zijn spaargeld de beroemde Toyota Town Ace 4x4 Turbodiesel. Dat hij het ding zo goedkoop kon aanschaffen, had te maken met een paar gebreken. Ik zeg met opzet 'gebreken', want er ontbrak het een en ander. Van de vierwielaandrijving ontbrak de helft, zodat het busje nog maar op twee wielen werd aangedreven. Nu is dat het minst erge. Van de turbodiesel was slechts de 'diesel' overgebleven, want de verkoper had de kapotte uitlaatcompressor verwijderd.

En weer valt de schuifdeur uit de auto

Het busje reed nog wel. Maar tijdens de twee keer, dat wij de prachtige Wijdenbosch-brug over de Suriname-rivier moesten oversteken, kwam het busje bijna niet over de top. Met het tempo van een voetganger en onder het uitbraken van zwarte rookwolken gelukte het nog net.

Het ergste was de schuifdeur. Wanneer onze indianen in en uit moesten stappen, viel stevast de schuifdeur uit de rails en kletterde op de grond. Meestal kon Sudesh hem nog net tegen-

houden, zodat de ruit heel bleef. Dan haalde hij van onder zijn stoel een koevoet te voorschijn en wrikte de deur weer terug in de rails. Soms viel hij gelijk weer, maar meestal bleef hij dan toch zitten tot de volgende stop. Ik stelde mij voor, wat er zou gebeuren als de deur tijdens de rit uit de rails zou vallen. Het busje zat meestal overvol met indianen; vaak moeders met baby's. Ik moest er niet aan denken, dat een van hen naar buiten zou vallen met een ernstige afloop.

De Heer was de laatste tijd al met mij bezig, rondom het 'geven'. Nee, ik heb het niet over tienden. Dat deed ik al jaren. Nee, het ging over 'alles geven'!

Na even wist ik het. Sudesh zou met zijn inkomen als nachtwaker nooit in staat zijn een fatsoenlijke auto te kopen. Voor zijn werk als evangelist werd hij door niemand ondersteund. Integendeel, het kostte hem alles.

Ik moest hem helpen. Ik zei: "Sudesh, dit kan niet. Als er iemand tijdens het rijden uit valt, misschien een moeder met baby..." Hij antwoordde: "Ik heb geen andere mogelijkheid".

Ik vroeg hem: "Weet je misschien iets anders te koop staan met goede deuren?" "Jawel", was het antwoord. "Ik weet een oude Mitsubishi L300 te koop. Hij is een maat groter als deze. Officieel kunnen er 14 mensen in. Hij is niet mooi, maar de motor is goed". "Als ik je eens zou helpen?", zei ik. "Ja dat zou prachtig zijn", antwoordde Sudesh.

Ik wilde niet mee gaan kijken, omdat dan de eigenaar de prijs zou opdrijven.

Sudesh onderhandelde en kon de prijs (ja, het is 'voor de Heer') drukken tot € 1500,- Voor in het totaal € 1700,- konden we de wagen kopen, een verfbeurt laten geven en de eerste nodige onderdelen aanschaffen. Dit was de eerste (zendings)auto. Er zouden er nog een paar volgen, maar die waren veel duurder!

Op het moment van schrijven is het 2011 en onze oude Mitsubishi rijdt nog altijd.

De Mitsubishi bus werd door Sudesh alleen maar gebruikt voor het werk van de Heer en nooit voor privé dingen. Hij is en blijft een principieel en eerlijk man.

Van de verkoopopbrengst van zijn zelfgekochte Toyota Town Ace (zonder turbo en zonder 4x4) kocht hij later een oude personenauto. Deze was in gebruik veel zuiniger. Het jaar daarop gebruikten we die, als we samen onderweg waren. De bus was nodig voor het vervoer van de indianen uit de regio en als we met Indianen of met onze praisegroep en muziekinstrumenten onderweg waren.

Ook de personenauto was een auto 'zonder..'. We reden er eens mee door een kolkende waterstroom, die ons plotseling de weg versperde. We hadden een afspraak verderop. Sudesh nam met de wagen een aanloop en toen verdwenen we in een geweldige plons. Het water was 75 cm. diep! Ik was bang dat we zouden worden meegesleurd. Het water sijpelde door de portierrubbers naar binnen. Maar we kwamen er als door een wonder doorheen. Op de terugweg bleven we op een andere plaats in de modder vastzitten en werden er door indianen weer uitgeduwd.

Op een avond hadden we een samenkomst gehad in een ander deel van Suriname. De duisternis was ingevallen, maar het was nog ver over de 30 graden. Toen begon het te regenen, te gieken. Ineens besloeg de voorruit, omdat het regenwater natuurlijk kouder was dan de luchttemperatuur in de auto. We konden niets meer zien. Met een krant probeerden we de condens steeds af te vegen, maar dat had weinig zin. "Waarom zet je de blazer niet aan? vroeg ik. "De blazer werkt niet meer", was het nuchtere antwoord.

Sudesh zette de verwarming zo hoog mogelijk aan. Door de vaart circuleerde er dan toch wat warme lucht langs de voorruit en werd het beslaan veel minder.

Hebt u wel eens bij 33 graden in een auto gezeten met de verwarming vol aan? Ik nooit. En ik bad: "Heer help mij! Laat mij niet overkoken. Ik ben een nederlander".

Het volgende jaar gingen we een evangelisatieactie houden onder de indianen, die wonen op Wit-Santi, niet ver van de luchthaven. Wij gingen er heen met onze muziekinstrumenten,

drumstel, versterkers, onze hele praisegroep en hun kinderen, voor zover die niet thuis konden achterblijven. De rit duurde ongeveer 2 uur.

Omdat niet alles in de bus kon, vroeg Sudesh mij of ik de oude personenauto wilde rijden. Dan kon Ashna (de vrouw van Sudesh) en twee moeders met baby's en nog een hoop bagage met mij mee. Het verkeer in Suriname rijdt links, dat is wel onwennig, maar het gaat. Sudesh waarschuwde me nog: "Bij ieder gat of richel in de weg trekt de wagen naar links".

Ik vermoedde toen al, dat er iets met de fuseekogels of met de stuurinrichting niet in orde was. Nadat we een stukje op de Oost-West verbinding hadden gereden, moesten we een rondweg nemen om de hoofdstad Paramaribo. In deze weg zitten de nodige drempels (die heel wat hoger en korter zijn dan in Nederland).

Al bij de eerste drempel ging het mis. De vol beladen auto bleef op de drempel vastzitten. Met een hoop schuurgeluiden kwamen we er toch over heen. Bij de tweede drempel was het niet anders. Ik vreesde dat de uitlaat op de drempel zou worden losgerukt, maar hij bleef toch vastzitten. Toen kwam er een lange rechte weg met aan weerszijden kleine boerenhuisjes. Er stond een harde zijwind.

Nadat we het eerste huisje gepasseerd waren, begon de auto gevaarlijk te slingeren. Ik kon hem nauwelijks op de weg houden. 50 meter verder, na het volgende huisje, gebeurde dat opnieuw. De wagen raakte bijna in de sloot. "Ik moet een lekke band hebben", zei ik tegen Ashna. "Ik kan de wagen bijna niet onder controle houden". Ik stopte en stapte uit. De banden waren wel grondig versleten, maar niet lek. "Dan moet het aan de stuurinrichting liggen", concludeerde ik. "Nu de wagen zo zwaar beladen is, reageert hij misschien erger dan normaal". Harder dan 50 ging het beslist niet. Dan slingerde de wagen bij ieder moment, dat de wind even wegviel (door de windschaduw van een huisje), maar ik kon hem toch in bedwang houden. Na een spannende reis van 3 uur kwamen we op Wit-Santi aan.

Ik zei tegen Sudesh: "Met deze auto, ga ik (behalve voor de terugreis) niet meer rijden. En jij ook niet! Morgen gaan we naar de garage en laten alles repareren". Hij sputterde tegen: "Gordon, daarvoor heb ik het geld niet!" "Nee, dat weet ik wel. Ik zal het betalen", antwoordde ik.

De volgende dag bezochten we een monteur, die de stuurinrichting nakeek. "Dit is levensgevaarlijk!" mompelde hij. We gingen naar de stad om onderdelen te kopen en hogere veren. Ik stelde voor om nieuwe banden te gaan kopen. Sudesh protesteerde: "Maar Gordon, iedereen rijdt hier op tweedehands banden!" "Wij niet, wij rijden op nieuwe banden!" antwoordde ik.

Een jaar later stond tijdens de regentijd half Suriname onder water. Zelfs de Basralocusweg, waar Sudesh woonde was nauwelijks begaanbaar. De personenauto kon er in ieder geval niet meer door. Ik was op dat moment gewoon in Nederland. Uiteindelijk besloot Sudesh mij te bellen. "Gordon, ik kom er met de auto niet meer door en moet allerlei afspraken afzeggen. Ik wil mijn personenauto verkopen en een minivan kopen, die wat hoger op de wielen staat. Maar er moet geld bij; €1500. Kun jij me helpen?"

Hij vertelde mij wat voor model hij op het oog had. Ik keek het op het internet na en had er geen goed gevoel over. Ik besloot er daarom voor te gaan bidden. En de Heer sprak: "Deze man heeft een goede fourwheeldrive nodig".

Ik belde Sudesh terug en vertelde hem het volgende: "Jij hebt een goede fourwheeldrive nodig. Er moeten 5 volwassenen in kunnen, maar er moet ook een grote bagageruimte in zitten, waarin je geluidsapparatuur en een paar muziekinstrumenten kunt vervoeren". Sudesh sputterde tegen: "Gordon, zo iets is veel te duur!"

Maar de Heer had tot mij gesproken. Ik antwoordde hem: "Sudesh, de neef van Ashna is een goede monteur. Hij heeft ook de huidige auto goed gerepareerd. Neem hem mee en ga op zoek en bel me terug met je bevindingen". Een week later belde hij terug. "Gordon, we hebben er twee gevonden; een

Isuzu en een Toyota Landcruiser. Bij de Isuzu moeten we €5000 bijleggen en bij de Toyota maar liefst € 8000,-". Ik besloot op het internet de reviews te bekijken en bad erover. En de Heer sprak in mijn hart: "De Toyota Landcruiser moet het worden".

Deze auto heeft eventueel een derde zitrij (plaats voor 8 volwassenen) en dan nog een kleine bagageruimte, of 5 zitplaatsen en een enorme bagageruimte. Deze wagen is ons ongelooflijk van pas gekomen. We hebben er inmiddels heel wat avonturen mee beleefd en op onze trips over onverharde modderige wegen hebben we al heel wat mensen voor het eerst of opnieuw tot de Heer mogen leiden.

Beide wagens volgeladen voor weer een nieuwe campagne

Hoofdstuk 30

De barmhartige Indiaan

Ineens duikt onze Toyota 4X4 voorover en slaat bijna over de kop. Sudesh geeft een schreeuw. Maar alles gaat net goed. We staan stil midden in de rimboe. We springen uit de auto. Heel vreemd; het ene voorwiel staat gewoon rechthoekig en het andere dwars. Daar is iets grondig mis. We zetten de auto op de krik en demonteren het ene voorwiel.

Ja, daar heb je het; een gebroken stuurstang. Vorige week heeft de wagen nog een grondige revisie gehad en zijn de fuseekogels en een van de draagarmen vernieuwd. We proberen het kogelgewricht van de stuurstang te demonteren. De moer gaat wel los, maar het gewricht zelf zit muurvast aan het wiel. Wat moeten we doen?

Midden in de rimboe met een afgebroken stuurstang

We zitten op een onmogelijke plaats. We hebben acht dagen genezings- en bevrijdingsdiensten gehouden in Siparuta, (voormalig Brits) Gyana en in Apoera en het aangrenzende Washaba aan de surinaamse kant van de Korantijn rivier. Over rivieren gesproken. De Korantijn is 'maar' 800 meter breed.

In deze kleine dorpen met elk maar een paar honderd inwoners zijn overal kleine evangelische gemeenten. Het gebied is eigenlijk voldoende gekerstend. We komen hier om te bemoeiden en bevrijdingen te doen en te prediken over eenheid en liefde. We proberen vrede te stichten waar het maar mogelijk is.

Er zijn twee manieren om hier te komen. Of met de auto naar Nickerie rijden en dan met een boot 12 uur stroomopwaarts varen óf met de auto dwars door de jungle via een heel eenzame onverharde weg. De reistijd vanaf Paramaribo is dan ongeveer acht uur. Wanneer je de weg neemt, moet je eigenlijk je eigen kettingzaag meenemen. Tijdens het regenseizoen liggen er soms zomaar bomen dwars over de weg. Als ze te zwaar zijn om met de 4X4 weg te trekken, moet je ze zelf eerst in stukken zagen.

We kijken of we nog signaal hebben op de mobiel. En warempel, de zendmast van Apoera is inmiddels 30 km. achter ons, maar er is nog een zwak signaal. We bellen pastor David, waar we de laatste dagen te gast zijn geweest. Hij heeft een bromfiets. We vragen hem of hij die ene broeder wil opzoeken, die aan auto's klust. En of ze dan naar ons toe kunnen komen.

Hij komt direct in actie, maar voordat hij via de onverharde weg door de blubber bij ons is, duurt het wel even. We wachten in de brandende hitte. 36° C is het. Ik stuur nog een SMS-je naar mijn thuisfront of ze voor de situatie willen bidden.

Na een half uur zien we in de verte iets bewegen. Het is een klein truckje. Houthakkers waarschijnlijk, want aan deze kant van het oerwoud wordt druk gekapt. Het truckje komt dichterbij en remt af. De bemanning bestaat uit 4 chinezen. Ze kijken meewarig naar het losse wiel, schudden het hoofd en rijden door, zonder iets te zeggen.

Ik moet onwillekeurig aan het verhaal van de barmhartige samaritaan denken. Ik bekijk nog eens het breukvlak van de stuurstang. Volgens mij zat er al heel lang een voor het oog onzichtbaar scheurtje in en is nu het laatste stuk doorgebroken.

Het moest wel een keer kapotgaan.

Na nog eens 20 minuten zien we weer iets in de verte. Weer een klein truckje. Ook deze remt af. Vier chinese bosarbeiders kijken naar ons, schudden het hoofd en rijden gewoon door.

De gelijkenis wordt steeds reëler. En jawel, na nog eens een half uur, komt er weer een klein vrachtautootje langs. Het remt af en stopt. Twee indianen springen eruit en komen kijken. We bespreken de situatie en vertellen, dat we het kogelgewricht niet loskrijgen. Één van hen haalt een geweldige moker uit de laadbak en geeft een dreun tegen het weerbarstigste metaal.

Het schiet in een keer los. We zijn opgelucht. We vertellen, dat pastor David onderweg is. Één van beiden is ook gelovig en kent pastor David heel goed. Ze wensen ons het beste en zetten hun reis voort. Er zijn dus nog barmhartige Indianen als we de gelijkenis naar dit continent mogen overzetten.

Na nog een poosje zien we de bromfiets van pastor David. De 'monteur' zit achterop en heeft een emmer bij zich met een selectie gereedschappen. Of dit verder gaat lukken? Het verwijderen van de stuurstang heeft nog heel wat voeten in de aarde, als je er geen verstand van hebt. Maar uiteindelijk is ook die los.

Een nieuwe stuurstang behoort hier niet tot de mogelijkheden. Het zou telefonisch besteld en dan naar Apoera verzonden moeten worden. Dat gaat wel twee weken duren. Het ding moet dus hier gelast worden. In Apoera is wel ergens een lasapparaat. Sudesh besluit met onze monteur op de bromfiets terug te keren naar Apoera en ik blijf met pastor David in de schaduw van de auto zitten.

Ondertussen voer ik de jonge papegaai, die Sudesh gisteren van andere indianen had gekocht. Hij eet fruit en geweekt brood. Steeds als ik hem iets te eten voorhoud, roept hij: "bèh, bèh". Ik denk na, maar in de geschiedenis van de barmhartige samaritaan komen geen schapen voor, alleen een ezel.

Pastor David en ik hebben een heel goed gesprek over het

vaderhart van God. Ik meende vroeger, dat de Vader altijd ontevreden over mij was. Het aparte is, dat dit gevoel zich ook uit in de manier, waarop je over anderen oordeelt. Ik was vroeger veel harder, voor mezelf en voor anderen. Ik voelde mij door God beoordeeld en beoordeelde op mijn beurt de mensen om mij heen.

Nu ik zelf de tedere liefde van de Vader zo diep heb leren kennen en heb gemerkt hoe bevestigend Hij is, ben ik zelf veel meer van mensen gaan houden en oordeel ik ook mijn broeders en zusters niet meer. Ik ben zelf zo bemind, dat ik ook anderen gemakkelijk kan liefhebben.

Wanneer ik dan weer zo'n prediking hoor, waarin gelovigen worden aangesproken op hun schuld en hun tekortschieten naar God toe, valt me dat direct op. Het gesprek doet David heel veel. Ook hij worstelt met zijn identiteit. De echte, de door God bedoelde identiteit, kan hij alleen maar ontvangen, door als een kind bij God te schuilen en daar bevestigd te worden.

De uren gaan door het gesprek eigenlijk snel voorbij. Eindelijk zien we in de verte de bromfiets naderen. Hij is helemaal oranje, terwijl hij voorheen toch blauw was. Ook Sudesh en de monteur zijn totaal oranje. Ze zijn met de bromfiets in een modderpoel geslipt en voluit gevallen. Aangezien de weg is gemaakt van oranje bauxiet, hebben ze nu deze prachtige kleur.

De stuurstang is gelast en is nu waarschijnlijk heel wat sterker, dan hij ooit is geweest. De montage gaat heel snel. We nemen afscheid met een stevige abraza (knuffel) en rijden weg. Ik SMS naar mijn thuisfront, dat de auto is gemaakt

en we onze reis kunnen voortzetten. We hebben inmiddels hooguit 1 km. gereden, maar het signaal is weg. Geen verbinding meer. Ik kan ze niet meer geruststellen. We passeren de houthakkers. De beide indianen zwaaien naar ons.

Dan wordt het heel stil op de weg. De eerstvolgende drie uur is er geen enkele tegenligger. Een mobiel signaal zullen we pas in de buurt van Paramaribo krijgen. We zijn zagezegd aan de elementen overgeleverd.

Bovendien wordt het noodweer. De regen slaat hele stukken van het wegdek weg en veroorzaakt diepe geulen. Wanneer hier onze stuurstang was gebroken, hadden we uren moeten wachten op de eerste voorbijganger. En als die al was gestopt, zou het een halve dag geduurd hebben, voordat een van ons de bewoonde wereld kon bereiken.

Ik stel me al voor, dat ik twee dagen en nachten alleen in het oerwoud zou moeten achterblijven, met een papegaai, die "bèh" roept .

Ja, iedere keer moet ik weer tot de conclusie komen, dat God 'in control' is, zelfs in situaties, die wij helemaal niet begrijpen.

Zou ik echt niet mee kunnen?

Hoofdstuk 31

God in control?

Verbijsterd sta je daar. Hoe is het mogelijk? Het is 15.31 uur. Het toestel vertrekt om 17.20 uur en je wordt gewoon geweigerd bij de ingang van de check-in hal. “We kunnen uw bagage niet meer afwikkelen. Als u al een boarding-pass heeft, kunt u nog mee zonder bagage”.

Maar waar had ik een boarding-pass kunnen printen? Op het platteland van Suriname is nauwelijks internet beschikbaar. Mijn gastheer Sudesh heeft niet eens een computer. Hij wikkelt al zijn zaken af met zijn mobiel. Bij de check-in balie staat nog een hele rij mensen. Als ik een minuut eerder was geweest, hadden ze mijn bagage toch ook moeten afwikkelen. Ik probeer van alles. Zonder resultaat.

Achter de schuifdeur posteren zich twee securityguards met camouflagepakken. Na een paar minuten wordt er achter de deur nog een bord geplaatst: “Laatkomers worden niet toegelaten”. We blijven volhardend bij de deur wachten, want we kunnen ons niet voorstellen, dat dit werkelijkheid is. Ieder moment verwacht ik een reactie van de andere kant van de deur: “Komt u maar”. Maar die reactie komt niet.

Ik schiet de KLM crew aan, die een uur later arriveert. Maar de gezagvoerder reageert: “Ik zou u graag meenemen, maar zonder boarding-pass kan dat niet”. De schuld wordt heen en weer geschoven; van de luchthaven naar de KLM en weer terug. Wij blijven vastberaden bij de deur van de check-in hal staan in de verwachting dat op het laatste moment iemand zal roepen: “Snel, u kunt nog mee!” Maar dat gebeurt niet.

Even na half 6 zien we de grote KLM Jumbo opstijgen. En ik ben nog in Suriname! Met Sudesh vertrek ik enigszins ontgoocheld naar Saramacca, waar zijn familie ook verbijsterd reageert: “De broeder is terug? Hoe kan dat?”

Die nacht slaap ik slecht. Vijf weken lang heb ik in Suriname meegewerkt aan het opzetten van een bevrijdingsbediening voor de EBG kerk. Samen met het nieuwe team van bevrijders, dat door de bisschop van de EBG is ingezegend, heb ik voor meer dan 100 mensen bevrijdingssessies geleid. We hadden een geweldige tijd samen.

De EBG(S) kerk (Evangelische Broedergemeente), de kerk van de Hernhutters, is de mainstream protestantse kerk van Suriname. Zij heeft een grote impact op de surinaamse samenleving. Hoeveel surinamers van allerlei achtergrond - christenen, hindoes, moslims, animisten - zaten niet op een EBG-school en maakten daar kennis met het evangelie? Vaak gebeuren er in zo'n volkskerk dingen, die niet bij het evangelie passen.

Sommige leden van de EBG kerk vinden ook steun bij medicijnmannen en winti-ceremonies. Anderen combineren hun lidmaatschap van de kerk met dat van een loge (Vrijmetselarij). Dit leidt natuurlijk tot demonische gebondenheid. Maar er is ook iedere keer weer opwekking.

20 jaar terug was er een machtige jeugdbeweging, waarbij honderden mensen, ja zelfs honderden hindoes tot bekering kwamen, doordat God grote wonderen deed. En vandaag zien we de aanloop tot een nieuwe opwekking. Er is in deze kerk een steeds krachtiger wordende gebedsbeweging. En het is een genoegen met de leidsters en leiders van deze gebedsbeweging kennis te maken. Paul Doth, de vroegere praeses van deze kerk, vertelt mij iedere keer die prachtige geschiedenis van de opwekking in Hernhut in Duitsland rond 1726. Van daaruit kwamen in december 1735 de eerste zendelingen naar Suriname. Hernhut kenmerkte zich door een krachtige gebedsbeweging. Dag en nacht, 7 dagen per week, 127 jaar lang werd daar voor de zendelingen en de bekering van ongelovigen gebeden! Nu is zoiets opnieuw aan het ontstaan.

In de 5 provincieplaatsjes die we met ons team aandoen, om over de nieuwe bevrijdingsbediening te vertellen, doen we

iedere keer een uitnodiging voor de doop met de Geest. En daar wordt massaal op gereageerd. Meer dan honderdvijftig mensen ontvangen de doop met de Heilige Geest en tientallen beginnen in nieuwe tongen te spreken.

En dan vertel ik u nog helemaal niets over de weekenden, dat ik er met Sudesh op uittrok om driedaagse evangelisatie campagnes te houden in kleine indianendorpjes. Er zijn daar wel wat gelovigen, maar geen kerken; geen georganiseerd christelijk leven. Op twee plekken konden we na de campagne starten met een pioniergemeente. Meer dan genoeg om je over te verheugen. Ik ging dan ook met een heel voldaan gevoel naar het vliegveld. Ik had echt ervaren, dat de Heer met me was.

Aan de Korantijnrivier; de grens tussen Suriname en Guyana

En nu dit; geweigerd omdat ik één minuut te laat was. En ik ben altijd op tijd! Die nacht kon ik slecht slapen. Waarom had ik niet beter geluisterd naar de waarschuwing van de stewardess op de heenreis? Waarom stond er in mijn herinnering, dat ik tot vier uur kon inchecken? Waarom moesten we op de weg naar het vliegveld nog even alle banden oppompen? Waarom

moesten we nog even kopieën maken? Waar was de engel van de Heer, die ons gedurende al onze tochten beschermde?

Waarom waren ze op de luchthaven zo formeel en niet iets klantvriendelijker? Wil de Heer mij leren, dat ik beter moet opletten, preciezer en zorgvuldiger moet zijn? Wil Hij dat ik om een of andere reden nog een paar dagen langer in Suriname blijf?

Of is het gewoon de duivel, die probeert de vreugde over al die bevrijde en genezen mensen te bederven? Ik wilde me er niet gemakkelijk van afmaken door de duivel de schuld te geven. Ik was te laat, al was het maar één minuut. Ik had een uur te vroeg moeten zijn.

De volgende dag was de ontgoocheling mogelijk nog groter. Ik moest een heel nieuw ticket kopen! Niks overboeken met een kleine boete, maar gewoon een nieuw ticket voor € 820.-. Gelukkig maar, dat ik grondig van de Mammon ben bevrijd, anders had ik me vermoedelijk opgevreten van de boosheid. Nu kon ik dat wel hanteren.

Die namiddag stond ik in de rij in de check-in hal. Ik was een uur eerder aanwezig en stond ruim anderhalf uur van het ene been op het ander te draaien, voordat mijn bagage was ingecheckt.

Om half vier stond ik dus gewoon nog te wachten. De dag er voor was ik op dat tijdstip weggestuurd. "Gebrek aan personeel", zei een medepassagier, die het kon weten.

Vervolgens gingen we naar de vertrekhal. Een kleurrijke menigte vulde de hal; allerlei rassen, allerlei volken; blanke europeanen, creolen, hindoestanen, javanen, chinezen, allen met hun eigen outfit. Sommige roodverbrande europeanen hadden zich door buitensportfirma's geheel als ontdekkingsreiziger laten aankleden. Sommige hindoestaanse vrouwen waren versierd met indiasse sari's en hadden zich behangen met gouden juwelen, armbanden, neusringen, inclusief voetket-tinkjes. Misschien waren ze op weg naar een bruiloft. Sommige

chinezen zagen er uit alsof ze net terug waren van de houtkap. Hun kleding was smerig en het zaagsel zat nog in hun haar. Verderop stond een javaanse imam, getooid in een arabische 'jurk' en met een klein zwart mutsje op het hoofd.

Ik had ook haar in het voorbijgaan wel gezien. Ze was klein maar opvallend; een creoolse met plateauzolen, strakke zwarte broek en een knalgeel haltertopje, dat de rug, nek, schouders, decolleté en armen bloot liet. In de schemerige hal droeg ze een zonnebril met kleine diamantjes aan de zijkant. En ze was steeds maar aan het telefoneren.

Eindelijk mochten we aan boord. Toen ik het vliegtuig binnenstapte ging er een zucht van verlichting door me heen: "Ik ben aan boord. Ze kunnen me niet meer terugsturen, zoals gisteren. Over 11 uur ben ik thuis".

Ik liep door het gangpad naar de mij toegewezen stoel. Nee, toch! Daar zat ze; dat typetje met dat vele bloot, naast mij! Vergeef mij mijn vooroordeel, maar ik bad tot de Heer: "Heer, moet ik daar negen uur naast zitten? Ik als alleenstaande man, ingeklemd tussen haar en een andere passagier? Met steeds dat huidcontact en dat hinderlijke geschuur over de gemeenschappelijke stoelleuning?" Ik vermande me en zei vriendelijk goe-dendag.

Ze groette terug en verdiepte zich gelijk weer in een nieuw mobiel gesprek. De motoren gingen aan en we stegen op. Op weg naar huis! De mobiel van de buurvrouw verdween in haar tas.

Nu kwam er een soort kam te voorschijn. Uitgebreid ging ze aan de slag met haar creoolse haartooi, waarbij haar blote arm en elleboog voortdurend aan mijn neus voorbij gingen en ik onbedoeld steeds werd aangestoten. Ik verloor alle hoop. Maar de redding was nabij. De temperatuur in het toestel daalde van een dikke 30 graden naar een aangename 22. Nu werd het haar te koud. Ze wikkelde zich tot haar nek in met de lichtblauwe KLM deken. Als je zo naar haar keek, was zij heel lief, net een ingebakerde baby, heel kwetsbaar, alleen niet roze.

Ineens, midden in de nacht kregen we een gesprek. Ik weet niet meer, hoe het begon. Maar we hadden het over mijn werk, over de gebroken gezinnen in Suriname, over God, over Jezus. Ja, ze kwam ook uit de EBG kerk, maar ze had al vier jaar geen kerk van binnen gezien.

Ik vertelde haar over de liefde van God, over de noodzaak een keuze te maken; en dat wij kleine mensen het zonder Hem echt niet redden. Ineens dacht ik: "Ik moet hoger inzetten". Ik zei tegen haar: "De Heer zegt iets tegen mij over jou". Eerlijk gezegd moest de Heer nog wat zeggen en wist ik nog niets. Maar dat is een geheimpje tussen mij en de Heer. Ze keek me heel verbaasd aan.

"Mag ik je hand even vasthouden?" vroeg ik. Een blote arm kwam uit de lichtblauwe bundel te voorschijn. Ik begon over haar te profeteren, zoals ik dat wel vaker doe. Halverwege begon ze diep te zuchten, toen de Heer sprak over details in haar leven, die ik onmogelijk kon weten.

Toen ik klaar was, riep ze uit: "U hebt mij helemaal vast". "Nee", antwoordde ik, "ik heb jou niet vast, maar de Heer kent jouw leven en roept jou op tot het maken van een keuze. Zo kan het niet verder". Ze zuchtte nog dieper. "Ik moet een keuze maken, dat snap ik", zei ze na even. Ik had niet het gevoel, dat ik nu moest aandringen en proberen met haar het zondaarsgebed te bidden. Zij moest de kans hebben om een weloverwogen beslissing te nemen. Daar moest ik het nu bij laten. Maar een ding is zeker; zij heeft Jezus in Zijn liefde ontmoet.

Daarvoor moest ik naast haar zitten. Een kleine vraag heb ik nog wel: "Heer, was dit U € 820,- waard, plus al onze stress rondom het gemiste toestel? .. of was het toch de duivel? Dan betaalt hij straks de rekening, omdat er weer iemand uit zijn klauwen wordt gerukt.

Hoofdstuk 32

Oor

Wanneer je rondreist in de dienst van het evangelie, blijf je niet altijd gespaard voor ongemakken. Ik denk bijvoorbeeld aan de vreselijke hitte, de mieren, de muskieten en aan de zandvliegen, die hun eitjes onder de huid leggen en daar ontstekingen veroorzaken.

Op een van de reizen in Suriname kreeg ik een toenemende oorpijn. Eerst maak je je er niet zo druk over, maar na even begint het te irriteren. Je probeert iets met een wattenstaafje en dan komt er bloed uit. Niet goed dus. Het wordt steeds maar erger, totdat je niet meer op je rechter zijkant kunt slapen, omdat je hele wang inmiddels zeer doet. Langzamerhand werd de rechterkant van mijn gezicht helemaal stijf.

En daar zit je dan middenin de jungle tussen de indianen. Ik bad en streed voor mezelf. Sudesh pakte mijn hoofd stevig beet, schudde eraan, stak zelfs een vinger in mijn oor en ook hij proclameerde Gods genezing. Maar het werd steeds erger. Ik voelde bij iedere hartslag pijscheuten aan de rechterkant van mijn gezicht.

En al die tijd was ik dicht bij de Heer. Ik sprak tot Hem, Hij sprak tot mij woorden van vrede en "Vrees niet". Maar ondanks die liefdevolle woorden, vreesde ik toch wel een beetje. Zou er tijdens het baden in de modderige rivier iets in mijn oor zijn gezwommen? Misschien een gevaarlijk insect of een of ander onguur wormpje?

In Apoera, een dorpje aan de Korantijnrivier, aan de grens met Guyana, was een kleine poli. Ik vroeg Sudesh me erheen te brengen. Ik zat minstens een uur in de wachtruimte, voordat de zuster naar me keek. Gelukkig had ze zo'n 'gehoorkijker'. "Ja, het is wel een beetje ontstoken, maar het is niet zo erg", zei ze. "Zit er iets in; een beestje of zo?" vroeg ik. "Nee hoor",

stelde ze me gerust. Ze gaf me een pakketje paracetamol en een antibioticum.

Ik voelde me toch opgelucht. Er was niets ernstigs, hoeveel pijn het ook deed. Apart hé, dat het woord van de Heer “Vrees niet” mij niet zo geruststelde als het woord van deze verpleegster. Ik schaam me een beetje. Ik moet aan mijzelf werken en leren steeds meer op Hem te vertrouwen.

Ik voelde me dus al iets beter. Het bekende placebo effect van het woord van de arts of verpleegster, die je geruststelt. De antibioticakuur maakte ik af. Het hielp trouwens niets. Maar door de paracetamol kon ik weer slapen, ook al voelde ik het voortdurend kloppen.

Toen het pakje paracetamol op was, kocht ik in de stad een nieuw doosje en bleef gebruiken, om niet de hele dag pijn te lijden en 's nachts ook mijn nachtrust te kunnen hebben. Een paar dagen na terugkeer uit de jungle, vloog ik terug naar Nederland. De pijn was nog steeds niet over en mijn hele rechterwang was stijf. Niet dat het erger werd, maar het was helemaal niet goed.

Ik ging toch even naar mijn huisarts. Ook zij keek en zei: “Nee, het is niet alleen een zweertje in het buitenoer, maar het zit ook achter het trommelvlies. U hebt al antibiotica gehad, dus dat ga ik niet herhalen. Ik wil het een paar dagen aanzien. Gebruikt u maar paracetamol en dan wil ik u met een week terugzien”.

Die week was er de TRIN-conferentie ‘Hemel op Aarde’, gehouden in Ede. Ik had mijn caravan in de buurt gezet op een boerencamping en fietste voortdurend heen en weer, want ik deed mee met het ministry (nazorg) team. Voortdurend moest ik paracetamol slikken. Dan was de pijn draaglijk.

Op een van die dagen sprak Martin Koornstra. Zijn boodschap ging o.a. over genezing. Toen hij zijn prediking besloot, deed hij een uitnodiging. De precieze samenloop weet ik niet meer, maar ik stond ergens in een rij met iemand te bidden, die in tranen was uitgebarsten.

Met een half oor hoorde ik Martin zeggen: “Er is hier iemand met een oorontsteking aan het rechteroor. Het is vrij ernstig”. Mijn aandacht was verdeeld, maar ik keek toch in de richting van het podium. Hij zei: “Het zit ongeveer hier” en daarbij bewoog hij zijn hand achter zijn oor langs zijn onderkaak. “Het is vrij ernstig”, herhaalde hij. Omdat ik op dat moment pijnstillers gebruikte, voelde ik mij niet zonder meer aangesproken door dat “vrij ernstig” en vermoedde, dat er wel iemand anders zou zijn met een veel ernstiger oorpijn.

Ik wijdde mij dus nog een moment aan degene voor wie ik aan het bidden was. Maar Martin herhaalde zijn oproep: “Iemand met pijn of een ontsteking bij het rechteroor?” Niemand meldde zich, dus ik moest het wel zijn. Ik liet degene, voor wie ik aan het bidden was, aan een ander over en snelde naar het podium.

“Ben jij dat?” vroeg Martin. “Ik denk het wel. Ik heb tenminste een oorontsteking, die ik in de tropen heb opgelopen”, zei ik. Hij legde mij de handen op en begon over mij te profeteren: “O, daar zit nog veel meer. De Heer is nog lang niet klaar met je”. Hij bad nog even verder. Een uitleg over wat de Heer verder nog aan mij moest doen, of wat er verder met mij mis was, kreeg ik niet. Ik heb er zo wel mijn gedachten bij. Zelf denk ik vooral aan dingen op het emotionele vlak, waarmee de Heer nog steeds bezig is.

Toen zijn gebed klaar was, vroeg hij of de pijn weg was. Ik kon dat niet helemaal bevestigen, omdat het allemaal nog stijf aanvoelde en ik onder de pijnstillers zat.

Vanaf dat moment heb ik geen pijnstillers meer genomen en de pijn kwam niet meer terug. De volgende dag was alle stijfheid verdwenen. Mijn oor was totaal genezen!

Soms denk ik: “Ben ik een zondagskind? Waarom geniet ik zoveel gunst bij God?” Tegelijk weet ik ook wel het antwoord. En wat ik nu ga zeggen betekent niet, dat je het zou kunnen verdienen.

Wanneer je begint naar Gods stem te luisteren en gaat gehoorzamen, dan komt je leven te staan in de wil van God. O ja, die wil van God kan heel ver gaan. Bijvoorbeeld dat je allerlei zekerheden moet opgeven en dat je er vanaf ziet om nieuwe zekerheden op te bouwen.

Het staan in de wil van God betekent niet, dat je verschoond blijft van lijden, strijd, moeite of demonische aanvallen. Soms betekent het staan in de wil van God zelfs, dat je door situaties van afwijzing en moeite heen moet. Maar... je staat op een bijzondere manier onder zijn gunst en dat laat Hij merken ook. Het meest merk ik dat aan de manier, waarop Hij tot mij spreekt.

Hij is zo positief! Dat is Hij natuurlijk naar ieder mens, maar het is goed om dat zelf ook te horen en om dat niet alleen theoretisch te weten. Soms betoont de Heer zijn liefde zo intens, dat ik ervan moet huilen.

Ik had een hele periode in mijn leven, dat ik 's morgens opstond en zei: "Heer ik hou zoveel van U. U bent mijn beminde". En dan spoelde Zijn liefde zo over mij heen, dat ik in tranen uitbarstte. Vaak wist ik niets beters te doen, dan in mijn eentje de maaltijd van de Heer te vieren. Een nog intensere huilbui was het gevolg.

Deze periode duurde ongeveer een half jaar. Iedere ochtend hetzelfde. Begrijpen deed ik het eerst niet, maar ik ontdekte, dat de Heer in die tijd bezig was mij innerlijk te genezen en mij te bevrijden van angst en onzekerheid. Tegenwoordig huil ik veel minder, maar mijn relatie met Hem is er niet minder om. Het zit niet vast aan één bepaalde emotie. Mijn huidige gevoelens zijn meer, die van diepe bevestiging en zelfvertrouwen.

En de Heer wil, dat we Zijn stem horen. Als je daarnaar verlangt, zal Hij spreken en Hij laat er ook geen misverstanden over bestaan. Wanneer ik u iets over mijn privéleven vertel, is dat niet om mijzelf centraal te plaatsen, laat staan mijzelf als beter dan een ander voor te stellen.

Ik zat eens in de auto op weg naar een spreekbeurt in Meppel. Het zou een avondmaalsdienst zijn. Terwijl ik in de auto met de Heer sprak, zei Hij tegen mij: "Ik ben zo trots op je en ik ben zo blij met je trouw onder alle omstandigheden". Ik sprak de ontvangen gedachte tegen: "Nu, met die trouw van mij valt het wel eens een beetje tegen. Soms ben ik trouw, maar soms ook niet".

Eigenlijk weigerde ik deze troostvolle bemoedigende woorden van de Heer te ontvangen. Ik dacht: "Het komt waarschijnlijk uit mijzelf voort, want zó geweldig ben ik niet". Ik kwam in Meppel aan en de kerkdienst begon. Direct na het zanggedeelte volgde de viering van de maaltijd van de Heer. De oudste die het inleidde zei:

"Als iemand tijdens de viering behoefte heeft aan gebed, dan staat nu ons pastorale team achter in de zaal klaar om voor u te bidden". Ik keek achterom. Daar stonden een broeder en een zuster gereed. Niemand had zich nog naar achteren begeven om gebed te vragen. "Waarom zou ik niet gaan?" dacht ik. "Het is altijd goed om gebed te ontvangen. Hoe vaker, hoe beter". Ik stond op, ging naar achter en vroeg dit echtpaar om voor mij te bidden. Ik gaf geen reden of gebedspunt. "Bidt maar gewoon voor me", vroeg ik.

Ze begonnen: "Heer, U bent zo trots op deze man, vanwege zijn trouw..." Daar kwamen bij mij de tranen. Nee, Hij laat er geen misverstand over bestaan, over wat Hij tegen ons wil zeggen. Wanneer je ernaar verlangt om Zijn stem te horen - en natuurlijk met de bedoeling Zijn wil te doen; niet alleen om in de toekomst te kijken of iets te krijgen! - dan zul je die stem horen! Daar zorgt Hij wel voor.

Het was niet de enige keer, dat mij dit overkwam. Eigenlijk iedere keer, als ik denk: "Heer U bent te positief over mij. Zo geweldig ben ik niet"; dan zorgt Hij, dat ik meestal diezelfde dag via anderen iets van Hem hoor. Zo houdt Hij mij met Zijn liefde staande.

Ben ik een beminde? Ben ik een begunstigde? Ik weet het zeker, maar dat bent u ook. Vraag het Hem maar.

Hoofdstuk 33

Inspiratie

Ik kreeg pas een brief uit Suriname; maanden na mijn terugkeer. Dat komt niet vaak voor, omdat de meeste contacten daar via e-mail of de telefoon lopen. Een brief van een onbekende zuster. Ze schreef: "Broeder Van Veelen, ik heb veel moeite gedaan om uw adres te krijgen, maar uiteindelijk is het via de predikant van onze kerk toch gelukt. Ik wil u bedanken. U hebt met een team voor mij gebeden voor bevrijding. Na afloop gaf u mij een papiertje met een bijbeltekst er op. Ik stopte het in mijn tas. Pas tegen de avond opende ik mijn tas en vond het papiertje. Toen ik het openvouwde, zat er geld in.

U moet weten, dat ik niets meer had. Ik had niets meer te eten en geen geld meer om eten te kopen. Ik heb God gedankt voor deze voorziening, maar ik wil u ook graag bedanken. Toen ik me de volgende dag bij onze kerk meldde om u te bedanken, waren jullie al vertrokken".

Ineens herinnerde ik mij het voorval. Toen we met deze zuster aan het bidden waren voor bevrijding, sprak de Heer ineens tot mij, dat ik een bepaald bedrag aan deze vrouw moest geven. Ik wist niet of ze in financiële nood was en wilde het haar ook niet vragen, omdat ik haar ook niet wilde beschamen. Ik besloot gewoon te doen wat de Geest me ingaf.

Omdat de anderen van het gebedsteam het ook niet hoefden te weten, schreef ik een passende bijbeltekst op een papiertje en zonder dat iemand het zag, vouwde ik het geld (voor Surinaamse begrippen een groter bedrag) erin. Dat stopte ik haar toe aan het eind van de sessie.

Ik schrijf dit niet om een goed figuur te slaan. Ik ben alleen maar gelukkig, dat ik op dat moment de stem van de Heer verstond en dat ik daardoor in het leven van een alleenstaande oudere vrouw even soelaas mocht brengen. God is liefdevol en goed.

Het is me heus wel eens gebeurd, dat mensen op straat of in een gemeente me aanspraken over geld. “Broeder kunt u mij geld lenen”, of: “Ik heb geen geld om eten te kopen”. Ik heb daarin wel eens vergissingen gemaakt, door te ruimhartig te zijn naar mensen, die in wezen oplichters waren. Als ik in het buitenland ben, vraag ik het meestal mijn begeleiders, die beter op de hoogte zijn.

Maar als de Heer spreekt, dan doe ik het gewoon. Of ik nu wel of niet een bedankje ontvang.

Ik wil eerlijk zijn. Ik doe het ook wel eens niet. Ook ik heb wel eens last van ‘bedenkingen’. Dan ben ik van mening, dat ik me het eigenlijk niet kan permitteren om iets weg te geven of ik heb er gewoon geen zin in. Dwaas eigenlijk, want God heeft voor mij altijd ruimhartig voorzien. Niet alleen in dat wat ik nodig had, maar altijd meer dan genoeg.

Ik heb er dan ook altijd na afloop spijt van. De Heer wilde mij gebruiken om anderen te zegenen, maar ik was niet beschikbaar. Ik was niet bereid. Hij kon niet op mij rekenen.

Onlangs tijdens een samenkomst werd er een oproep gedaan om een maandelijks commitment te doen van € 50,- voor een belangrijk christelijk project. Ik ergerde me een beetje. “Weer dat gebedel om geld”, dacht ik. De volgende dag maakte ik mijn gebruikelijke wandeling. Ik vroeg: “Heer spreek tot mij”. Hij zei: “Geef!”

“Wat bedoelt U, Heer”, vroeg ik niet-begrijpend. “Je weet het wel; dat van gisteren; die € 50,- per maand”, klonk het heel beslist. Ik antwoordde: “Maar Heer, ik kan dat toch niet doen. Ik heb al te veel verplichtingen! Als er geen wonder gebeurt, kom ik deze maand zelf tekort”.

“Wat denk je? Zou Ik alleen in staat zijn te zorgen voor het broodnodige, of zou Ik zo overvloedig kunnen zegenen, dat jij wel in staat bent om die € 50,- per maand te geven?”

Een beetje verbijsterd dacht ik na over de Goddelijke logica. Maar mijn Vader heeft gelijk! Wanneer Hij spreekt is het een kwestie van geloof. Ik besloot te gehoorzamen en mijzelf te verplichten en ik kom nog steeds niets tekort!

Hoofdstuk 34

De bruiloft

Kort voor mijn vertrek naar Roemenië in 2010 mailt Esther (Cergely-Goedhart) me nog, dat ik op de eerste dag betrokken zal worden bij de inzegening van een huwelijk.

“Haar ken je wel. Ze heet Daniëlla en is een nichtje van Vio. Hij heet Valentin, maar je hebt hem nog nooit ontmoet. Als het kan moet je een kostuum meenemen”. Ik herinner me geen Daniëlla, maar ik ben nu eenmaal niet zo goed in het bij elkaar houden van gezichten en namen. Met enige moeite pers ik ook nog een net pak, overhemd en stropdas in mijn rode koffer. Die is al vol met slaapzak, luchtbed en alles wat je voor een verblijf in de Karpaten nodig hebt.

Ik sjoer alles vast op mijn 23 jaar oude Honda NTV motorfiets. Gekscherend zeg ik wel eens, dat ik een vriendinnetje heb van 23, met wie ik heerlijk kan dansen. Dan rijdt ik naar vliegveld Weeze, om met de prijsvechter Wizzair het vliegtuig naar Cluj te nemen. De hele retourvlucht kost maar € 46,-, maar de koffer moet apart betaald worden. Uiteindelijk is dit alles veel goedkoper als de reis van vorig jaar, toen ik bijna € 300,- betaalde voor Schiphol-Oradea. Weliswaar werd ik toen voor de deur afgezet, maar ik moest wel 5 uur duimen draaien voor de overstap in Boekarest.

Nu ben ik in twee uur in Cluj, waar Christy en Dani me opwachten. Ik ben blij hen te zien en merk, hoeveel ze allemaal van me houden. Ook het weerzien met Esther is heel hartelijk en ik voel me direct helemaal thuis.

De volgende dag dus in het pak en op weg naar de bruiloft. Ik heb wel iets in mijn gedachten om daar te delen, maar ik weet nog helemaal niet, wat er eigenlijk van me wordt verwacht. Bij de zaal aangekomen, zoek ik een plekje op de voorste rij en bereid me verder biddend voor. Langzamerhand zie ik wat

bekenden binnendruppelen, die me hartelijk begroeten of innig omhelzen.

Na even komt er een andere man in het pak binnen. Hij stelt zich voor als de voorganger van Valentins thuisgemeente. Even later komt nog een man in het pak. Hij blijkt de voorganger van Daniëlla's thuisgemeente. Daarna verschijnt de voorganger van Valentins huidige gemeente in Oradea, en - dat zou ik bijna vergeten - mijn vriend Lavi is de voorganger van Daniëlla's huidige gemeente. Met mij erbij dus 5 voorgangers.

Ik ben bekend met de typisch Oost-Europese gewoonte om een kerkdienst op te sieren met minstens 3 preekjes en ik vraag me af wat vandaag de bedoeling is. Deze gewoonte van drie preekjes berust op een bepaalde interpretatie van 1 Cor.12:29 *Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren...*

Behalve dat die tekst (NBG) helemaal verkeerd is vertaald, exegetiseert men het vers ook nog eens verkeerd. Men gaat uit van de gedachte, dat de predikers van nu min of meer synoniem zijn met de profeten uit de vroege gemeente en dat er dus drie predikingen ten gehore moeten worden gebracht. Inmiddels is dit gebruik traditie geworden.

Mijn voorgevoel wordt bewaarheid, want na even verklaart een van de broeders mij, dat wij alle vijf een woord zullen brengen. Ik heb al medelijden met bruid en bruidegom, die nu dus 5 predikingen moeten aanhoren, terwijl ze wel wat anders aan hun hoofd hebben. Ik stel dus voor, dat ik eigenlijk alleen maar een gebed wil doen. Omdat mijn collega's mogelijk niet bekend zijn met profetie in de gemeente, durf ik niet te zeggen, dat ik eigenlijk alleen maar een profetisch woord over hen wil uitspreken.

Maar ik krijg gewoon de kans niet, want na even wordt mij een soort van liturgie onder de neus gehouden, waarop staat, dat ik 10 minuten zal spreken. Ik leg me maar neer bij het onvermijdelijke.

Nog steeds bevinden wij ons gebroederlijk op de voorste rij, maar dan wordt mij verteld, dat wij direct plaats zullen nemen achter een soort van tafel op het podium naast de preekstoel.

Het enige voordeel van die plek is dat we een oogje kunnen houden op wie er binnenkomt of weggaat, maar verder heeft die plaats alleen maar nadelen.

De afstand tussen 'geestelijken en leken' wordt er alleen maar door vergroot, maar voor mij is het nadeel nog veel groter, omdat de liederen met een beamer achter onze hoofden op de wand worden geprojecteerd. Ik ken al geen roemeens, maar ik kon nog een heel klein beetje meedoen door de tekst van de liederen op de beamer te volgen en af en toe iets mee te zingen. Nu kan ik dus helemaal niets zien en besluit dus maar in tongen te zingen.

Eindelijk wordt de komst van de bruid en de bruidegom aangekondigd. We gaan staan. Ik verwacht, dat de bruid en bruidegom zullen binnen schrijden. Er is muziek. De bruidegom komt binnen met aan zijn arm een knappe verschijning, die kennelijk iets ouder is dan hijzelf. Ik herken hen geen van beiden, terwijl ik toch de bruid vorig jaar ontmoet zou hebben. Maar dan klappt opnieuw de deur open en verschijnt Daniëlla aan de arm van haar vader.

Haar herken ik direct. De eerstgenoemde schone is kennelijk de jonguitziende moeder van de bruidegom. Ik haal opgelucht adem. De wereld is toch nog in orde.

De samenkomst gaat verder. We zingen allerlei liederen, die ik dus niet kan meezingen en dan komt de eerste preek.

Lavi is aan de beurt. Hij maakt gelukkig geen gebruik van de preekstoel, noch van de microfoons, die op de tafel zijn opgesteld. Maar begeeft zich min of meer tussen de mensen en spreekt met zijn zachte en vriendelijke stem de menigte toe. Ik kan van het hele verhaal niets volgen, omdat niemand het voor mij vertaalt.

Dan volgen een paar liederen en ben ik aan de beurt. Omdat ik medelijden heb met het arme stel, dat 5 predikingen moet aanhoren, besluit ik het heel kort te houden. Uiteindelijk zou dat niet helemaal lukken, maar dat kwam, doordat de vertaling de

spreektijd verdubbelt. Maar mijn bedoelingen waren goed. Ik ging snel achter de tafel vandaan en besloot zo dicht mogelijk bij het bruidspaar en het publiek te gaan staan. Uiteindelijk wilde ik onder handoplegging over hen beiden profeteren en dat doe ik niet graag vanachter een tafel. Vanuit het niets doemt ineens een vertaler op, met wie ik ook nog geen kennis had gemaakt en die dus mijn stijl van prediken beslist niet kende.

Ik zeg, dat ik heel kort wil spreken en daarom wil beginnen met een heel korte bijbeltekst, de kortste die ik kon bedenken, namelijk slechts een woord; uit Ef.5:32 *geheimenis*. De hele tekst luidt: *Dit geheimenis is groot, maar ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente*.

Mijn prediking ging hierover, dat God de mens heeft gemaakt om Zijn partner te zijn. Daarom schiep Hij ons naar Zijn beeld en -gelijkenis. Hij gebruikt voor de verhouding die wij met Hem mogen hebben, voortdurend woorden die verwijzen naar innige of intieme relaties, zoals vader/zoon of bruid/bruidegom of man/vrouw.

En Hij bedacht voor ons het huwelijk als een heel bijzondere manier om iets te leren over partnerschap. Eigenlijk is het huwelijk één grote oefening in partnerschap. Bij partnerschap hoort transparantie, eerlijkheid, oprechtheid.

Ik vervolgde: "In het paradijs waren Adam en Eva naakt" - op dit moment kreeg de vertaler het even moeilijk, want kennelijk rustte er een taboe op het woord "naakt" - "Zij schaamden zich voor elkaar niet en hadden ook niets voor elkaar te verbergen.

Het eerste gevolg van de zondeval was dat Adam en Eva zich voor elkaar gingen schamen. Ze vertrouwden elkaar niet meer. Plotseling waren ze bang voor elkaar. Ze waren bang, dat de ander hen misschien zeer zou doen; dat de ander de eigen kwetsbaarheid zou gebruiken om zich te bevoordelen.

En daarom bedekten ze zich voor elkaar met bladeren, als een soort van zelfbescherming.

Sinds de zondeval hebben mensen dit probleem. We doen in dit leven allerlei soorten pijn en teleurstellingen op. En omdat we zo min mogelijk pijn willen hebben, sluiten we ons gevoelsleven af, duwen de ander van ons weg, en is iedereen bezig met zelfbeschermingsmechanismen en overlevingsstrategieën, muurtjes, maskers, leugentjes, je anders voordoen dan je bent”.

Even tussen haken: Op de Balkan zijn de problemen wat dat betreft nog groter dan in het softe Nederland. Om er een lekker overdreven karikatuur van te schilderen: Daar zijn de mannen nog echt ‘man’. Ze zijn ‘hard’, hebben geen gevoel. In het weekend zijn ze dronken van het bier of een of andere Slibowitz en vervolgens slaan ze hun vrouw.

Huiselijk geweld kent heel andere dimensies dan in Nederland. Het woord communicatie kent men niet. Als de vrouw wil praten, gaat de TV aan en ‘verdooft’ de man zich met ‘voetbal’ of hij loopt kwaad weg bij zijn ‘lastige en zeurderige’ vrouw vandaan om zijn vrienden te ontmoeten in de bar. Natuurlijk gebeurt dat in Nederland ook. Er zijn hier ook voldoende mannen, die nooit hebben leren communiceren en niet over hun gevoel kunnen praten.

Maar nu weer terug naar de prediking: “God geeft ons het huwelijk als oefening om te leren te communiceren, onze zelfbeschermingsmechanismen te leren afleggen en niet bij iedere vraag gelijk in de verdediging te duiken, maar te leren om open te worden. En daarom gaan in het huwelijk ook de kleren uit”.

Opnieuw kreeg de vertaler het hier moeilijk. Hij wilde eigenlijk mijn woordspelingen rondom ‘bloot’, ‘naakt’ en het afleggen van de angst voor elkaar niet vertalen. Hij stond schuin achter mij. Ik kon dus niet zien wat er gebeurde en kon ook niet horen, hoe hij probeerde mijn woorden te verdraaien, tot iets wat minder aanstotelijk was.

Driekwart van de aanwezigen verstond echter wel engels en zagen dus hoe hij rood werd en probeerde om de hete brei

heen te draaien. Kennelijk was hij bang om in een erotische vertelling terecht te komen.

Mijn prediking ging dus verder in de volgende trant: "In het huwelijk trekken wij dus voorzichtig de kleren weer uit. We durven onze kwetsbaarheid te tonen.

Er zijn echter mannen, die in het echtelijke bed hun kleren wel uittrekken, maar - in geestelijke zin - hun harnas aanhouden". De vertaler kreeg het nu toch wel heel moeilijk en een groot deel van de zaal lag dubbel van het lachen.

Ik was de enige die niets door had en meende, dat ze misschien om mij lachten. In ieder geval voelde ik mij bemoedigd om op dit thema door te gaan en mijn preek voort te zetten in de trant van:

"Maar dat harnas moet ook uit. Wij moeten bloot durven worden. Het moet echt bloot. Wij moeten voor elkaar transparant worden. We moeten bereid zijn de ander niet als een bedreiging te zien, maar kwetsbaar durven worden. Dan wordt het huwelijk iets prachtigs, waarbij we de ander toelaten. Dan gaan we veranderen en zullen steeds meer heel worden. Dan gaan we ook steeds meer op Jezus lijken".

Toen ik klaar was, legde ik beide huwenden afzonderlijk de handen op en profeteerde over hen. Valentin, die mij nog nooit eerder had gezien, kreeg tranen in zijn ogen.

Veel tijd om er nog bij stil te staan, kreeg hij niet. Ze hadden nog drie preken te gaan, voordat het feestmaal kon beginnen. De vertaler haalde opgelucht adem. Hij had het overleefd.

Hoofdstuk 35

Pooky

Soms kan de Heer ineens je ogen openen voor een diepe waarheid, door een heel gewone gebeurtenis.

Het gebeurde bij Dani en Esther in Roemenië. Iedere keer, dat we gedurende de dag niet bezig waren met een of andere bevrijdingsbediening, ging ik er op uit om mijn wandeling te maken. Ik heb dat echt nodig; tijd voor mijzelf en de Heer. Achter hun woonwijk zijn uitgestrekte akkers en hier en daar ook braakliggende velden. Het is er lekker stil.

De eerste keer dat ik het huis verliet, verscheen direct hun hond, die hetzij onder het huis, hetzij op de veranda ligt te dutten. Laat ik hem even beschrijven. Het is een 'zij', maar zij is niet elegant. Eigenlijk is het een misbaksel. Haar kop en lijf hebben nog het meest weg van een Duitse herder, maar de poten hebben meer weg van een Bassethound. U weet wel, zo'n uit de kluiten gewassen teckel met droefgeestige ogen.

Ik wist niet hoe het beest heette, dus liet ik mij maar wat invallen. Ik sprak haar aan met "Pooky". Kennelijk beviel die naam haar wel, want vanaf dat moment was ze bereid naar die naam te luisteren en mij min of meer te gehoorzamen. Nu begrijp ik dat wel, want later kwam ik erachter dat Esther haar gewoon "Woofy" noemde. Nu dat is voor een hond echt geen erenaam, want als je bazin je noemt, naar het geluid dat je voortbrengt, getuigt dat van weinig respect. Wat dat betreft, was de nieuwe naam die ik haar gaf een hele vooruitgang. Misschien dat ze me daarom ook direct mocht.

Eigenlijk wilde ik alleen wandelen, maar dat werd me niet vergund, want Pooky wandelde mee. Zolang we nog tussen de bebouwing liepen, veroorzaakte dat een hele consternatie bij de 'kettinghonden' en 'achter-het-hek-honden', die de roe-meense huishoudens moeten beschermen.

Als ik alleen voorbijging, werd er meestal nauwelijks gereageerd, maar wanneer Pooky mij vergezelde, waren alle bewakers direct in alarmtoestand, begonnen geagiteerd te blaffen, trokken wild aan hun kettingen en poogden over het tuinhek te springen om ons te verjagen. Maar Pooky trok zich daar niets van aan, want bij mij voelde ze zich kennelijk helemaal veilig.

Nauwelijks waren we in het vrije veld aangekomen, of zij sprong tegen mijn been omhoog en keek me met smachtende ogen aan. “Wat wil je, Pooky?” vroeg ik haar. Ik streek even over haar kop en direct liet ze me los, liet zich op de grond vallen, draaide zich op haar rug en maakte haar buik vrij, alsof ze wilde zeggen: “Nu dat begrijp je toch wel?”

Ik wreef haar even over haar borst en buik. Dan sprong ze op en rende als een ‘jonge’ hond het veld in, achter de vlinders aan. Duiven vlogen verschrikt op van tussen het gemaaide koren en zelfs de twee ooievaars, die tussen de stoppels naar hagedissen of muizen op zoek waren, achtten het beter om maar op te vliegen.

Na tien minuten rennen en spelen kwam Pooky weer terug. Ze sprong tegen mijn been op en weer zag ik die smachtende ogen. Inmiddels verstond ik deze lichaamstaal en zei tegen haar: “O.K. Pooky, ik weet wat je wilt. Jij wilt even geknuffeld worden”. Ik streek haar kop; zij ging op haar rug liggen en ik wreef over haar borst en buik. Na even was het dan weer goed en ging zij weer helemaal op in haar spel. Soms zag ik haar helemaal niet meer, want dan rende ze ergens door het struikgewas. Maar stevast na een minuut of tien was ze weer bij me om haar knuffel te halen.

Toen ik ‘s avonds een boodschap hield over Gods onvoorwaardelijke liefde, zag ik ineens, dat de Heer mij er iets mee wilde duidelijk maken. Ik schilderde het hele tafereel aan mijn toehoorders en zei toen: “Deze hond weet precies wat zij wil! Zij wil liefde. En zij gaat het halen ook. En ik ben de ‘fool’ die het haar ook nog iedere keer geeft”.

De eerste vraag is dan ook: Weten wij wel wat wij willen? Nu een ding is duidelijk. Wij hebben ook liefde nodig. Heel veel zelfs. En God heeft onvoorwaardelijke liefde voor ons.

De tweede vraag is: Gaan we het halen? Gaan wij liefde bij God halen, of doen we dat niet? Komen we bij Hem en zeggen: "Vader ik heb liefde nodig", of doen we dat niet?

En de derde vraag is: Zou God de Vader ons liefde en tederheid willen geven? Of blijft Hij afstandelijk toekijken?

Als ik al liefde geef aan een hond, enkel en alleen omdat ze erom vraagt. Als ik het keer op keer doe; zo vaak als ze komt. Wat zou mijn hemelse Vader doen, als ik bij Hem kom?

De Vader die Zijn Zoon voor ons heeft gegeven, die door Zijn Heilige Geest in ons is komen wonen, wil ons zeker liefde geven. Come and get it!"

Zelf kom ik dagelijks vele malen bij de Vader en dan aanbid ik Hem, ik roep Hem aan in nieuwe tongen, en dan vraag ik om Zijn liefde. En die geeft Hij, iedere dag, zo vaak als ik maar kom. Want Hij heeft genoeg! Meer dan genoeg! En iedere keer koestert Hij mij in Zijn liefde en spreekt tot mij liefdevolle en bevestigende woorden. Iedere keer bedelft Hij mij onder zijn liefde en maakt me duidelijk, dat ik mag ophouden om mijzelf te bewijzen.

Ik heb die liefde nodig, ik kan eigenlijk niet zonder, ik wil ook niet zonder.

Come and get it!

Hoofdstuk 36

La grande dame

Ergens in het voorjaar van 2009 kreeg ik een mailtje van Esther Goedhart. Zij is de dochter van Hans en Monique Goedhart uit Nijkerk, en inderdaad een nichtje van Kees en Fieke Goedhart. Vijf jaar eerder was ze met Dani Cergely, de broer van haar roemeense vriendin Lydia, getrouwd, en dat was tegelijkertijd de laatste keer dat ik haar had gezien.

En dan opeens een mailtje. Haar moeder had haar het boek over Henny gegeven en dat riep bij haar de nodige herinneringen wakker. Zij en Dani maken deel uit van de Logos-gemeente in Oradea. Het is een kleine baptistengemeente, die voor het grootste deel uit studenten en pas afgestudeerden bestaat. Er was in hun groep een grote belangstelling voor de doop met de Geest en de gaven van de Geest, maar tegelijkertijd was er een bepaalde vrees voor excessen.

En toen moest ze ineens aan mij denken. Ze schreef mij over hun gemeente, over hun verlangen naar de werkingen van de Geest, maar tegelijkertijd hun angst voor nep-openbaringen. Ze moest denken aan de tijd, dat ik bij haar ouders thuis over deze thema's bijbelstudie gaf. En ze stelde me de vraag, of ik eventueel bereid was in Roemenië studies te komen geven over dit onderwerp. Nu ik wilde dat wel overwegen en ik mailde haar terug.

Over het algemeen loopt het zo'n vaart niet, wanneer er een dergelijk verzoek wordt gedaan. Vaak hoor je er na afloop niets meer van.

Maar deze keer was dat anders. Twee dagen later ontving ik opnieuw een e-mail van haar: "Gordon, ik heb het met onze voorganger overlegd en hij zei: Kom maar direct!" Een maand later landde ik met een propeller vliegtuig op de luchthaven van Oradea, waar Dani me opwachtte. Het zou een heel opmerkelijke reis worden.

Ik voelde me bij Esther en Dani direct helemaal thuis. Een programma was er niet. Ik zou er twee weken zijn en men had alleen bedacht, dat de drie wekelijkse avonden, waarop normaal de drie verschillende kringen bijeen kwamen, zouden worden gebruikt voor mijn onderwijs.

Maar na de eerste avond besloot men spontaan om iedere avond bij elkaar te komen. Ik ontmoette de meest bijzondere en veelbelovende jonge mensen. De groep was niet zo groot, mogelijk een stuk of 50, maar er waren meerdere artsen, meerdere apothekers, een paar psychologen en ook de anderen waren meestal hoog opgeleid of met een studie bezig. Ze waren buitengewoon hongerig.

Op de uitnodiging de doop in de Heilige Geest te ontvangen, kwam iedereen naar voren. Een heel stel ging de eerste week al in nieuwe tongen spreken. Sommigen strekten zich uit naar profetische gaven. Ik had in mijn leven nog nooit zo'n hongerige groep jonge mensen meegemaakt. Ik ben er van overtuigd, dat zij, waar zij zich ook later ooit zullen vestigen, tot grote zegen zullen zijn.

Deze twee weken waren voor mij heel bijzonder. Er groeide een heel aparte band. Verschillende mensen kwamen mij hun diepste problemen en noden toevertrouwen en de Heer gaf mij wijsheid en openbaring om hen te bemoedigen.

Op de laatste avond vierden wij samen avondmaal. Ik stelde voor, dat wij allen naar iemand toe zouden gaan en met die persoon de beker zouden delen. Ik deelde de beker met een zigeunermeisje, Tereza, dat in het centrum voor straatkinderen werd opgevangen. Toen we dat gedaan hadden, was er een moment van gebed. Tereza, die nog nooit hardop had gebeden, opende haar mond en bad: "Heer ik heb vanavond Uw liefde gezien. Nu geef ik mijn leven aan U. Ik neem U aan als mijn Redder en Verlosser". Ik kon wel huilen.

Daarna werd er een grote taart aangedragen, met in het nederlandse de woorden "Bedankt Gordon" in dikke slagroom. Ik wist: Hier kom ik weer terug.

De volgende dag vloog ik weer terug naar Nederland. Eerst met een propeller-vliegtuig naar Boekarest en vervolgens met een gewone jet naar Schiphol. In het eerste toestel had ik een heel gesprek met een Duitse NAVO-officier. Over de Heer natuurlijk. Op de tweede vlucht zat ik alleen in een zitrij.

Ik was in en in gelukkig en voldaan. Ik vroeg de Heer: "Wilt u misschien iets tegen mij zeggen?" Nu zegt de Heer altijd wel iets tegen mij. Vaak vertelt Hij mij, hoeveel Hij van mij houdt. Dit is voor mij het belangrijkste. Soms zegt Hij iets 'concreets'; ik bedoel iets van een soort opdracht of iets dat ik moet leren. En dat deed hij op dat moment.

Hij zei: "Als je thuiskomt, zul je nog meer van dergelijke uitnodigingen vinden. En als je het leuk vindt, moet je het maar doen". Ergens laat in de middag kwam ik op Schiphol aan en reisde per trein en bus naar huis.

Later op de avond werkte ik me door een dik pakket van poststukken en e-mails heen en daartussen bevond zich er een van Margreet Jans. Zij is al 17 jaar zendelinge in Servië en werkt vooral onder zigeuners. In de voorafgaande jaren had zij als eerste in Servië een kinderwerk opgezet (Dete y Svet) een soort equivalent van het Timotheüs kinderwerk in Nederland. Daarna startte ze een Roma-center, een kleuterschool voor Roma (zigeuner) kinderen om hen voor te bereiden op de lagere school. Onder de Roma kinderen is er op de lagere school al een groot aantal drop-outs, omdat zij niets weten van stilzitten, luisteren, gehoorzamen etc.

Op deze kleuterschool leren de kinderen persoonlijke hygiëne, stilzitten, luisteren, hun vinger opsteken als ze naar de wcmoe-ten. Verder leren ze samen liedjes zingen en natuurlijk horen ze het evangelie. Ik heb later deze kleuterschool meerdere keren bezocht en iedere keer vroeg de juf of de kinderen voor mij en de anderen van ons gezelschap mochten bidden. Dan komen de kinderen in een kring om elk van ons heen staan, leggen ons de handen op en bidden voor ons, wat er maar in hun kinderhart opkomt.

Gezegend worden door de kinderen van het Roma centrum

De kinderen die deze kleuterschool hebben gevolgd, doen het nu op de lagere school zelfs beter dan de servische kinderen.

De laatste jaren is Margreet vooral betrokken bij het opstarten van een bediening van bevrijding en innerlijke genezing en ze vertegenwoordigt in een aantal Balkanlanden het werk van Ellet ministries.

Dit over Margreet. Ik had haar samen met Micky, een jonge zigeunervoorganger, ooit één keer gezien bij Erik en Annie van Doorn thuis. Dat was nog in 2007, kort na het overlijden van Henny. Toen had ze ook al gezegd: "Je zou eens naar Servië moeten komen". Ik had dat toen niet zo serieus genomen. Inmiddels waren we nu bijna twee jaar verder.

Na thuiskomst van Roemenië in 2009 vond ik dus een mailtje van haar.

Ze vroeg me, of ik in maart 2010 naar Servië wilde komen om onderwijs te geven aan zigeunerleiders. Het thema zou zijn: "Omgaan met de gaven van de Heilige Geest, het verstaan van de stem van God, innerlijke genezing en bevrijding". Dit was mij op het lijf geschreven. Allerlei herinneringen aan de spaanse zigeuners, aan wie ik zoveel jaren samen met Henny onderwijs had gegeven, kwamen weer naar boven.

Dit was, waarover de Heer een paar uur eerder in het vliegtuig had gesproken. Er was direct een bevestiging. En zo werd het plan geboren, dat ik met Erik van Doorn in maart 2010 naar Servië zou reizen. Margreet Jans en Radovan Stajkovac organiseerden twee conferenties, één over het uitgebreide onderwerp rond de gaven van de Geest, genezingen en bevrijding en één over Israël.

Het werd een heel intensieve tijd, waarin ik de meeste dagen 6-8 uur les gaf en de overige tijd werd opgevuld met de bediening van bevrijding. Margreet, Erik en ik vormen een heel goed team en vullen elkaar uitstekend aan. Dat geldt zowel voor de bevrijdingsbediening als voor wat er gebeurt na de samenkomsten. Ik ben meer, profetisch, Erik heeft een hoog knuffelgehalte en Margreet organiseert alles.

Door de jaren van ervaring met de Healing Rooms in Zeewolde en de grote liefde, die ik sinds het overlijden van Henny van de Vader had ervaren, was mijn kijk op de mensen en de dingen aanzienlijk veranderd. Ik was veel milder geworden; veel minder oordelend. Veel meer zie ik mijzelf als gezant van Gods Vaderliefde en tederheid. Ik kon niet meer oordelen. Ik wilde alleen nog maar met Zijn ogen naar de mensen kijken.

De cursus over de werkingen van de Geest en de gaven van genezing in Leskovac werd een groot succes. Uit verschillende delen van de Balkan waren jongere en oudere leiders gekomen. Veel van wat zij leerden over bevrijding en innerlijke genezing was nieuw voor hen. Een aantal van hen kwam uit vrij wettische evangelische gemeenten. Dit klinkt veroordelend, maar ik was vroeger net zo.

Ik wilde mij vroeger vooral letterlijk aan de schrift houden en had ooit grote moeite met vrouwen in de bediening.

Voor sommigen van mijn toehoorders was het ondenkbaar dat gelovigen psychiatrische problemen konden hebben. In hun optiek kon een gelovige niet depressief zijn. Ook kon in hun optiek een gelovige niet gebonden zijn door boze geesten. Innerlijke genezing kwam in hun woordenboek nog niet voor. De oude vertrouwde visie was: Een gelovige behoort het verle-

den achter zich te laten en te belijden: "Ik ben een nieuwe schepping" en "Wie de Zoon heeft vrijgemaakt, is waarlijk vrij".

Af en toe waren er heel boeiende discussies (steeds in liefde), waarbij ik vanuit de Schrift aantoonde, dat onze geest door de Heilige Geest nu al is vrijgemaakt, maar dat ons lichaam nog onderhevig is aan verval en sterfelijkheid. Onze ziel kan ook nog ziek en gekwetst zijn, door wat ons is aangedaan. De ziel van gelovigen kan ook nog voor een deel gebonden zijn.

Natuurlijk niet om zo te blijven. Nee, door de kracht van de Geest en bedieningen van genezing en bevrijding streven we naar een zo groot mogelijke genezing en bevrijding van ziel en lichaam.

In de Healing Rooms hadden we te maken gekregen met gelovigen met psychiatrische problemen. We hadden machtige genezingen gezien van depressieve klachten, maar het gebeurde ook, dat depressieve mensen, die onze Healing Rooms één of meerdere keren hadden bezocht, niet terugkwamen om verdere hulp te ontvangen, maar wegbleven. Wij wisten, hoe groot hun nood was en ook dat wij hen met de hulp van de Heer verder konden helpen, maar ze kwamen niet terug.

Twee van hen pleegden zelfmoord. Ik was daardoor intens geschokt. Ik vroeg me af: "Heer hadden wij dit kunnen voorkomen?"

Ik ben niet van mening, dat deze mensen verloren zijn. Daar ga ik niet over, maar de Heer. Natuurlijk hebben zij een deel van hun aardse bestemming en een deel van Gods plan met hun leven gemist, maar ik geloof in de genade van God. Dat betekent natuurlijk op geen enkele manier, dat ik zelfdoding zou goedkeuren. Hoe dan ook, in het onderwijs kwam dit onderwerp zijdelings ter sprake.

Misschien omdat sommige deelnemers het servisch en het engels onvoldoende beheersten, kregen zij de indruk, dat ik zelfdoding niet voldoende veroordeelde. En naast de vele positieve dingen, die zij op de conferentie hadden meegekregen,

zat hun dit dwars.

Teruggekomen in hun geboorteland op de Balkan raadpleegden zij hun 'Grande Dame'. Ik zal haar naam en haar land niet noemen. Zij was een oude weduwe. Samen met haar man had zij als evangeliste op de Balkan veel gemeenten gesticht en hoewel zij nu oud en gebrekkig was, werd zij door velen in dat land gezien als een soort van apostel.

Op reis door de Balkan; Erik, Margreet en Gordon

Onder de evangelicals op de Balkan heerst nog heel sterk de gedachte, dat iemand, die de hand aan zichzelf slaat, onherroepelijk verloren is. Men beroept zich dan op de verhalen van de zelfmoord van koning Saul, Achitofel en Judas, terwijl men vergeet dat ook Simson zichzelf ombracht.

Niet lang geleden pleegde de zoon van een voorganger uit Oradea in Roemenië zelfmoord. Hij sprong van het dak van een flat en overleed. Hij was gedoopt, maar werd gekweld door een zware depressie. Toen de begrafenisdienst werd gehouden, sprak de prediker, die de dienst leidde (in aanwezigheid van de aangeslagen ouders van de jongen): "Één ding

weten we zeker: Hij is in de hel!"

Ik kan zoiets niet begrijpen. Wanneer je al een dergelijke mening bent toegedaan, kun je toch je mond houden, waar de ouders bij zijn. Zij hebben al genoeg te doorstaan. Is het nodig op zo'n moment een bewijs te leveren van je 'zuiverheid in de leer' door een dergelijke verklaring, waarmee je de ouders zo kwetst? Heb je dan niets van Gods liefde begrepen?

Maar ook onze 'Grande Dame' was deze leer toegedaan en toen zij over mijn onderwijs hoorde, besloot zij, dat ze haar autoriteit moest laten gelden door brieven te sturen aan een groot aantal gemeenteleiders. Onze broeder Stanko uit Leskovac kreeg te horen, dat hij verantwoordelijk was, omdat hij een dwaalleraar had binnengehaald. Ik mocht dan wel een profeet zijn, maar een leraar was ik beslist niet. Haar brief stond verder vol met verwijzingen naar nieuwe EEG wetgeving, waarin het recht op euthanasie voor ouderen en ernstig zieken wordt vastgelegd.

Ik was volgens haar een exponent van deze nieuwe onheilige EEG wetgeving en naar zij meende zou ik ook andere dwaalleringen bijvoorbeeld over homoseksualiteit voorstaan. Deze brief circuleerde dus over de Balkan, maar wij wisten nergens van.

Vanwege de grote belangstelling voor het onderwijs en de grote nood voor bevrijding en innerlijke genezing wisten wij ons geleid om datzelfde jaar in oktober opnieuw een reis naar de Balkan te organiseren.

Margreet had dit al langere tijd in haar hart en had er al langere tijd voor gebeden. Ze zag de noodzaak om uitgerekend in het land van de Grande Dame een conferentie te organiseren en bediening te doen. Maar toen ze begon met organiseren, stuitte ze op heftige tegenstand.

"Had ze dan de brieven van de Grande Dame niet gehad, waarin stond, welke dwaalleringen ik onderwees?" was de reactie van sommigen. Margreet wist van niets. Maar na even wist ze een kopie te bemachtigen. De beschuldigingen raakten eigenlijk kant nog wal, maar ze hadden wel iedereen bang

gemaakt. Wij besloten dus onze conferentie en bediening te verleggen naar Servië en haar land helemaal niet te bezoeken. Kennelijk was het de tijd niet.

Ondertussen zat ik mij af te vragen, of ik niet iets moest ondernemen. Ik had niet de behoefte mijzelf te verdedigen, maar uiteindelijk waren de beschuldigingen niet waar. En het was duidelijk, dat de boze een misverstand gebruikte om broeders en zusters uit elkaar te drijven. Moest ik niet helderheid over mijn onderwijs verschaffen?

Ik schreef dus een heel korte brief, waarin ik verwoordde, hoe ik over de verschillende thema's dacht, en Margreet mailde deze brief door naar de haar bekende voorgangers.

Een paar van hen reageerden heel enthousiast: "Wij hebben nooit problemen met jullie gehad, wij hebben alleen maar positieve berichten over jullie gehoord. Zr. Mara (Margreet) staat bij ons al jaren als zeer betrouwbaar bekend en als zij er achter staat moet het wel goed zijn. Als u dan niet welkom bent bij de Grande Dame en de gemeentes, die onder haar supervisie staan, komt u dan alstublieft bij ons". En zo zette Margreet opnieuw alle plannen om en wij, Margreet, Erik en ik gingen

Met de Nigeriaanse pastor Jimmy

toch dit bewuste land bezoeken.

Het werd een wel heel bijzondere reis. Omdat ik de personen niet herkenbaar wil maken, geef ik geen details. Wij kwamen op de meest vreemde plekken: bij straatarme uit de Islam

bekeerde zigeuners, bij bekeerde Karaci's (wie dat dan ook mogen zijn?) en trokken met de nigeriaanse evangelist Jimmy en de koreaanse Hanna door het land. Eens moesten Erik en ik een tweepersoonsbed delen. Maar we waren veilig. Minstens twintig pluche beesten bewaakten onze nachtrust.

Op een goede dag kwamen we ook in de stad van de Grande Dame.

Ik voelde een diepe wens om haar te bezoeken. Ik sprak er met de Heer over. Ik had de indruk, dat de Heer mij hiertoe aanzette. In ieder geval riep de gedachte eraan bij mij grote vreugde op. Ik vroeg de Heer wat ik dan doen moest. En de Heer zei tegen mij : "Betoon haar respect, want ze is mijn dienstmaagd". Ik stelde het dus aan onze groep voor: "Ik wil de Grande Dame bezoeken". De anderen zagen er niets in. "Ze is oud en koppig; een discussie met haar heeft geen enkele zin".

Maar ik drong aan en zo kwam het dat er een afspraak gemaakt werd met de Grande Dame, de volgende dag om 10 uur. Het zou een heel boeiende ontmoeting worden. Die ochtend reden wij naar het gebouw waar zij woonde. Het gebouw was eigendom van de evangelische gemeente. Zij woonde in het souterrain. Op de etage daarboven was de samenkomstruimte.

Na enig kloppen hoorden wij gestommel. Een heel oude vrouw opende de deur op een kiertje. Ze was krom, invalide en had nog maar een paar tanden in haar mond. Met enige moeite schoof ze haar rollator door de deuropening. We wilden haar helpen, maar dat stond ze niet toe.

"Ik wil u boven, in de samenkomst ruimte ontvangen", zei ze. We wilden haar de trap ophelpen, maar ook dat stond ze niet toe. "Ik heb er een hekel aan, als mannen achter mij de trap oplopen", vervolgde ze. Gedwee gingen we voor haar uit de trap op, de samenkomstruimte in. Ik bleef bovenaan de trap staan en keek hoe ze zich omhoog worstelde.

Het was een verschrikkelijk gezicht. Iedere trede was een kwel-

ling. Ze hees zich aan de ijzeren leuning omhoog en had zeker tien minuten nodig voor de ene etage. Onderweg kreunde ze en zuchtte: "Het is als bij Christus, die zijn kruis moest dragen, zo zwaar". Uiteindelijk was ze boven. Ze liet zich in een stoel zakken en wij schoven met een paar krukjes bij haar in de buurt.

Toen ze zich enigszins had hersteld, zei ze: "Wat betreft de kwestie, waar ik met u over wil spreken... U hebt gezorgd voor grote verwarring met uw standpunten".

Ik onderbrak haar: "Ik ben niet gekomen om met u te discussiëren over deze dingen en ook niet om mij te verdedigen. Ik ben gekomen om u respect te bewijzen. U hebt ontzettend veel gedaan voor het koninkrijk van God in dit land en daarvoor willen wij u respect bewijzen".

Ze liet zich van haar à propos afbrengen en begon spontaan te vertellen over haar leven en haar roeping in de dienst van God. Ze vertelde over haar geboorteland, over de vlucht van haar ouders tijdens de Tweede Wereldoorlog, over haar bijzondere roeping.

Eigenlijk zou ze als jonge zendelinge vertrekken naar Tsjaad, maar op de dag van haar vertrek besloot de zendingsorganisatie het plan te wijzigen. Ze zeiden haar: "Jij gaat eerst maar een man zoeken en trouwen en dan ga je met je man naar het land, waar hij een roeping voor heeft".

Ze trouwde een paar jaar later met een man uit een Balkanland. Zo kwam ze op de Balkan terecht. Samen met haar man stichtte ze daar talrijke gemeenten onder de voortdurende tegenwerking van de communistische overheid. Haar man zou uiteindelijk in de gevangenis sterven. Maar ze ging moedig door en stichtte nog meer gemeenten.

Toen ineens zei ze: "De kwestie waar het om gaat, is dat u grote verwarring hebt veroorzaakt onder de gelovigen. Wij kunnen niet toestaan, dat gelovigen zelfmoord plegen..."

Nog een keer lukte het ons om de discussie te vermijden en het gesprek een andere wending te geven, maar steeds pakte ze

het heikele thema weer op.

De anderen begonnen te zuchten: "Gordon, dit heeft geen zin. Laten we gewoon gaan". Maar zo wilde ik me er toch niet van af maken. Dan maar de koe bij de horens pakken. Ze herhaalde dus haar beschuldiging, dat ik de standpunten van de EEG over euthanasie, zelfdoding en homoseksualiteit vertegenwoordigde en daarmee de gelovigen in verwarring bracht.

Ik probeerde haar uit te leggen, dat hetgeen ik gezegd had, van toepassing was op psychiatrische mensen. Ik kreeg geen kans om uit te spreken. Ze onderbrak me: "Ook als iemand psychiatrische problemen heeft moeten we altijd zeggen: Geen zelfmoord. Psychiatrische problemen gaan weer over. We zijn allemaal wel eens depressief. Wij moeten duidelijk zijn. Geen zelfmoord".

"Ik ben het met u eens", zei ik. "Maar wat u over mij beweert, heb ik nooit gezegd". "Dat hebt u wel gezegd", onderbrak ze mij: "Ik heb 5 getuigen, die hebben verklaard, dat u dat wel hebt gezegd. En deze 5 spreken de waarheid". Inderdaad, tegenspreken had geen zin. Ze had een vooropgezet standpunt en luisterde niet eens naar me.

Ineens veranderde haar toon. "Luister", zei ze tegen me, "laat mij u een raad geven. Ik ben dan wel oud (84), maar ik ben nog altijd de raadgever van vele jonge mensen, die bij mij komen om mijn advies te vragen. Ik ben voor al die mensen een counselor. Op dit moment counsel ik ook u. U moet niet meer over deze dingen spreken, want u brengt de gelovigen in verwarring".

Ik wist niet meer wat te zeggen. Zij had zich zojuist boven mij geplaatst als mijn counselor. Ik had ook geen zin om nu bot tegen haar te worden.

Vervolgens zei ze tegen mij: "Als ik in Griekenland ben, noemen ze mij niet 'missionary', zoals hier, maar daar noemen ze mij 'apostolos'; begrijpt u?".

Ik begreep wat ze wilde zeggen. Haar positie als gemeentestichter, was vergelijkbaar met die van een apostel en in die zin achtte ze zichzelf gezaghebbend en verwachtte ze van anderen gehoorzaamheid. Tot een bepaalde hoogte had ze ook gelijk. Immers zij had met haar man hier meerdere gemeenten gesticht in de tijd, dat het communisme de dienst uitmaakte en de gelovigen werden vervolgd. Ik kwam nog maar net kijken. Ik had geen zin om met haar te discussiëren.

Er moest een andere manier zijn. “Mag ik voor u bidden”, vroeg ik. Zonder het te beseffen draaide ik daarmee de rollen om. Ze vond het goed. Ik stond op en legde een hand op haar schouder. Ik opende mijn hart voor wat God wilde zeggen en begon over haar te profeteren.

Ineens toonde de Heer mij een heel kwetsbaar meisje, dat zich verschool achter de rokken van haar moeder en daar bescherming vond. Ik vertelde wat de Heer mij toonde en profeteerde over het vinden van bescherming en troost in de nabijheid van God de Vader. Ze was diep ontroerd en ze vertrouwde me toe: “Ooit heb ik in een gezicht gezien, dat ik een klein meisje was, dat bij Jezus op schoot zat”.

Dit veranderde de sfeer van de ontmoeting totaal. Er was iets gebeurd. Ik merkte, dat ze op een bepaalde manier haar kwetsbaarheid toonde en mij vertrouwen schonk. “Mag ik nu mischien ook voor uw benen bidden”, vroeg ik. Ook dat vond ze goed. Ik legde mijn handen op de beschadigde huid van haar onderbenen. Hier en daar waren kleine open wonden. Allemaal tekenen van een slechte doorbloeding. Ik proclameerde woorden van genezing en leven.

Toen gingen we. Ze wilde drie zoenen van me hebben en trok mij tegen zich aan, alsof ik ineens haar zoon was. Ze liet zich ook door de anderen omarmen. Iedereen liep opgelucht de deur uit de trap af. Ik was de laatste. Ik stond al in de deuropening toen ze me na riep:

“Je moet me een belofte doen. Je moet me beloven, dat je over

dit thema (zelfdoding) niet meer onderwijst. Het zal een pact zijn tussen jou en mij. De Heer zal je oordelen, als je er niet aan houdt”.

Eigenlijk overrompelde ze me er mee; zo snel ging het (het was duidelijk manipulatie). Ik antwoordde: “O.K., maar dan alleen voor dit Balkan-land, daarbuiten ben ik vrij”. Zij zwaaide naar me, ik zwaaide terug. Toen ging ik de trap af naar beneden.

Had ze nu toch nog gewonnen? Of moet ik die vraag niet stellen? Het ging mij er niet om te winnen. In ieder geval had de liefde overwonnen. Toen we in de auto zaten, heb ik me afgevraagd, of en in hoeverre ik aan haar wil heb toegegeven en of dat ook maar het minste effect heeft op mijn boodschap over Gods liefde en Zijn bewogenheid met de lijdende mens, zowel wat betreft zijn psychisch als lichamelijk lijden. In ieder geval ben ik gehoorzaam geweest aan Gods stem en heb liefde en respect betoond. En daar heb ik een heel goed gevoel over.

En als ooit in dit land medegelovigen zullen vragen, naar mijn mening over zelfdoding en over de eeuwige bestemming van hen, die door zelfdoding om het leven zijn gekomen, dan zal ik hun vertellen, dat ik met de ‘Grande Dame’ hierover een afspraak heb gemaakt. Wanneer ze echt een antwoord op hun vraag willen hebben, moeten ze het zelf maar aan de Heer vragen, of een conferentie bezoeken aan de andere kant van de grens.

Hoofdstuk 37

De moeder

Eigenlijk was het een heel vriendelijke man, een beetje kinderlijk en naïef. Hij kwam in onze gebedsbediening binnen. Toen hij was gaan zitten begon hij gelijk: "Ik schaam me zo! Ik kan er nog niet over uit wat ik gedaan heb. Ik heb gisteren mijn vrouw geslagen en ik schaamde me zo, dat ik het huis ben uitgelopen en pas weer 's avonds thuis ben gekomen..."

Nou ja het is ook een beetje haar schuld. Ze is ontzettend jaloers". Mijn interesse was gewekt. Op deze reis hadden we voornamelijk jaloerse mannen ontmoet. Ze verkeerden in de veronderstelling, dat hun vrouwen vreemd gingen als zij langere tijd van huis waren. Van een van de jaloerse mannen had ik de vrouw ontmoet. Ze was zó dik, dat ik me eigenlijk niet kon voorstellen, dat iemand met haar vreemd zou willen gaan. Maar ja: "What's on one's mind..?"

Ik vermoedde dat het eigen onreine denken en -leven van de betreffende mannen hen tot de veronderstelling bracht, dat hun vrouwen hetzelfde zouden doen.

Maar nu hadden we dus te maken met een jaloerse vrouw. "Heeft ze dan aanleiding om jaloers te zijn? Heeft ze een terecht vermoeden, dat je haar niet trouw bent", vroeg ik dus maar heel direct.

"Nee, het is niet wat u denkt. We zijn eigenlijk heel gelukkig. Maar ziet u, wij wonen in bij mijn moeder en daar zit het probleem. Ik ben nogal veel van huis. Ik ben pas een paar weken voor mijn werk naar het buitenland geweest. Eergisteren ben ik thuisgekomen van zo'n reis. Ik kom dus het huis binnen en zie mijn moeder zitten. Zij is ziek, weet u. Ze is psychiatrisch depressief. Ik liep dus direct naar haar toe, omhelsde haar en zei: Mama, ik heb aan je gedacht. Ik heb zelfs van die chocolade meegenomen die je zo lekker vindt".

Toen ik daarmee klaar was, ging ik mijn vrouw begroeten. Ik

wilde haar omhelzen, maar ze weerde me eigenlijk af. “Heb je ook wel aan mij gedacht?” vroeg ze met tranen in haar ogen. “Natuurlijk heb ik wel aan je gedacht”, antwoordde ik geïrriteerd. “Natuurlijk denk ik aan je. Wat een vraag!”

“Ze was dus niet blij, dat ik terug was. Vanmorgen vroeg ze me, of ik haar even in de huishouding wilde helpen”. “En heb je haar geholpen?”, vroeg ik. “Natuurlijk niet! Ik ben een man! Ik ga toch niet afwassen!”

Van binnen borrelde er van alles bij mij. Ik vroeg hem iets te vertellen over zijn huis. En toen kreeg ik het hele verhaal te horen. Zijn vrouw was 22 jaar oud en had inmiddels haar vierde kindje, een meisje van vier maanden oud. Zij woonden, zoals gebruikelijk in hun cultuur, in bij zijn ouders. De vader was inmiddels overleden, maar de moeder leefde nog. Ze was zwaar depressief en zat onder de medicijnen.

Ik bedacht direct, dat haar schoondochter dus de complete mantelzorg moest doen.

Dan woonde in het huis zijn broer, een drugsverslaafde, die inmiddels met methadon werd behandeld. Tenslotte woonde er ook nog een werkloze oom in het huis.

De volgende dag zou ik de familie ontmoeten, ook zijn vrouw; eigenlijk een heel blijmoedig en positief type. Maar zover was het nog niet. Ik had op het moment van het gebed deze familie nog niet gezien.

Ik besloot hem eerst maar eens een onderwijzing te geven uit het woord van God. Dus las ik Genesis 2:24 *Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot een vlees zijn.*

Ik zei dus tegen hem: “Jij hebt een fundamentele fout gemaakt. De bijbel zegt dat een man, na zijn huwelijk in de eerste plaats echtgenoot is van zijn vrouw en pas in tweede instantie zoon van zijn moeder.

Ik kan jullie cultuur, waarbij de schoondochter vanzelfsprekend gaat wonen in het huis van haar schoonouders, niet even veranderen. Maar jij moet beseffen, dat je eerste solidariteit je

eigen vrouw geldt en niet je moeder. Wanneer je thuis komt van een reis, moet je vanzelfsprekend eerst je vrouw begroeten en alle liefde tonen, die je hebt. En als je daar helemaal mee klaar bent, dan kun je naar je moeder toe stappen en ook haar vertellen, dat je van haar houdt. Maar je mag de volgorde nooit omdraaien. Je vrouw heeft gewoon gelijk.

Ten tweede mag je je handen dichtknijpen met zo'n vrouw. Zij was nog een tiener, toen je met haar trouwde en direct moest ze opdraaien voor de verzorging van jouw moeder en voor je verslaafde broer en je oom, die allemaal niets in de huishouding doen. Zij moet koken en wassen voor iedereen. En nu heeft ze zelf al vier kinderen, waaronder een baby van 4 maanden, waaraan ze haar handen vol heeft.

Wanneer zij instort, valt je hele huis ineen. Als zij het opgeeft of gillend wegvlucht, dan moet je nog maar afwachten, wie er voor je moeder gaat zorgen. Je mag je handen dichtknijpen met zo'n vrouw. En je mag haar best wat meer waardering geven. En wat betreft meehelpen in de huishouding, wanneer je eens een week vrij hebt.... Eigenlijk moet je het helemaal niet zover laten komen, dat ze erom moet vragen. Eigenlijk moet het van jou afkomen en behoort je je hulp aan te bieden, voordat ze het vraagt. Denk je er wel eens over na, dat zij ook graag gelukkig is? Wat doe je ervoor om haar gelukkig te maken?" Hij zweeg. Hij had zich die vraag kennelijk niet gesteld. Misschien dat het een beetje veroordelend klinkt, zoals ik het heb opgeschreven, maar ik heb het echt lief gezegd.

De volgende dag werden we uitgenodigd om bij de familie te eten. Ik ontmoette de moeder, die zo dik onder de medicijnen zat, dat ze nauwelijks reageerde.

Ik heb nog voor haar gebeden en over haar geprofeteerd. Ze bevestigde, dat wat ik zei, klopte. Maar even later zat ze weer opgesloten in haar eigen wereldje.

Ik zag de drugsverslaafde broer. Hij kwam het huis binnen met een zonnebril op en het droeg een zwart petje met witte stippen op zijn hoofd. Beide hield hij binnen ook op. De gesp van zijn broekriem zat vol met nepdiamantjes.

De jonge moeder....? Een vrouw uit een stuk! Ik heb veel respect voor haar. Zou mijn gesprek met en gebed voor haar man iets aan haar situatie veranderd hebben?

Voorlopig is dit mijn vriendinnetje; ze is nog maar 23

Hoofdstuk 38

How (not) to get married

Ik kan er de goddelijk humor wel van inzien, maar zolang je midden in het proces zit...

Het had bijna driekwart jaar geduurd voor ik een beetje over de breuk met mijn vriendin heen was. Het was een korte maar heftige liefde geweest. Ik wil er niet te veel meer over zeggen. Ik was zeker van mijn zaak. Ik had emotioneel veel geïnvesteerd. We hadden een predikant, die ons huwelijk zou inzegenen. Ik had mijn huis te koop staan, omdat ze zo graag helemaal opnieuw wilde beginnen.

En toen maakte ze het 'uit'. Eerst dacht ik nog: "Het gaat haar te snel; ze moet zich even bezinnen". Maar het was definitief. Laten we maar zeggen, dat het aan mij lag. Dat maakt de zaak eenvoudiger. Achteraf meen ik te begrijpen, dat zij niet degene was, die de Heer voor mij bestemd had. Maar toen voelde het als een heel diepe pijn.

Ik heb er verschillende keren voor laten bidden om er los van te komen, maar het duurde toch lang voordat mijn emotionele leven begreep, wat voor mijn verstand al duidelijk was.

Ja, en dan komt er een nieuwe fase: Gordon op zoek!

Natuurlijk was ik nu uiterst voorzichtig geworden. Ik wilde niet nog een keer zulke hevige pijn lijden. Bovendien was me duidelijk, dat de Heer iemand op mijn weg moest brengen.

Maar hoe dan? Door mijn spreekbeurten kom ik door het hele land, in allerlei evangelische gemeenten. Ja, en ik ben ook gewoon mens en gewoon man. En dan zit je daar in de samenkomst of je staat te spreken. En dan zie je iemand met mooie ogen en een leuk uiterlijk, een spontaan type, extrovert, die met haar gezichtsuitdrukking reageert op de prediking. Zulke mensen vormen een stimulans voor elke prediker. Je richt je blik extra op zulke mensen, omdat ze als het ware de respons

van de gemeente op jouw woorden uitdrukken. Het is heel moeilijk te spreken voor een groep mensen, die met een onbewogen gelaatsuitdrukking of verveeld naar je zitten te kijken.

Onwillekeurig kijk je naar haar handen. Geen trouwring! Zou zij misschien degene zijn, die de Heer op mijn weg wil brengen? Na afloop van de dienst loop je 'toevallig' bijna tegen haar op in de koffieruimte. Maar ze keurt je geen blik waardig. Jammer! Kennelijk is er bij haar geen vonkje overgesprongen.

Dat gaat zo een aantal weken door. Regelmatig valt je oog op iemand, die er aantrekkelijk uitziet, ongetrouwd is en een expressief uiterlijk heeft. En iedere keer weer blijkt, dat je haar wél ziet, maar zij jou niet. Uiteindelijk werd ik het spuugzat; dat uitkijken naar een nieuwe levenspartner; iemand, die de leegte in je leven opvult.

Regelmatig denk je: "Dat is ze!" Maar net zo vaak blijkt, dat het niet zo is. Het zuigt je emotioneel helemaal leeg. Alle energie wordt er door weggezogen. Je wordt er moe van. Ik zei tegen mezelf: "Ik stop ermee! Ik kijk niet meer om me heen. Ik ga niet meer op zoek. Ik wil gewoon niet meer. Dit zuigt me helemaal leeg."

Niet, dat je dat helemaal lukt, maar ik zette het van me af. Stiekem keek ik toch wel een beetje. Ik kon het niet helemaal laten. Maar aan de andere kant meende ik het echt. Ik wilde loslaten en het van de Heer verwachten.

Toen kwam de conferentie Heaven on Earth 2009 in Zwolle. Ik werkte mee in de nazorg. Tijdens een van de diensten sprak Stacy Campbell, een bekende profetes uit de USA. Ze sprak over 'ecstatic prophecy'. Dit heeft met haar persoonlijke bediening te maken. Dikwijls profeteert zij in een toestand van extase. Althans, zo komt het over, omdat haar hoofd hevig schudt tijdens het profeteren.

Op een goed moment had ze haar toespraak beëindigd en kwam van het podium om over mensen te profeteren. En ik zat

op de goede plek! Ineens had ze haar handen op mijn schouders. Er daar kwamen de woorden: "Mijn zoon, Ik zal je mijn Vaderhart openbaren". Bingo, dacht ik, dat is het laatste jaar één van mijn grootste ontdekkingen geweest.

"Ik werk aan je gevoelsleven, dat zo op slot zit. Soms heb je het idee, dat je vastgebonden zit en je je geen raad weet met je emoties". Bingo, denk ik. Dat klopt. Daarmee is de Heer het laatste jaar bezig. Ik huil heel wat af het laatste jaar. Dat klopt dus allemaal, maar het is allemaal al gebeurd en gedeeltelijk nog aan de gang.

Nu zal zij mij vertellen, wat de Heer voor de nabije toekomst voor mij in petto heeft. Een nieuwe levenspartner misschien..?

Op dat moment onderbreekt Wesley, haar man, de bediening. "Stacy, als je zo lang over iedereen profeteert, kom je nooit klaar". Weg was ze, ineens! Mij verbijsterd achterlatend.

Net toen het interessant begon te worden, hield ze op. Ik kreeg alleen een bevestiging voor dat wat ik zelf al wist. Of zou de Heer er achter zitten? Mag ik het nog niet weten? Wil Hij het mijzelf duidelijk maken?

Een paar weken later ben ik met een bevriend echtpaar in IJsselstein. Steve en Rita Fidel spreken die ochtend. Wij zijn een beetje eregasten en zitten op de voorste rij. Na het getuigenis en gepredikte woord komt de tijd van bediening.

Mijn vrienden krijgen elk een prachtig woord. Wel 4 minuten profeteert Steve over mijn vriend. Het is een beetje over-done, want na twee minuten valt hij in de Geest en hoort niets meer. Steve profeteert gewoon verder, terwijl hij er niets van meekrijgt. Het gaat allemaal aan hem voorbij. Dit is tenminste overvloedige profetie en niet zo zuinig!

Dan ben ik aan de beurt. Mijn verwachtingen zijn hooggespannen. Steve profeteert: "Mijn zoon, dat waar je zo mee bezig bent, geef dat maar aan Mij. Dat wat alle energie uit je wegzuigt, laat dat maar los"...

Dat is alles! Precies 10 seconden profetie! Toen was het over! Ik was zelf al tot de conclusie gekomen, dat ik de kwestie 'levens-partner' aan God moest teruggeven. Ik was zelf al tot de slot-som gekomen, dat ik totaal moest stoppen hier emotionele energie in te steken. Dat wist ik zelf al.

Na even kon ik de goddelijke humor er wel van inzien. De Heer bevestigt door profetische woorden die dingen, die Hij me zelf ook al had duidelijk gemaakt. Ik moet niet afhankelijk zijn van profetische woorden. Hij spreekt Zelf tot mij. Dat wil Hij best via anderen bevestigen. Maar deze belangrijke kwestie is iets tussen Hem en mij!

Daarmee is dit verhaal natuurlijk nog niet af. Er is een groot aantal ongehuwde zusters in de evangelische wereld. Er zijn maar weinig ongehuwde mannen. Dat betekent, dat er op mij wordt gelet. Ik denk, dat de Heer mij ook beschermt en maakt, dat ik het niet eens merk. Soms zoekt een zuster toenadering op een heel voorzichtige en vriendelijke manier. Soms is er dan voor mij ook een goede manier om te zeggen of te schrijven, dat ik geen relatie wil aangaan. Een enkele keer is één afwijzende reactie van mijn kant niet genoeg en blijft de zuster in kwestie brieven of e-mails sturen.

Soms reageer ik zelf uit een bepaalde argwaan. Laatst ontving ik een mail van een zuster, die het boek Delina had gelezen. Ze vroeg mij, hoe oud ik precies was. Ik vermoedde dat er iets achter zat en schreef haar terug, dat ik niet open stond voor een relatie. Ze schreef terug: "Wat denkt u wel? Ik ben gewoon gelukkig getrouwd en heb vier kinderen!"

Soms wordt ik door mijn Healing Rooms medewerkers gewaarschuwd.

Eens waren we bezig geweest met de bevrijding van een vrouw. We gingen vrij voortvarend te werk. Ik denk, dat we door onze ervaring op dit terrein best goed zijn, al moet ik er bij zeggen, dat we ieder succes danken aan openbaring van de Heer en niet door het kundig hanteren van methodes. Maar we hadden dus bij deze vrouw echte vorderingen gemaakt.

Toen we klaar waren, zei ze ineens: "Gordon, je bent geweldig!" Ik kleurde en reageerde: "Nee ik ben niet geweldig, de Heer is geweldig!". Inmiddels had ik al een flinke por in mijn zij te pakken van Ans, één van mijn beste medewerksters. Terwijl onze gast afscheid nam, fluisterde ze mij toe: "Pas op, Gordon. Zij wil wat van je. Bewaar afstand!"

Ze had helemaal gelijk. De volgende dag ontving ik de nodige SMSjes, waarin onze gast aangaf toch heel bang te zijn, en of ik niet voor haar wilde bidden. Ik moest echt duidelijk aangeven, dat zij niet aan mij mocht gaan hangen. Toen hielden de SMSjes op.

Op een goede zondag sprak ik ergens in het land in een nieuwe gemeente. Ik was er in ieder geval niet eerder geweest. Daarom had ik ook een paar dozen van het boek 'Delina' bij me om te verkopen. Meestal schrijf ik dan tijdens het signeren ook iets profetisch op de eerste pagina. Terwijl ik zo na afloop van de dienst doende was en met meerdere vrouwen in gesprek was, voegde zich nog een vrouw bij dit groepje.

De vrouw in kwestie bukte zich en ging op haar knieën. Ik vermoedde dat ze misschien iets had laten vallen. Ik keek, of ik iets op de grond zag liggen; een pen of iets dergelijks. Maar ik zag niets. Zij keek ook niet naar de grond, maar keek mij aan en zei heel onverwachts, terwijl ze op haar knieën lag: "Pastor Gordon, wilt u met mij trouwen?"

Een dergelijke vraag had ik niet verwacht en ik voelde me totaal onvoorbereid voor de nu ontstane situatie. Ik keek haar geschrokken aan en dacht: "Volgens mij is zij het niet".

"Neel!" zei ik luid en duidelijk. Ik denk, dat ze wel schrok van mijn antwoord. "Waarom niet?" vroeg ze. Nu werd het voor mij ingewikkeld. "Omdat de Heer er niets over gezegd heeft tegen mij", antwoordde ik. Daarmee was ik natuurlijk nog niet van de zaak af.

"Ik voel me nu wel heel erg afgewezen", reageerde ze met duidelijke teleurstelling. Ik wist niet goed, hoe ik hierop moest

reageren en begon dus wat te stuntelen. "Ja, dat begrijp ik, maar dat kan ik ook niet echt helpen", antwoordde ik dus maar.

"Maar we kunnen toch beginnen met een contact?", probeerde ze nog. Ik probeerde me er uit te redden en zei: "Ik heb een heel wild leven!" Ik bedoelde natuurlijk al mijn avontuurlijke reizen, maar iets stommers had ik natuurlijk niet kunnen zeggen. Zij antwoordde: "Ik heb ook een wild leven! Bovendien zou u direct kinderen gehad hebben en zelfs een kleinkind".

Het maakte voor mij de zaak in ieder geval duidelijker. De gedachte om als een soort indringer een bestaande familie binnen te komen, waarin alle verhoudingen al vastliggen, kon me niet echt bekoren. "Maar als u dit allemaal wat te snel vindt gaan, kunnen we toch beginnen met mailen?" "Nee", zei ik met enige wanhoop in mijn stem, "daar begin ik niet aan. Helemaal niet!"

Ze stond op en ik zag haar niet meer. Ik wist niet eens haar naam. Twee weken later kreeg ik een e-mail in dichtvorm. Ze schreef, dat vanaf het moment, dat ze me zag staan spreken, ze direct het gevoel had, dat ze met mij zou willen trouwen. Ik heb geantwoord - niet in dichtvorm - dat ik bleef bij mijn besluit. Het is en het blijft "Nee!"

Ondertussen zoek ik de Heer. Ik neem iedere dag uitgebreid de tijd om met hem te praten en Zijn stem te horen. Vaak doe ik dat tijdens een lange wandeling door het bos. Daar word ik niet afgeleid. Nee, het gaat slechts zelden over een toekomstige levenspartner. Ik heb geen zin om te zeuren. Eigenlijk ben ik heel gelukkig met mijn Vader.

Ik zeg wel eens: "Heer wanneer U vindt, dat ik met een levenspartner nog beter u kan dienen en nog meer tot de door U bedoelde bestemming kan komen, dan moet U haar maar geven. Ik ga er zelf niet meer naar op zoek. Maar wanneer U vindt, dat een levenspartner afbreuk zou doen aan mijn relatie met U, dan blijf ik liever alleen. Ik wil branden voor U".

Ik wil spontaan op de leiding van de Heilige Geest kunnen

ingaan, zonder dat ik eerst mijn partner moet overtuigen van de juistheid van mijn beslissing.

Natuurlijk voel ik me af en toe heel onbeholpen. Systematisch vergeet ik verjaardagskaarten te sturen, ik onderhoud mijn vriendschappen niet en ga niet op kraamvisite. Dat waren de dingen waar Henny goed in was en waarin ze mij meenam. Henny was gewoon heel goed in het onderhouden van contacten en zij onderhield mijn netwerk. Zij nodigde mensen uit om te komen eten en pleegde telefoontjes.

Ik merk, dat ik steeds losser kom te staan ten opzichte van oude vrienden en kennissen. Dat is natuurlijk niet goed.

Natuurlijk mis ik wel eens iemand, die mijn klankbord kan zijn. Ik mis iemand om tegen te mopperen als ik eens niet goed in mijn vel zit (natuurlijk vraag ik daarna vergeving). Ik mis iemand, die mij zegt mijn kamer op te ruimen en enigszins op tijd naar bed te gaan. Ik mis die persoon met wie je samen gaat eten en dan samen geniet, soms met en soms zonder woorden. Natuurlijk mis ik de menselijke intimiteit.

Te midden van de Sing-In op Opwekking met 50.000 mensen om me heen, voelde ik me ineens heel eenzaam, omdat ik mijn gevoelens met niemand kon delen en niet mijn arm om iemands schouders kon slaan.

Maar eerlijk is eerlijk, dat zijn momenten. Over het algemeen ben ik heel gelukkig en erga, dat ik aan de hand van de Vader naar mijn bestemming word geleid. Soms heb ik wel eens het idee, dat God iets tegen mij zegt over mijn toekomstige levenspartner; wat voor iemand dat zal zijn; waaraan ik haar zal herkennen. Maar dat blijft een geheimje tussen Hem en mij.

Het verhaal was al af. Maar dan reis je naar Roemenië. Ik had het echt al opgegeven om nog zelf te zoeken naar een nieuwe levenspartner. Maar ergens leef je toch wel met de verwachting, dat je haar op een goed moment zult tegenkomen. En onwillekeurig denk je aan het begin van een reis, zou ik misschien nu mijn toekomstige levenspartner tegenkomen?

Met de jonge mensen van Logos (Oradea) in de Karpaten

En dan doe je mee aan een zomerkamp van een gemeente, midden tussen 20 leuke jongedames, waarvan sommigen ook problemen hebben met het vinden van een gelovige levenspartner, omdat er in het Evangelie voortdurend meer vrouwen dan mannen zijn.... Ja, dan wordt ik ook zelf weer bij mijn 'alleen zijn' bepaald.

Tijdens dit zomerkamp en de erop volgende studieweek vervulde ik voortdurend een vaderrol. Dat is ook de positie die de Heer mij heeft gegeven. Tijdens de lange wandelingen en klimpartijen, was er steeds wel iemand, die naast mij kwam lopen met vragen, diepe levensvragen. Dikwijls ging het over relaties. Relaties, die mis waren gelopen, relaties met spanningen.

En in dat alles fungeer je als een soort vader en een soort coach. Tot mijn eigen verbazing gaf God mij zoveel openbaring en leiding, dat ik achteraf vaak zelf verwonderd was. Het is heerlijk om in jonge mensen te mogen investeren.

Tijdens de kampweek stonden er twee dagen van bergbeklimming in de Karpaten op het programma. De eerste keer ging niet iedereen mee. Voor de moeders met kleine kinderen vond ik dat vanzelfsprekend, maar er waren ook anderen, die

gewoon niet mee gingen. De volgende dag had ik een gesprekje met Maria*. Zij is academisch geschoold en ziet er beslist knap uit. Ze was ook niet mee gaan klimmen. Ik zei tegen haar: "Waarom ben je gisteren niet meegegaan op onze bergtoer?" Ze antwoordde, dat ze geen zin had om twee dagen spierpijn te hebben, omdat ze niet gewend was te klimmen.

Ik reageerde erop, dat ze het op zijn minst zou kunnen proberen en dat het altijd mogelijk was om halverwege terug te gaan. "Als je echt spierpijn krijgt, dan komt je zus je echt wel even masseren", grapte ik. Vervolgens vroeg ik haar of haar ouders haar ooit op bergwandelingen hadden meegenomen. Dat bleek inderdaad niet het geval. Ik zei tegen haar, dat je je in het leven moet laten uitdagen. Soms denk je dat je iets niet leuk vindt, maar als je het probeert, valt het mee, of vind je het prachtig. Zo zijn er mensen, die nog nooit een opera hebben gezien en zeggen: "Ik houd niet van opera's". Maar dat kun je pas zeggen als je er een paar keer geweest bent.

"Laat je uitdagen, Maria*!"

Twee dagen later zou de volgende bergtour plaatsvinden. Het ging om een stijging van 1700 m. Van een parkeerplaats op 800 m. zouden we klimmen naar een top van 2500 m. En tot mijn verbazing en blijdschap ging Maria* ook mee. En ik moet zeggen; ze hield zich geweldig!

Op zo'n 1500 m. hoogte ging onze tour langs een gletschermeer. We waren helemaal door en door warm van de inspanning en ik had best wat behoefte aan afkoeling. Wanneer je gezond bent en een goed hart hebt, is er geen enkel bezwaar om even in een meer van 8 °C te springen. Doordat je zo warm bent, voel je het zelfs niet eens zo erg. Tot afgrijzen van de Roemeense jeugd om mij heen, trok ik dus een aantal kledingstukken uit en zwom een stukje, totdat ik de kou begon te voelen. Toen gingen we weer verder. Nog eens 1000 m. klimmen. Als een lange sliert liepen wij over het steile bergpad, toen er plotseling een hevig onweer kwam opzetten.

De bliksemflitsen kwamen steeds dichterbij. Ik telde nog maar 2 seconden tussen flits en knal en besloot, dat we moesten gaan

schuilen en dat we niet verder moesten gaan op de boomloze helling. De meesten luisterden niet naar me en liepen gewoon door, maar ik en 4 anderen zochten dekking tegen een rotswand, totdat het ergste onweer zou zijn voorbij getrokken. De anderen klommen verder, terwijl de bliksem rechts en links insloeg.

Later zag ik een filmpje dat ze hadden gemaakt. Ze stonden vreselijk te lachen, omdat bij allemaal de haren recht overeind stonden ten gevolge van de statische elektriciteit. Het leek wel een ouderwetse lachfilm, waarin iemand wordt geëlektrocuteerd. Ze hadden geen idee, dat ze zich in direct levensgevaar bevonden en dat ieder moment de bliksem bij hen had kunnen inslaan. Vermoedelijk liggen er in de hemel nu een paar verkoolde engelen bij te komen van hun verwondingen vanwege de klappen die zij hebben opgevangen.

Toen het wat rustiger werd, besloten wij vijven ook verder te gaan. Wij, dat waren Lavi, de voorganger en zijn vrouw Lydia, één van de oudsten, Maria* en ikzelf. Na het opstaan, werd Lavi ineens duizelig. Hij besloot om niet verder te gaan en Lydia bleef bij hem. Zij zouden heel rustig proberen terug te gaan. Alleen de andere oudste, Maria* en ik gingen verder. Na twee minuten zei de andere oudste ineens: "Ik heb heel sterk het gevoel, dat ik ook naar beneden moet gaan".

Ik dacht, dat hij misschien Lydia wilde helpen om Lavi, die duizelig was, veilig naar beneden te krijgen. Zo bleven Maria* en ik alleen over.

Er was geen sprake van, dat wij de anderen nog zouden kunnen inhalen, dus klauterden wij 1½ uur lang met z'n tweeën over de rotsachtige hellingen. Ik voelde me wel een beetje verantwoordelijk voor haar, omdat ik haar had uitgedaagd om mee te gaan. Na even begon het stevig te regenen. Ze had alleen een fleece-vest aan. Ik had nog een dun nylon regenjack in de rugzak en gaf het haar om het er overheen aan te trekken.

Toen had ze dus mijn kleren aan! Ondertussen hadden we allerlei goede gesprekken, waarbij ik wel het meest aan het woord was. Ze is een intelligente vrouw, die niet bang is voor

heikele thema's. Toen we boven waren, zagen we dat de anderen al drie toppen verder waren. We zouden ze nooit meer kunnen inhalen en we moesten ook nog een keer terug. Over drie uur zou het donker worden. Dus besloten we om ook maar getweeën de terugtocht te aanvaarden.

Weer 1½ uur samen, weer allerlei gesprekken. En dan is er ineens die gladde steen, waarbij ze uitgleed en toch even mijn hand nodig had om haar evenwicht te bewaren. Nu was ik ook al haar 'redder' geworden. Ik besloot een beetje beter op haar te letten, want ik voelde me toch wel verantwoordelijk.

"Loop maar direct achter mij, dan kun je me vastpakken, wanneer je uitglijdt", zei ik. Zo ver kwam het gelukkig niet. Na 1½ uur waren we weer bij het gletschermeer, waar Lavi en Lydia en de andere oudste in het gras zaten. We gingen bij hen zitten en wachtten, totdat we langzamerhand de anderen over de bergkam zagen terugkeren. Eindelijk waren we allemaal compleet en gingen het laatste stuk min of meer gezamenlijk terug.

De volgende dag kwam de bewuste oudste naar me toe: "Heb je er nooit aan gedacht om hier in Roemenië neer te strijken; om hier te gaan wonen?" "Ik weet het niet", antwoordde ik. "Ik heb er nog niet zo over nagedacht. Het land is prachtig, maar ik moet er ook voor geroepen worden. Maar misschien zou dit land een uitvalsbasis kunnen worden voor mijn bediening?"

Ineens moest ik denken aan een aquarel, die Drago Pecenica een jaar of 10 geleden voor mij en Henny had gemaakt.

"Dit is het huisje, dat ik in een gezicht voor jullie zag. Daar zullen jullie wonen", had hij gezegd. Het huisje was er een van een soort, die je op de Balkan aantreft en het landschap was bergachtig.

Henny Delina was inmiddels drie jaar geleden overleden. Maar een dergelijke profetische openbaring zou natuurlijk ook voor mij alleen kunnen gelden. Ik speelde even met deze gedachten. Zou de Heer mij in de toekomst zo veel op de Balkan willen gebruiken, dat ik er zou gaan wonen?

Mijn gedachten werden onderbroken door de stem van de

oudste. "Heb je hier dan nog steeds geen leuke vrouw ontmoet?" vroeg hij met een steelse glimlach. "Leuke vrouwen genoeg", antwoordde ik, "maar God moet mij de juiste geven". Ik had nog niets door. Een uur later bedacht ik ineens: "Zou hij met opzet mij met Maria* alleen hebben gelaten in de hoop dat daar een vonk zou overslaan? Of was het alleen maar een grapje?" Ik heb het hem niet gevraagd. Maria* en ik waren ons in ieder geval van niets bewust.

Mijn functioneren als vader in zo'n groep van jonge mensen, zou ernstig verstoord kunnen worden, wanneer voor mijzelf niet duidelijk zou zijn wat mijn rol was. Je kunt niet tegelijkertijd vader zijn en ongelooflijk veel vertrouwen genieten en de mogelijkheid open houden, dat je op een van je vertrouwelingen verliefd zou kunnen worden. Ik ging er met de Heer over praten en vroeg Hem mij te helpen.

Ik had dan wel het zoeken naar een levenspartner opgegeven, maar de verwachting, dat ik haar toch ergens op één van mijn reizen zou tegenkomen, was er wel. En dat veroorzaakte toch een bepaalde onrust.

Wat Hij zei, was misschien wel pijnlijk, maar tegelijkertijd rustgevend. Hij zei: "Je zult haar hier niet tegenkomen, niet op de volgende reis in Servië, niet op de reis naar Suriname en niet op de daarop volgende reis, niet in een of andere gemeente. Het antwoord is gewoon: Nee!"

Dit was duidelijk! Ook het koesteren van een verwachting, dat ik misschien toch ergens....iemand...? heb ik nu absoluut losgelaten. Zij is niet iemand uit mijn kring van bekenden of uit degenen, die ik zal leren kennen, of iemand die om die reden mij benadert. Het antwoord is gewoon: "Nee". Ik blijf heerlijk alleen; heerlijk volledig aan Hem toegewijd, zonder dat ik me daar nog druk over maak.

En wanneer het Zijn tijd is, dan zal Hij me heel duidelijk waarschuwen: "Ze komt er aan!". En Hem kennende, doet Hij dat hooguit een dag van tevoren. Tot die tijd ben ik niet meer in de markt en ... heb ik rust!

Dus, weet u nog een leuke vrouw voor me? Niet doen!

Hoofdstuk 39

Goddelijke chaos

Ik heb iets met chaos. Ik bedoel daarmee situaties, waarbij dingen uit de hand lopen. Onverwachte ontmoetingen, verstoringen van programma's, waarbij je in eerste instantie denkt: "Nu gaat alles mis", of misschien wel: "Had dat niet beter georganiseerd kunnen worden?"

Maar eerlijk gezegd, bid ik soms om Goddelijke chaos. Soms vraag ik aan het begin van de dag: "Heer, brengt u maar wat leven in de brouwerij". Natuurlijk vraag ik dat niet voortdurend. En aan de andere kant, moet ik zeggen, brengt de Heer soms leven in de brouwerij, zonder dat ik er om vraag.

In eerste instantie denken wij wel eens, dat het de duivel is, die onze plannen in de war brengt. Dat kan zeker waar zijn. En dan nog weet God er soms iets moois uit te voorschijn te brengen. Zo houd ik van samenkomsten, waar ongeplande dingen gebeuren. Soms moet ik zelf meewerken aan de verwarring, soms komt deze door anderen of door de omstandigheden.

Bij een van mijn reizen naar Suriname zou ik op maandagmorgen om 9.00 uur een seminar houden voor EBG voorgangers over bevrijding. De voorgangers waren hierover schriftelijk of telefonisch geïnformeerd.

De ware toedracht van het misverstand hoef ik niet te weten, maar ineens werd er op de zondagmorgen ervóór in alle gemeenten een brief voorgelezen, waarin voorgangers, gemeentebesturen en belangstellenden werden uitgenodigd om de volgende dag, maandag dus, om 19.00 uur te komen voor een seminar over bevrijding, met een duidelijke aanbeveling van de EBG leiding.

Het was niet meer mogelijk om iedereen te bereiken, dat het om een misverstand ging. Het bericht was nu eenmaal uitgegaan. We overlegden kort en besloten, dat we op maandag dus

maar twee seminars zouden houden. Eén om 9.00 uur voor de genodigde voorgangers en één voor 'iedereen' om 19.00 uur.

De ochtendmeeting was prima. Ik ontmoette bisschop Ritveld, een alleraardigste man, en natuurlijk een heel stel voorgangers van de EBG. Maar vooral de avondmeeting werd goed bezocht. Deze groep had nooit in het zaaltje gekund, dat wij 's morgens ter beschikking hadden. De aanwezigen stelden goede vragen. Zonder het misverstand was dit seminar aan hun voorbij gegaan.

Langzamerhand, maak ik me steeds minder druk over dingen, die misgaan, ook in mijn eigen leven. Soms heb ik een planning voor de beginnende dag. Ik wil bijvoorbeeld aan een boek werken of ik heb een bepaalde deadline om een lezing klaar te hebben om een goede presentatie te geven. En dan gaat de telefoon; mensen met nood. En dan nog een en nog een. Van al mijn planning komt niets terecht en ik heb over die dag een heel onbevredigd gevoel.

Wanneer ik dan met de Heer praat, tikt Hij me in liefde op de vingers: "Weet je wel; mensen gaan vóór dingen". "Maar Heer u weet toch dat ik dit of dat klaar wil hebben?" reageer ik dan. "Van wie moet je dat klaar hebben?" meen ik dan te horen. Ik reageer dan weer: "Ja van mijzelf. Ik vind dat het nu al lang genoeg ligt te wachten. De dingen moeten nu eens afgemaakt worden", of: "Ik moet toch deze week een presentatie houden". Ik krijg dan het gevoel, dat de Heer glimlachend zijn hoofd schudt.

Ik zou twee keer een seminar houden voor artsen en verpleegkundigen in het diakonessenziekenhuis in Paramaribo. De dure titel luidde: "Holistic and integral approach to medical care". Simpel gezegd ging het er gewoon om, dat genezing van geest, ziel en lichaam een taak is van de kerk.

Naast de medische stand heeft de gemeente van Jezus Christus nog altijd de opdracht om zieken te genezen naar geest, ziel en lichaam.

Vanwege het hooggeëerd publiek begon ik al weken van tevoren aan een 'paper'. Maar ik ervoer geen enkele zalving. Ik scheen er ook steeds geen tijd voor te kunnen vinden. Zo zat ik op de dag van mijn vertrek nog aan die lezing te werken en zelfs in het vliegtuig was ik nog bezig. Maar ik ervoer er geen blijdschap over.

"Heer, ik moet toch iets goeds op papier hebben? Dit zijn wetenschappers! Ik kan toch niet zo maar voor de vuist weg een verhaal doen. Eigenlijk moet er al een paper klaarliggen, dat uitgedeeld kan worden".

Toen het seminar voor de eerste keer werd gehouden op een zaterdag, had ik het verhaal half klaar. Ik probeerde het eerste deel, dat op schrift stond, zo zorgvuldig mogelijk te behandelen.

Nadat ik anderhalf uur aan het woord geweest was, kwam ik zelf tot de conclusie, dat ik veel te lang in de 'wetenschappelijke' inleiding was blijven steken en dat ik eigenlijk te weinig tijd over had om het tweede deel over psychosomatische ziekten en bevrijding behoorlijk te behandelen. Terwijl het eigenlijk daarover ging.

Gelukkig werd het seminar een paar dagen later op woensdagavond herhaald. Toen zat de zaal helemaal vol. Ik begon met een stukje persoonlijk getuigenis en wandelde snel door het 'wetenschappelijke' gedeelte heen. Het was onnodig geweest om dit op papier te zetten, want met deze enigszins vereenvoudigde benadering kon ik het ook wel uit het hoofd.

Nu had ik voldoende tijd voor het belangrijkste en kon dat gedeelte nu ook met voldoende voorbeelden illustreren. Was ik vooraf maar meer in de rust van de Heer gebleven. De moeite om toch vooral iets op papier te zetten was onnodig geweest. Ik had het kunnen weten. Maar mijn hang naar controle was nog niet geheel gebroken.

Wanneer ik ergens mag spreken, vraag ik de Heer: "Waarover zal het gaan?" of "Wat voor mensen zijn het; wat is hun

nood?" Meestal spreekt de Heer erover en dan vraag ik Hem of Hij ermee akkoord is, dat ik een bepaald bijbelgedeelte als uitgangspunt neem. Meestal ervaar ik daar wel vrede over.

Tijdens een trip naar het binnenland van Suriname bezochten we de plaats Abénaston aan de Boven-Suriname-Rivier. De plaats ligt heel idyllisch aan het water. De kuststrook wordt gevormd door grote granietrotsen, waar de korjalen aange-meerd liggen en waar kleine blote kinderen in het water rondspartelen en vrouwen de was en de afwas doen.

Welkom in het paradijs zou een mooi opschrift zijn van de reclamefolder. Helaas, dit paradijs zit ook vol slangen. In werkelijkheid vonden de kinderen op zondagmorgen 20 m. vóór onze lodge een zwaar giftige zweepslang van 2 m. lang, die ze zonder genade dood sloegen. Toen ik de eerste avond naar bed ging, scharrelde er een rat onder mijn bed. Ik was te moe om er veel aandacht aan te geven en viel in een diepe slaap.

De volgende dag was helemaal volgepland met gebedsbedieningen. Na afloop daarvan ben ik toch altijd wat opgewonden. Ik had me al uitgetrokken en was al in mijn lakenzak gekropen. De dorpsgenerator stond nog aan en het licht brandde nog.

Toen zag ik opnieuw ratten onder mijn bed scharrelen en vervolgens zag ik muizen in het bovenbed. Ik kon mij niet meer echt aan de slaap-hormonen overgeven. In het vertrek naast mij, waar de meegereisde dames sliepen, hoorde ik voortdurend iemand in tongen bidden. "Daar zitten dus ook muizen", dacht ik nog. Pas na een paar uur kon ik inslapen.

Twee weken later belde mijn moeder mij: "Gordon, twee weken geleden op zondagmorgen om 9.30 uur bij het begin van de kerkdienst in Putten moest ik ineens heel ernstig voor je bidden. Ik had het gevoel dat je in gevaar was. Wel tien minuten lang heb ik voor je gebeden!"

Dit was voor mijn moeder van 85 jaar een heel nieuwe ervaring. Ik moest even terugrekenen in verband met het tijdsverschil. Het was toen bij ons in Suriname 5.30 uur in de morgen

en dus nog stikdonker. Het was de nacht van de ratten, de muizen en van de slang, die een paar uur later voor de deur werd doodgeslagen. Ik was op dat moment nog in diepe slaap.

“Waarschijnlijk was ik in levensgevaar”, zei ik later. Het is maar wat goed, wanneer er bidders zijn, die geroepen worden voor jou te bidden als je zelf nog slaapt!

Maar O.K., ik heb het overleefd, ook al die hele kleine mugjes, die precies schijnen te weten waar ze je het best kunnen treffen, zoals net boven de schoenrand door de sokken heen of ergens op de bovenkant van de hand, of op de elleboog.

Op de zondagmorgen zou ik voorgaan in de dienst. De Heer had iets gezegd over ‘angst’ en ik had me van binnen voorbereid. Het zou zeker gaan over de angst voor boze geesten en ander onheil.

Toen we echter de kerk binnen kwamen, zat die voor 70% vol met kleine kinderen. Ik dacht, dat ik voornamelijk tot volwassenen zou spreken. Nu bestond de meerderheid van mijn publiek uit kinderen. En daar heb ik gewoon geen ervaring mee. Hoe zou ik met de volwassenen over angst kunnen spreken, zonder de kinderen te verschrikken?

Tot mijn schrik zongen we een aantal oud-nederlandse liederen, terwijl de kinderen thuis saramaccaans spreken, een taal die bestaat uit neger-engels met een flinke dot portugees erin. Pas op de lagere school beginnen de kinderen Nederlands te leren, maar geen oud-Nederlands.

Op zichzelf was de dienst heel goed, want er waren aan een aantal mooie getuigenissen, ook van een jonge vrouw, die de vorige avond van een aantal demonen was bevrijd. Maar de banken waren nogal hard en oncomfortabel en ik wist na even niet meer, hoe ik moest zitten. Toen moesten ook de teamleden van de EBG zich persoonlijk voorstellen. En we waren met 8 personen!

En terwijl de kinderen zich steeds meer begonnen te vervelen en elkaar begonnen te plagen, kwam er opeens een grote zwerm wespen door de open ramen het gebouw binnen. Het waren er honderden. De kinderen wezen angstig naar de wes-

pen, die om hen heen vlogen en sloegen paniekerig om zich heen. Ze waren duidelijk bang. In eerste instantie wist ik ook niet wat ik moest doen, maar ik had het idee, dat het iets van de duivel was.

Ik ben een 'geestelijk' en strijdbaar man; dus bestrafte ik ze (niet hardop) en gebod ze het gebouw te verlaten. Maar kennelijk hadden ze geen boodschap aan mij, want ze bleven in het gebouw rondvliegen.

Ik moest mijn geestelijke strijd dus 'opschalen'. Ik bracht het gebouw onder het bloed van Jezus en proclameerde: "Dit gebouw behoort Jezus Christus toe" en vervolgens tegen de wespen: "En nu gaan jullie eruit!" Ook dat werkte niet.

Dan maar de confrontatie met de demonen, die ik achter de wespenzwerm vermoedde. Ik bestrafte de machten, die deze zwerm wespen naar ons kerkgebouw hadden gedirigeerd en gebod hen te vertrekken en de wespen mee te nemen. Opnieuw geen reactie. De wespen bleven gevaarlijk en dreigend om ons heen vliegen.

Had ik nog een machtsmiddel over? Ik kon nog maar een ding bedenken en begon dus zachtjes in tongen te bidden. Ik had in mijn leven al zo veel wonderen meegemaakt, die waren geïnitieerd door het spreken in tongen. Het is de Heilige Geest die het gebed dan overneemt. Maar ook dit hielp niet. Ik begon me heel ongelukkig en gefrustreerd te voelen.

Net voor ik aan de beurt was om te gaan spreken, verzamelden de wespen zich tegen het plafond. Hoewel ze daar geen directe bedreiging meer vormden, hielden de kinderen nauwlettend in de gaten, wat er daar gebeurde. Ik liep naar voren en begon met mijn boodschap: "De Heer heeft tegen mij gezegd, dat ik het moet hebben over angst".

Toen zag ik het ineens! Ik moest spreken over angst! En het zou niet gaan om angst als een abstract begrip. Dat werkt voor kinderen niet. Maar daar tegen het plafond, daar zitten de wespen, waar je bang voor bent. Angst is reëel. Je weet hoe het voelt!

Alles wat ik van tevoren had bedacht over het thema ging

overboord en ik liet mij heerlijk leiden door de Heilige Geest. En de wespen? God had ze gestuurd en zij hadden als opdracht mee te doen als illustratie van de prediking. Na afloop waren ze weg. God had ze even gestuurd en er was niemand gestoken.

Ik vind zoiets geweldig. Het lijkt wel een herhaling van Oud-testamentische tijden, waarin de natuur moet meewerken aan wat God aan het doen is.

Normaliter worden de diensten van de EBG ceremonieel afgesloten met een slotlied, een wisselzang tussen predikant en gemeente en een zegenbede. Maar deze keer zou het heel anders gaan. God was 'in control'.

Ergens tegen het eind van mijn boodschap, sprak de Heer in mijn hart om een uitnodiging te doen voor mensen met rugpijn. Toen ik de vraag stelde: "Wie heeft hier rugpijn?" Staken verschillende mensen hun vingers op.

Ik deed de uitnodiging om naar voren te komen. Een vrouw struikelde bijna over haar benen, zo snel stond ze vooraan. Ik hoefde niet veel te doen. Ik legde de hand op haar rug en proclameerde in de naam van Jezus: "Rugpijn verdwijnt" en verder alleen maar: "Jezus, Jezus". Toen vroeg ik haar: "Gebeurt er iets?"

"Het wordt helemaal warm", zei ze. "Dan doen we het nog een keer", reageerde ik en gebood opnieuw in de naam van Jezus: "Wervels, ga staan in de orde van God!" "Wat gebeurt er?" vroeg ik.

"De pijn is weg!" riep ze uit. "Het is weg!" "Wie heeft dat gedaan?" vroeg ik haar nog. "Dat heeft Jezus gedaan!" riep ze luid. Toen nam ze even de preek over en riep: "Mensen, Jezus heeft mijn rugpijn genezen". Iedereen, die wat mankeerde, stormde naar voren. Dit had niets meer met mij te maken. Hier was God aan het werk en wij hoefden Hem alleen maar te volgen. Ik riep alle teamgenoten mee te doen en instrueerde hen, om de handen op te leggen en genezing te proclameren.

Toen kwam de Goddelijke chaos geheel over ons. Alle teamleden legden de zieken de handen op en bijna iedereen werd van

zijn of haar pijnen verlost.

Ik herinner me, dat ik iemand met rugpijnen de handen oplegde. Na even vroeg ik haar, wat er gebeurde.

Ze antwoordde: "Het zakt naar mijn billen". Ik ging door de knieën en vroeg mijn vertaalster haar handen op deze wat ongebruikelijke plaats te leggen. Ik legde mijn handen op de hare en bestrafte de pijnen. "Wat gebeurt er?" vroeg ik haar. "Het zakt nog verder", zei ze en ze wees naar de achterkant van haar bovenbenen. Tijdens de volgende handoplegging zakte de pijn naar de kuit. En nadat ik de pijn in de voeten had bestraft, was ze helemaal pijnvrij.

Ik verloor het overzicht geheel. Vanuit een ooghoek zag ik, hoe Stien, Lisebeth en Mirjam, de meegekomen teamleden, begonnen waren om alle kinderen een voor een te zalven en te zegenen. Evelyn stond een groepje oudere dames te onderwijzen. Iedereen was bezig datgene te doen, waar hij of zij goed in was. Er was er nog maar Één, die overzicht had. Toen drie (!) uur later iedereen gebed had ontvangen - sommigen, die niet eens in de kerk waren, werden nog snel door familieleden gehaald - waren we helemaal uitgeput maar wel voldaan. Heerlijk, een middagje Chaos!

Vertrek uit Abenaston per gemotoriseerde korjaal

Hoofdstuk 40

De bisschoppen

In december 2010 maakte ik een reis naar Suriname. Dit keer op officiële uitnodiging van de EBGs (Evangelische Broeder Gemeente Suriname) om ter gelegenheid van het 275-jarig lustrum een aantal lezingen te verzorgen rond Goddelijke genezing (geloofsgenezing, psychosomatische genezing, innerlijke genezing) en bevrijding.

Het werd een heel aparte reis, waarbij ik 6 bisschoppen (helaas geen 7) de hand zou schudden .

En natuurlijk zijn dit allemaal gewone mensen, net als u en ik. Wanneer je zelf niet uit een hiërarchische traditie komt, sta je een beetje vreemd aan te kijken tegen een 'bisschop'. Het woord zelf komt van het griekse *episcopos*, dat 'opziener' betekent. In Hand.20:18 en Tit.1:7 wordt dit woord als synoniem gebruikt voor *presbuteros*, 'oudste'. Dat betekent dat er toen in iedere grotere gemeente meerdere 'opzieners' of 'oudsten' waren, aan wie de leiding van de gemeenten was toevertrouwd.

Later werden deze benamingen (*presbuteros* en *episcopos*; oudste en opziener) gescheiden en kwam er in iedere plaats één opziener (bisschop). De steden uit het Romeinse rijk, hoe klein ook, hadden allen een bisschop.

Tijdens de latere uitbreiding van de (Roomse) kerk reserveerde men de benaming bisschop alleen nog voor de leider van een hele kerkprovincie. Nog steeds is het zo, dat alle antieke Italiaanse steden (hoe klein ook) een bisschop hebben, terwijl er buiten Italië één bisschop per kerkprovincie is.

Ik ga met mijn rijtje bisschoppen maar in de omgekeerde volgorde. Als een van de laatsten ontmoette ik monseigneur de Becker van de Rooms Katholieke kerk in Suriname. Ik trof hem op de receptie ter gelegenheid van het 275-jarig bestaan van de

EBGS. Ik stelde mijzelf voor en zei hem, dat ik zijn gerestaurerde kerk heel mooi vond. Hijzelf stoorde zich nogal aan de rommel van allerlei aanvullende reparaties en installaties, die na de oplevering nog nodig waren.

Ikzelf vind het een prachtige kerk; helemaal naar mijn smaak- en stijlgevoel; van binnen bekleed met verschillende soorten tropisch hardhout en dan verder vrij sober, zonder te veel tie-relantijnen; heel stemmig. Daarna vertelde ik hem iets over het symposium over goddelijke genezing, dat we in Paramaribo hadden gehouden, waaraan ook de katholieke psychiater Henk Baal had meegewerkt. Hij kende Dr. Baal wel. Terwijl we zo aan het praten waren, werd hij al spoedig afgeleid door anderen, die om zijn aandacht vroegen.

Ik ging daarom maar kennismaken met zijn voorganger, de emeritus bisschop monseigneur Sichem, die tijdens dezelfde receptie in een rolstoel naar binnen werd gereden. Ik denk, dat hij ver in de 90 was. Mogelijk was hij doof, want hij verstond mij niet of nauwelijks en keek mij alleen met vragende ogen aan.

Dan waren er de drie bisschoppen van de EBGs kerk, in het angelsaksische bekend als de 'Moravians' of 'Moravian church' of 'Moravian Brothers'. Deze kerk vond zijn oorsprong in de hervormingsbeweging van de tsjechische prediker Jan Hus, die in 1215 tijdens het concilie van Konstanz op de brandstapel levend werd verbrand, ondanks de garanties van een vrijgeleide.

Het gevolg was een langdurige strijd tussen de volgelingen van Jan Hus, de z.g. hussieten en de streng katholieke koningen van Bohemen. De hussieten werden in hun vaderland euwenlang vervolgd. Een aantal van hen vluchtten uit Tsjechië en kwamen terecht op het landgoed van Graf von Zinsendorf in Saksen, waar zij het dorpje Hernhut stichtten. Vandaar ook wel hun bijnaam 'Hernhutters'.

Daar brak in het jaar 1726 een echte opwekking uit en ontstond een zendingsbeweging van ongeken- de omvang. De

Hernhutters startten met een 24 uren gebedsketen en hielden dit 127 jaar vol! Het gevolg was een geweldig verlangen om over de hele wereld het Evangelie te gaan verkondigen.

Op 20 december 1735 landden de eerste Hernhutter zendelingen in Suriname. Daar verkondigden zij onder grote tegenwerking (van de slavenhouders) en onder het brengen van grote persoonlijke offers het evangelie aan de negerslaven en de Indianen. Zij noemden hun gekleurde bekeerlingen: “broeders”.

Kennelijk hadden zij nog altijd iets van de oude rooms-katholieke kerkhiërarchie overgehouden of anders behielden zij deze structuur, omdat in de Lutherse kerk van Saksen de bisschopstitel ook nog bestond. Om een lang verhaal kort te maken, de EBG kerk heeft twee bisschoppen, die door de synode van de kerk, in principe voor-het-leven, worden benoemd. Pas wanneer een van beiden sterft of met emeritaat gaat, wordt er een nieuwe aangewezen.

Ik begin maar met de oudste. Het is de 90-jarige emeritus-bischof Darnoud. De leiding van de EBG wilde, dat ik hem zou ontmoeten en ik werd dus naar zijn huis gereden. Sinds hij door een omvallende boom werd geraakt, kan hij nauwelijks meer lopen en zit 's morgens op het balkon van zijn eenvoudige huis. Zijn geadopteerde dochter verzorgt hem.

Ook deze dochter is een verhaal apart. Haar moeder stierf tijdens de bevalling en het bijgeloof van de bosnegers zegt dan, dat het kind op een bepaalde manier ‘schuldig’ is aan de dood van de moeder en er iets boosaardigs met het kind aan de hand is. Het werd in het oerwoud achtergelaten om te sterven.

De captain van het dorp liet echter een speurtocht houden en het baby'tje werd na 8 dagen gevonden, levend en wel. De Darnouds, die zelf geen kinderen hadden, adopteerden dit weggeworpen kind. Ze werd verpleegster en verzorgt vandaag de dag haar oude vader.

Hij is een alleraardigste man. Qua uiterlijk is hij een heel schraal gebouwde creool. Ik vertelde, dat wij kwamen om voor

hem te bidden. Dat vond hij heel fijn en al spoedig zat hij op zijn praatstoel. Hij is een echte pastor met een groot hart voor zijn mensen en een geweldig gevoel voor humor.

Ooit studeerde hij in Utrecht theologie onder mensen als prof. Hoekendijk en Van Ruler. Ik spreek dan over de jaren '50. Na een jarenlange werkkring als gemeentepredikant, werd hij bisschop en gaf o.a. les aan het theologisch seminarie in de stad. Het predikantsvak was toen heel anders.

De gemeentepredikant kreeg een vast salaris van fl. 60,- per maand. Daarnaast was hij werkelijk afhankelijk van allerlei giften in natura, zoals eieren, groenten en gratis brood van de bakker om het hoofd boven water te houden. Natuurlijk ging alles op de fiets.

Het gesprek was bedoeld als een korte kennismaking, maar de bisschop had zo veel plezier in ons, dat hij met het ene verhaal na het andere op de proppen kwam. We genoten gewoon van hem. Een 90 jarige, die iedere dag de kranten leest, de politieke ontwikkelingen bijhoudt en iedere maandag zijn nog ambtverrichtende medebisschoppen opbelt om betrokken te blijven.

De volgende bisschop was bisschop Ritveld. Hij is al even schraal als Darnoud. Zijn leeftijd is moeilijk te schatten, maar ik denk, dat hij wel 70 is. Hij doet nog volop mee. Hij zat onder mijn gehoor, toen ik een lezing verzorgde voor predikanten rond de thematiek van bevrijding. Volgens ingewijden had hij vooraf een paar vragen bij mijn komst, omdat ik niet tot de EBGSK kerk behoor. "Van welke kerk is die man dan? Ik ben verantwoordelijk. Ik moet toch een antwoord op die vraag kunnen geven?" Men had gezegd: "Vraag het maar aan Br. Van Veelen zelf. Hij kan u het beste antwoord geven".

Tijdens de discussie, na afloop van de lezing, bleek hij al een even pastoraal hart te hebben als zijn voorganger. Een heel vriendelijke man. Na afloop hadden we even een kort vriendschappelijk gesprek. Hij vroeg me niet tot welke kerk ik behoorde. Kennelijk waren zijn vragen al beantwoord, doordat wij elkaars hart konden lezen.

Dan komt bisschop Kent. Ik schat hem rond de 50. Ik werd aan hem voorgesteld op het kerkelijk bureau van de EBG. Ik vroeg hem of ik voor hem mocht bidden als inleiding op onze ontmoeting. Hij stemde toe en ik bemoedigde hem met een profetisch woord. Daarna deelden wij onze getuigenissen. Hij vertelde mij zijn levensverhaal en ik vertelde hem het mijne. Na afloop zei hij tegen me: "Noem me maar John". En ik ben voor hem gewoon "Gordon".

De bisschoppen van de EBG zijn echte pastors, die heel dicht bij de mensen staan. Iedere show is hun vreemd. Alleen tijdens de voornoemde viering van het 275-jarig lustrum zag ik hen met een paars overhemd en het beroemde witte 'boordje'. Maar voor een dergelijke gelegenheid hoort dat ook.

De eigenlijke aanleiding tot dit verhaal vormt de laatste 'bisschop'. Het is bishop Henri Browne van New Life Ministries in Georgetown (Guyana).

Sudesh kende hem al langer en had al een aantal keren in zijn diensten gesproken. Nu nam Sudesh mij mee naar Guyana. We zouden de gasten zijn van bishop Henri Browne.

De reis was op zichzelf al een avontuur. Om 4.30 uur in de morgen vertrokken wij met een soort lijntaxi naar Nickerie. De weg daarheen is - hoewel het de 'beroemde' Oost-West verbinding vormt - slechts een smalle tweebaans weg van een matige kwaliteit. Twee elkaar tegemoetkomende vrachtauto's kunnen elkaar slechts met moeite passeren. Onze taxi raasde op de rechte stukken met een snelheid van 140 km. of meer, ook door de bebouwde kom. Met gierende remmen werd afgeremd voor de hoge verkeersdrempels. En vervolgens werd er weer vol gas geaccellereerd.

Gelukkig maar dat er nog geen schoolkinderen op straat waren. Hij moest op verschillende plekken pakjes afgeven of innemen, zodat we pas om 7.30 uur aankwamen bij de zogenaamde 'backtrack' van Nickerie. De 'backtrack' is een illegale oversteekplaats, waar je met een soort van speedbootje de Korantijn rivier kunt oversteken.

Aan de Surinaamse kant is geen steiger, dus moet je óf door het water waden naar de boot (halverwege de dijen) óf even gedragen worden, uiteraard tegen betaling. Wij kozen voor het laatste en zo werd ik op de rug van een stevige kerel veilig en droog door de modder naar het bootje gedragen.

De monding van de Korantijn in de Atlantische oceaan is hier minstens 3 km. breed. De vaart duurt echter ruim 40 minuten, omdat Springland (Guyana) niet recht tegenover Nickerie ligt, maar een eind stroomopwaarts. Aan de andere kant moesten wij meer dan 100 m. over een wankel maar bovenal glibberige houten steiger naar de kant zien te komen.

De steiger, die twee planken breed is, loopt bij vloed onder en dan zet zich een laagje glibberige klei op de ongelijke planken vast. Maar goed, we kwamen aan de oever.

Direct werden we aangehouden door een douane-agent in burger, die onze bagage wilde controleren. Ik had wel een multiple-entree visum voor Suriname, maar er was geen 'uitreis-stempel'. Sudesh had wel zijn identiteitsbewijs bij zich, maar geen paspoort.

We waren dus 'illegale grensoverschrijders'. In eerste instantie wilde de man ons terugsturen naar Suriname. Gelukkig zag hij onze bijbels en toen Sudesh hem vertelde dat wij dienstknachten van de Heer waren, die om 11 uur (Guyanese tijd 10 uur) in Georgetown in een dienst moesten voorgaan, liet hij ons zonder meer verder reizen. De woorden 'voor de Heer' doen ook hier duidelijk nog wonderen.

In Springland vonden we een andere taxi, die ons verder zou brengen. De taxi's hier zijn goedkoper dan het reizen met de eigen auto (de onzuinige Toyota 4x4). De brandstof en vooral de officiële veerpont zijn gewoon heel duur (geen concurrentie), terwijl je een taxi met anderen (vreemden) deelt.

Opnieuw een dodemansrit door ontwakend Guyana. De weg is goed en gelukkig redelijk breed, maar gaat geheel door bebouwd gebied. Tot mijn verbijstering lopen koeien, geiten,

paarden en ezels gewoon op straat en steken (zonder richting aan te geven) gewoon over. Soms verkiest een koe een poosje over het midden van de weg te wandelen. Waarschijnlijk oefent de doorgetrokken witte streep een magische aantrekkingskracht op haar uit.

Een ander staat dwars op de weg te herkauwen en keurt de toeterende automobilist nauwelijks een blik waardig. Dan zag ik voor het eerst ezelskarren, en niet zo weinig. Zij houden wel netjes links, maar veiliger wordt het er niet op; zeker niet als zij ook elkaar nog moeten passeren. Waar mogelijk (?) scheurde onze taxi ook met 140 km. per uur tussen alle krioelende weggebruikers door. Sudesh en ik hebben al die tijd in deze heidense taxi in tongen zitten bidden.

Ik wist, dat destijds het gebied ten westen van Suriname (de kolonie Berbiche) door de Zeeuwse West Indische compagnie was gekoloniseerd. Er is zelfs een nederlands spreekwoord aan de naam Berbiche ontleend: "Dat gaat naar de barrebiesjes"; Hetgeen betekent: "Dat gaat in de vernieling; daar komt niets van terecht; dat gaat kapot; dat dat ben je kwijt".

In het gebied van Berbiche verloren erg veel plantage-eigenaren en slaven hun leven door de malaria en andere tropische ziekten. De verdiensten uit de plantages konden enorm zijn, maar veel van de winsten gingen verloren door de invallen van piraten en vooral door het verlies aan mensenlevens als gevolg van tropische ziekten.

Tijdens de rit zag ik veel nederlandse plaatsnamen als: Zeezicht, Hand en Veldt, Sparendaam, Goede Hoop enz.

Ondertussen raasde onze taxi door en stopte slechts voor een korte plas-pauze, waarbij we ook snel even wat konden drinken en eten. En weg waren we weer. Na pakweg 3 uur kwamen we in Georgetown aan, waar de chauffeur ons afzette in de wijk Queenstown voor het gebouw van de 'New Life Ministries'. De voorgevel was groot en werd gesierd door de woorden 'New Life Ministries Cathedral'.

Gelijk kwamen mensen uit het gebouw naar buiten en hielpen

ons de bagage naar binnen te dragen.

De dienst was in volle gang en de voorganger kwam vanaf het podium naar mij toelopen. Hij begroette mij en zei: "Wilt u nu direct 10 minuten spreken over genezing". En daar stond ik. Ik kon me op geen enkele manier meer voorbereiden.

Gelukkig schrik ik van zoiets niet meer. Ik laat me gewoon door de Heer leiden en dan gaat de rest vanzelf. Na de prediking meldden zich gelijk een aantal mensen voor bediening en wij lieten ons gewoon maar door de Heer inspireren. Op het moment dat ik mijn mond open en zeg: "Zo spreekt de Heer", geeft de Heer me Zijn gedachten over die persoon en dat geef ik dan met eigen woorden weer.

Soms vraag ik de mensen of het woord op hen van toepassing is. Meestal is dat al zichtbaar, omdat ze tijdens het woord al beginnen te huilen of steeds : "Ja Heer! Het is waar Heer! Dank U Heer!" roepen.

De voorganger hield me bij dat alles nauwlettend in de gaten, maar na even had hij wel door, dat mijn bediening door de Heilige Geest was geïnspireerd. Meestal legt Sudesh na mij de mensen de handen op. Sudesh profeteert vrij zelden. Wanneer hij mensen de handen oplegt, worden ze meestal zo geraakt door de Geest, dat ze 'omvallen' en even blijven liggen, genietend van de helende liefde van de Vader.

Vooral als hij kinderen de handen oplegt, is dat een heel apart gezicht. Kinderen, die totaal ontspannen, alsof ze slapen, met grote vrede op de grond liggen.

De voorganger besloot spontaan, dat er ter gelegenheid van onze komst een paar extra activiteiten zouden worden ingelast, waaronder een middag van 'prophetic ministry'.

Omdat het allemaal zo snel ging, had ik nog helemaal geen tijd om een beschrijving te geven van de Cathedral noch van de voorganger.

Eerst maar de Cathedral. Het was voor mij een complete cultuurshock. De ruimte was verhoudingsgewijs smal maar heel lang en kon misschien wel 1500 mensen herbergen. Tijdens de

bewuste ochtenddienst waren er maar 100 aanwezig. Het gebouw was van binnen beige geschilderd en geheel versierd met gedrapeerde paars-blauwe baldakijnen van een soort kunstzijde, gemengd met slingers van kunstbloemen.

Rondom het podium was de versiering nog uitbundiger. Ik zag een paar grote zetels met hoge rugleuningen, waarvan de houten poten en spijlen goudkleurig waren geschilderd. De bekleding bestond uit dezelfde paars-blauwe stof. De stoelen stonden door de vorm van het podium in twee rijen achter elkaar, zodat de hoogwaardigheidsbekleders op de achterste rij nauwelijks iets van de zaal konden zien vanwege de hoge rugleuningen van hun 'voorzitters'.

New Life Ministries Cathedral, Georgetown

Verder zag ik op het podium een levensgrote goudkleurig geschilderde 'Ark van het verbond' compleet met cherubs (engelen), een glazen kathedr met goudkleurige randen en een stuk of 8 pilaren met reusachtige boeketten kunstbloemen. Voor mijn typisch nederlands gevoel van soberheid en matigheid kwam het allemaal wat druk en 'kitsch'-erig over. Maar het gaat dan ook om een culture-shock.

Ja, en nu de bisschop, Bishop Henri Browne.

In onze ogen is een bisschop een hoogwaardigheidsbekleder van de Rooms Katholieke kerk, die het bestuur heeft over een hele kerkprovincie en daarbij 'regeert' over enige honderddui-

zenden gelovigen. In Nederland wordt zo iemand dan ook aangesproken met “monseigneur” of “excellentie”.

Onze protestantse presbyteriaanse traditie is verder wars van alle titulatuur. Wie zich in de evangelische wereld siert met de titel ‘apostel’ of ‘bisschop’, roept vragen op, zoals: “Heb je jezelf die titel gegeven? Zo ja, op welke gronden? En welke pretenties heb je daarbij? Over wie heb je gezag en van wie verwacht jij gehoorzaamheid? Wie heeft jou die titel toegekend?”

Als het gaat om hele oude kerken, zoals de Koptische kerk, de Syrisch Orthodoxe kerk, de Russisch orthodoxe kerk en dergelijke, dan willen we voor hun kerkleiders de titels van bisschop of patriarch wel accepteren. Maar dat heeft dan ook te maken met ons respect en onze welwillendheid voor een oude traditie.

Maar dat in jonge evangelische kerken deze titels worden gebruikt, vinden wij Nederlanders maar niets. Wij noemen elkaar gewoon ‘broeders en zusters’.

Het cultuurgevoel van het caribisch gebied is heel anders. Daar hechten de mensen, zowel de gelovigen als hun leiders, aan deze titulatuur veel waarde.

Voor mijzelf staat een ding als een paal boven water. Ik ben niet bevoegd om een oordeel te geven over mede-gelovigen, dienst-knechten van de Heer, die God heeft geroepen. Verder ben ik mij ervan bewust, dat het levensgevoel van de caribische mens een heel andere is dan het onze.

Men hecht een heel andere waarde aan uiterlijke vorm en ceremonieel dan wij. Misschien heeft dat ook iets te maken met het slavernij-verleden. De vernederingen van het verleden hebben effect op de identiteit en het gevoel van zelfwaarde van de mensen. Om de eigen onzekerheid te compenseren, zoekt men de identiteit eerder in titels, dingen en uiterlijkheden.

Maar tegen wie zeg ik dit. Wij hebben allemaal een pseudo-identiteit en als God ons niet geneest en ons bekend maakt met de echte identiteit, die Hij ons als Zijn zonen en dochters geeft, blijven wij onzeker en blijven wij het allemaal zoeken in erken-

ning door andere mensen, posities, bezittingen etc.

Ik geef maar even een voorbeeld van het verschil tussen de nederlandse en caribische mentaliteit: Een enkele keer krijg ik in Nederland kritiek, omdat ik tijdens de zondagse dienst altijd (uitgezonderd bij een hittegolf) in een kostuum verschijn. "Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg", is de gedachte en verder: "Daar zit het niet in".

In de West-Indies moet je het niet wagen om tijdens de zondagse eredienst (bij 36 graden) zonder colbert of, nog erger, met een overhemd met korte mouwen, het woord te bedienen. Je zou het woord Gods te schande maken! Ook het gebruik van titulatuur is daar heel anders. De pastors laten zich "Reverend" (eerbiedwaardige, eerwaarde) noemen en sommigen zetten de letters 'Dr.' op hun visitekaartje, zonder dat zij een opleiding (misschien een bijbelschool) hebben doorlopen.

Na de eerste vluchtige ontmoeting bij de ingang van de samenkomst kreeg ik de kans Bishop Henry Browne beter te leren kennen. Hij nam ons na de dienst mee naar zijn huis, een villa in een wijk waar vooral diplomaten wonen. Bij een aantal van de woningen stond aan de ingang een wachthuisje met een bewaker, die nauwlettend in de gaten houdt, wie er in de buurt komt of zelfs maar passeert.

De villa is groot en is opgebouwd rond een centraal trappenhuis. Het grote open trappenhuis kan ik moeilijk omschrijven. Je kunt via twee tegenover elkaar geplaatste trappen een halve etage naar boven, dan kom je op een plateau met weer twee van elkaar af geplaatste trappen die 90 graden gedraaid zijn ten opzichte van de eerste twee. Zo kom je dan op de eerste etage. Rondom het trappenhuis dat ongeveer 8 meter in het vierkant beslaat, is er dan een gaanderij, een soort overloop, waaraan de kamers gelegen zijn. Hetzelfde herhaalt zich dan voor de tweede etage.

Het aantal kamers op de eerste etage heb ik niet geteld; vermoedelijk een stuk of 9. Sudesh en ik hadden elk een eigen kamer. Die van mij had een eigen WC en douche. Ons eten

werd verzorgd door Alicia (26 jaar) en in mindere mate door Nicole, beiden min of meer 'aangenomen kinderen' van de bischop. Nicole (19 jaar) woont inmiddels 7 jaar bij hem in huis. De vrouw des huizes bevond zich op dat moment bij een studerende dochter in de VS. Haar hebben we dus niet gezien.

In de gigantische woonkamer zag ik een soort oorkonde, eigenlijk een geweldige foto van Henri Browne, gekleed in een officieel bisschopstenuue compleet met mijter. Onder de foto stond zijn naam plus de aanduiding '*Mar Elisha*', een arameese uitdrukking, die 'Heer Elisa' betekent. Wij kennen het woord '*Mar*' uit 'Maranatha' dat 'Heer, kom terug' betekent.

Ik wilde natuurlijk wel weten, hoe hij aan deze oorkonde kwam en waar hem deze erkenning en aanstelling was ten deel gevallen. Bovendien vroeg ik hem: "Waarom hebben ze u deze aramese naam gegeven?" Hij keek mij verrast aan en zei: "U weet er dus iets van; u weet, dat het een aramese benaming is".

Hij vertelde mij, dat hij aangesloten was bij een profetische organisatie in New York, die in bepaalde gevallen de bischopstitel verleende aan zeer profetische mensen. Zo was dat hem ook gebeurd. De benaming '*Mar Elisha*' had men na gebed door openbaring ontvangen.

Hij nam zelf aan dat de naam van de profeet Elisa op hem werd toegepast vanwege zijn buitengewone profetische bediening. Met die profetische bediening zou ik al spoedig kennismaken.

De volgende dag zouden we met hem een live televisie-uitzending doen. Hij had tegen ons gezegd, dat wij om 7.30 uur zouden vertrekken, omdat de opname en uitzending om 8.00 uur zouden beginnen.

Ik wilde alles in de rust doen en zette dus mijn wekker op zes uur in de morgen. Ik had niet door, dat in Guyana de tijd een uur achterloopt. Dus om vijf uur plaatselijke tijd was ik al uit mijn bed en stond onder de douche. Om half zes was ik al aangekleed, netjes in het pak.

Toen hoorde ik vanuit het trappenhuis een vreemdsoortig

geluid. Wat was dat voor geluid? Ik deed de deur van mijn kamer open en keek door het trappenhuis naar beneden. Daar zag ik een vreemd tafereel. Ik zag de 'bishop' in zijn pyjama, achter hem zijn beide aangenomen dochters in nachtjapon, zijn zoon in pyjama en nog een inwonende klusjesman, in ganzenpas rond de salontafel marcheren. De 'bishop' zong luid in tongen en zijn familieleden deden hetzelfde.

Ik was al aangekleed en besloot het gezelschap te volgen. Ik sloot achteraan en zong ook in tongen; wel een half uur lang. Toen stonden we opeens stil in een kring rondom de salontafel en gaven elkaar een hand. De bishop keek een van zijn dochters aan en vroeg: "Wat heeft de Heer tegen jou gezegd?"

Ze vertelde, wat de Heer haar gedurende het zingen in tongen had getoond. Toen keek hij mij aan en vroeg hetzelfde. Ik was een beetje overrompeld, want daarop had ik niet gerekend. Ik had niets gezien (ik ben niet visionair), maar ik kon natuurlijk mijn hart openstellen voor een profetisch woord.

Later hoorde ik, dat de bishop iedere morgen om half zes als eerste opstaat en zijn gezin op deze manier voorgaat in aanbidding. De gasten hoefden niet mee te doen. Maar ik was iedere morgen van de partij. Eigenlijk vond ik hem een geweldig voorbeeld van een vader, die als een soort van priester zijn gezin leidt.

Na het ontbijt vertrokken wij om half acht naar de TV studio. De studio zelf was nogal primitief en vuil. Er stonden drie camera's opgesteld, alle drie gericht op een grote tafel, waarachter vier stoelen. Wij moesten alvast plaatsnemen achter de tafel. Ondertussen zagen wij op een beeldscherm het lopende programma, dat al eerder was opgenomen.

Het was inmiddels twee minuten voor acht. Ik had geen idee, wat er van mij en Sudesh verwacht werd. Bishop Henri nam naast mij plaats en zei: "We hebben het vandaag over Mattheüs 8, waar een melaatse bij Jezus komt en zegt: Indien gij wilt, kunt gij mij reinigen".

Op dat moment gaat de rode lamp branden: "On Air". Op het beeldscherm verschijnt bishop Henri. Hij zegt: "Good mor-

ning, dear friends. Today we have as guests pastor Gordon from Holland and pastor Sudesh from Surinam. We are speaking about Matthew 8. A leppard comes to Jesus saying: If you are willing, you can heal me. What do you think, pastor Gordon, is God willing?"

Op dat moment zie ik mijzelf in beeld verschijnen. Er is geen tijd om nog ergens over na te denken. Ik ben opnieuw overrompeld en reageer onmiddellijk: "Of course God is willing!" Ter plekke komt de Geest me te hulp en geeft me de verdere woorden in mijn hart. Misschien is dat ook wel het beste.

De volgende dag gingen we met bishop Henri naar zijn Cathedral voor een 'prophetic ministry'. Het was noodweer; het goot van de regen.

Bij de ingang stond zijn secretaresse te wachten met een paraplu. Ze rende naar de auto, pakte zijn tas, hield de paraplu boven zijn hoofd en begeleidde hem naar de voordeur, terwijl ze zelf doornat werd van de stromende regen. Een andere dame kwam met een paraplu naar mij toe rennen, maar ik moest zelf mijn tas en bijbel dragen (grapje).

Ik pakte haar bij de arm en trok haar onder de paraplu (onder moeders paraplu liepen eens twee kindjes), want ik ben er principieel op tegen, dat een dame nat regent, terwijl ze voor mij de paraplu ophoudt. Gearmd liepen wij de 20 meter naar de ingang. Ik bracht haar daarmee duidelijk in verwarring. Ze werd helemaal verlegen, toen ik haar bij de deur liet voorgaan en zei: "Ladies first".

Vervolgens had zij voor mij uit moeten lopen om mij naar mijn 'zetel' te begeleiden, maar ik was haar voor en liep dus vóór haar uit, terwijl zij achter mij aandribbelde. Ik wist al waar ik moest zijn. Toen ik bij mijn stoel was aangekomen en ging zitten, keek ze me wanhopig aan. Ze wilde zo graag haar best voor me doen en nu had ik alles in de war gestuurd.

Na een paar aanbiddingsliederen kreeg ik het woord en legde uit dat Jezus volgens Joh.5:19 al zijn wonderen deed, omdat Hij het de Vader zag doen. Jezus' woorden en daden waren geba-

seerd op openbaring en niet op grond van een in Hem wonende kracht.

Als Jezus afhankelijk was van openbaring, dan zijn wij het ook. In wezen bestaat er alleen maar profetisch pastoraat, profetische counseling, profetisch gebed, profetische bevrijding en profetische genezing.

Als wij het profetische (de openbaring) er uit halen, zijn we bezig met mensenkennis, psychologie, het doorgeven van levenservaring of bepaalde methoden. Werkelijke, door God gewilde, bediening is gebaseerd op een voortdurend luisteren naar Gods stem.

Na mijn inleiding gaven we de mensen gelegenheid naar voren te komen en ministry te ontvangen. Eerst bleef Bishop Henri vlak bij me om te kijken of het goed ging, maar na even liet hij mij zelfstandig de mensen bedienen en als ik met iemand klaar was, gaf ik ze over aan Sudesh voor een volgende 'behandeling'. We zagen een paar heerlijke bevrijdingen.

Ik schrok er een beetje van, dat iedereen een enveloppe, voorzien van naam en adres, meebracht met geld. Die enveloppe werd vóór de bediening in een mand gedaan. Het was dus niet zo, dat wij konden zien of er veel of weinig inzat.

Gelukkig werd de inhoud na afloop niet aan ons gegeven, want ik had me heel erg opgelaten gevoeld. Voor mijn gevoel werd hier een grens overschreden. Ik geloof niet, dat ik zelf zo'n 'prophetic offering' zou willen ontvangen. Tot nog toe heeft de Heer voor mij gezorgd en heb ik nog nooit ergens om hoeven vragen.

In de VS ligt dat anders. Ook in Reading (CA), wordt van de mensen, die ministry en counseling willen ontvangen, een bijdrage gevraagd van \$ 20,- of meer, om de huur van de accommodatie en de reiskosten van de ministry-medewerkers te betalen. Hierin zit natuurlijk wel een bepaalde redelijkheid.

Ik moet wel de kanttekening maken, dat in Nederland mensen graag komen om 'gratis' bediening te ontvangen en een profetisch woord te krijgen, maar dat bijna niemand zich geïnspi-

reerd voelt om bij te dragen tot de huur van de ruimtes en het levensonderhoud van degenen, die de bediening doen.

Zo werk ik op dit moment mee aan een Healing Room, waar de gebedsmedewerkers zelf de huur van de ruimtes betalen. De vrijwillige bijdragen van de bezoekers dekt bij lange na niet de kosten.

Wanneer men therapie ontvangt van een psycholoog, vindt men het wel normaal, dat daarvoor betaald moet worden. Maar dan gaat het ook om een 'professional'.

Ik voor mij geloof, dat de Heer mij zo heeft geleid, dat ik mijn levensonderhoud totaal aan de Heer over kan geven, zonder ooit ergens om te hoeven vragen. Nu gaat het bij mij alleen om mijn eigen levensonderhoud.

De schoolkinderen (in uniform) worden gezegend

Bishop Henri heeft heel andere kosten, zoals het levensonderhoud van zijn staf en de kosten voor het kerkgebouw, elektriciteitsrekeningen voor verlichting en airco, onderhoud van de gebouwen, de school en de kosten van de TV uitzendingen.

Na een lange middag van profetische bediening met genezingen en bevrijdingen, nam Bishop Henri ons mee naar 'zijn'

school. Het gaat om een 'private school' waar ook ruimte is voor kinderen uit immigrantengezinnen uit de buurlanden, Venezuela en Brazilië, en andere landen, die geen aanspraak kunnen maken op het gratis onderwijs door de staat Guyana. Hij vroeg ons voor alle kinderen te bidden. Hij had gedacht dat wij een kort gebed zouden doen en kort de handen op de hoofden zouden leggen, maar ik hou daar niet zo van en besteed liever meer aandacht aan elk individueel kind. Zo waren we nogal een poosje bezig, maar we hadden de tijd aan onszelf.

Na afloop vroeg bishop Henri ons in zijn kantoor plaats te nemen. En terwijl hij wat dieetproducten tot zich nam, begon hij ineens te profeteren: "Ik zie een vrouw bij je....." Nu wordt u natuurlijk nieuwsgierig. Maar die behoefte ga ik niet bevredigen. Dat blijft tussen mij en de Heer en slechts Henri en Sudesh weten ervan. Wel zei hij na afloop: "Zo'n vrouw heb ik niet in mijn gemeente, anders zou ik het je wel zeggen".

Maar dat was niet het enige. Hij zei verder, dat er veranderingen op komst zijn, zowel in een uitbreiding van mijn bediening als in de kracht ervan. Daar waar vroeger mijn handen leeg waren en dingen onbereikbaar, zal het nu wel lukken. Verder zal er een verandering komen, wat betreft de gunst van mensen. Na een tijd van verwerping, zullen diezelfde mensen mij opzoeken en mij uitnodigen. Het werk zal zulke vormen aannemen, dat er zelfs een kantoor nodig is.

Dan sprak hij over een kleine 'gemeente', die mijn hulp vraagt. "Don't let her down", zei hij. Ik moest natuurlijk direct denken aan een bepaalde gemeente en aan een Healing Room, die mij onlangs om hulp gevraagd hadden. Daaraan zou ik na terugkeer uit Suriname aandacht moeten geven.

Voor een deel kwamen zijn profetische woorden overeen, met wat de Heer mij zelf al had laten zien. Helemaal nieuw was de aankondiging van een kantoor met medewerkers; zover is het nog niet.

Nadat we nog een aantal diensten samen hadden gedaan, vertelde hij ons op een avond zijn levensverhaal:

Hij werd geboren als een arme boerenzoon. Het bedrijf van zijn ouders was niet levensvatbaar en na een tijd van zwoegen verhuisde hij naar de stad. Daar vond hij werk en verdiende net genoeg om een heel eenvoudige woning te huren en een heel oude auto te kopen. Hij behoorde tot de Assemblies of God (het grootste verband van Pinkstergemeenten wereldwijd) en stelde zich heel dienstbaar op naar de leiders van de gemeente. Die behandelden hem met een bepaalde minzaamheid vanuit de hoogte: "Brownie boy, doe even dit" of "ga even dat halen!" Maar hij was bereid alles te doen voor de Heer, ook al had hij af en toe het gevoel, dat er wel misbruik werd gemaakt van zijn dienstbaarheid en dat er niet veel waardering tegenover stond.

Toen kwam de dag, dat zijn voorganger een heel bijzondere mededeling voor hem had. Hij zou worden benoemd tot oudste. Dat was nog eens wat! Henri deinsde bijna terug bij de gedachte. Hij zou oudste worden! God had zijn toewijding gezien en hem zou nu verantwoordelijkheid gegeven worden.

Toen de bewuste dag was aangebroken en de inzegeningdienst begon, werden de namen voorgelezen van degenen, die naar voren moesten komen om ingezegend te worden. Maar zijn naam werd niet voorgelezen. Hij keek naar de voorganger, maar die keek niet achterom. Zonder hem ervan in kennis te stellen, had men zijn naam geschrapt.

Dat was een diepe teleurstelling. Maar hij besloot trouw te blijven. Hij bleef in de gemeente en werd door de leidinggeven-den nog altijd behandeld en aangesproken als "Brownie boy". Ja, ook degenen, die op de bewuste dag wel als oudsten waren ingezegend, behandelden hem zo. Van hem werd ook verwacht, dat hij de tas van de voorganger zou dragen, wanneer het zijn beurt was om het portier van de auto te openen.

Op een goede dag kreeg de gemeente bezoek van een Amerikaanse vrouw met een sterk profetische bediening. Het was zijn taak om de vrouw van en naar haar hotel te brengen. Zijn auto was oud en onbetrouwbaar, dus bad hij iedere keer, dat deze onderweg niet zou bezwijken. Juist op dat moment was

één van zijn kinderen ernstig ziek. Toen hij de Amerikaanse op een avond naar haar hotel bracht, vroeg hij haar of ze voor zijn kind wilde komen bidden. Ze was op dat moment erg moe, maar hij mocht haar de volgende dag komen halen.

En zo kwam deze vrouw in zijn armzalige woning en bad voor het kind, dat terstond opknapte. Maar ze deed meer. Ze bad ook voor hem en sprak over een profetische zalving.

Vanaf dat moment begon Henri Browne dingen te zien. Hij wist niet, wat hij er mee aan moest. Maar overal zag hij bij de mensen, die hij ontmoette, beelden, die hem iets openbaarden over het geestelijk leven van die mensen of over hun verborgen zonden.

Na enige tijd nam zijn voorganger hem mee naar een buitenlandse conferentie in Miami (USA). Voor het eerst naar het buitenland. Eigenlijk mocht hij mee om de tas van de voorganger te dragen. Maar tijdens die conferentie 'zag' Henri natuurlijk ook van alles. Hij profeteerde over verschillende conferentiegangers, waaronder een vrouw uit Californië, die hem daarna om zijn adres en telefoonnummer vroeg.

Een paar maanden later ging de telefoon. De bewuste vrouw uit Californië was aan de lijn. Of hij naar Californië wilde komen naar de gemeente, waarvan zij deel uitmaakte. Ja, dat wilde hij wel, maar geld had hij daarvoor niet. "Nee" zei ze: "Ik stuur je het ticket toe". En zo arriveerde een eenvoudige boerenzoon uit Guyana per vliegtuig in Californië, werd in een limousine afgehaald en gebracht naar het Hilton hotel.

De samenkomsten verliepen heel apart. Iedereen wilde wel een profetisch woord ontvangen, maar men realiseerde zich niet, welke gave de Heer aan Henri had toevertrouwd.

Een belangrijke meneer wilde graag een profetisch woord ontvangen, maar toen hij aan de beurt was, 'zag' Henri, dat hij geen broek aan had. "U leeft in seksuele onreinheid", zei Henri. De man verbleekte. Er bleef hem niets anders over, dan te erkennen, dat hij een verhouding had met zijn secretaresse.

De profetische bediening van Henri sloeg zo aan, dat hij ieder jaar een aantal keren naar Californië werd gehaald en iedere keer werd hij met dezelfde egards ontvangen. Ondertussen werd hij in Guyana door de oudsten van de gemeente nog steeds behandeld als: "Brownie boy, doe dit! Brownie boy, doe dat!"

Uiteindelijk emigreerde het gezin Browne voor kortere tijd naar de USA, waar Henri meerdere gemeenten startte. Maar toen begon de Heer tot hem te spreken en zond hem terug naar Guyana, waar hij New Life Ministries begon. Hij had door zijn Amerikaanse ervaringen een andere visie op geld dan zijn Guyanese medevoorgangers.

Hij vond dat hij een 4x4 terreinwagen nodig had voor zijn bediening. Dus kocht hij er een en de Heer voorzag in het geld. Er was jaloezie alom. "Hoe doet hij dat? Wie heeft dat betaald?" spraken de andere voorgangers onder elkaar.

Hij wilde buitenlandse predikers uitnodigen, dus had hij een huis met behoorlijk sanitair nodig om hen te kunnen ontvangen. Iedere keer hotelrekeningen betalen is ook duur. Hij vond dit prachtige huis en kocht het. En de Heer voorzag. Hij had een kerkgebouw nodig en kocht een stuk dure grond niet ver van het stadscentrum. Twee broers besloten de grote erfenis, die ze van hun ouders hadden gekregen, te investeren in het kerkgebouw; het eerste kerkgebouw met airconditioning in de stad Georgetown.

Hij bouwde een school en als volgend project staat een opvangcentrum op de agenda, waar mensen tijdelijk kunnen wonen, als zij thuis niet veilig zijn.

Een aparte man, deze Henri Browne. Ja, hij gelooft in prosperity; niet extreem, maar meer zoals Joel Osteen. Zijn vrouw rijdt een Lexus 300 4x4 met het stuur aan de verkeerde kant (een cadeautje uit de USA). Hijzelf rijdt in een minstens 25 jaar oud Toyota busje. Dat interesseert hem niet. Aan het stuur van dit gedeukte ex-taxi-busje zit 'bishop Henri Browne', compleet met paars overhemd en het beroemde ronde bisschopsboordje om zijn nek, op weg naar de TV studio voor een directe uitzen-

ding of op weg naar de samenkomst.

En terwijl hij bij zijn aankomst bij zijn kerk door iedereen met respect wordt begroet, zijn koffertje voor hem wordt gedragen en hij met 'bishop' wordt aangesproken, zie ik hem na thuiskomst samen met Nicole, zijn aangenomen dochter, de stront wegscheppen van de twee koeien, die naast zijn kapitale villa staan vastgebonden. Ergens is hij altijd een gewone boerenzoon gebleven.

Hoofdstuk 41

Terugblik

Terwijl ik dit schrijf, eind december 2010, vraag ik mij af, waar ik in het verhaal zit. Inmiddels is er zoveel gebeurd (dat je er een boek over kunt schrijven). Inmiddels ben ik voor de vierde keer in Suriname. Deze keer ben ik er op officiële uitnodiging van de EBG kerk ter gelegenheid van het 275-jarig bestaan van dit kerkgenootschap in Suriname.

Vorige week zat ik tijdens de officiële viering van deze gebeurtenis in de monumentale Stadskerk op de eerste rij tussen andere belangrijke genodigden. Vier stoelen van mij verwijderd (O.K. er zat een gangpad tussen) zat de president van de Republiek Suriname met zijn echtgenote en aan de andere kant zat de rooms katholieke bisschop. Ik zie mijzelf zitten en eigenlijk begrijp ik er niets van.

Ik ben betrokken geraakt in een beweging van Gods Geest, die ik drie jaar geleden, toen ik een profetisch woord over Suriname kreeg, niet had kunnen vermoeden. En we staan nog maar aan het begin!

Nadat Paul Doth in de zomer van 2008 onze Healing-Rooms in Zeewolde had bezocht, zei hij tegen mij: "Zo iets hebben wij in Suriname ook nodig; natuurlijk aangepast aan onze cultuur; en jij bent degene, die God heeft aangewezen om daarbij te helpen".

Ik heb mijzelf wel eens afgevraagd: "Waarom ik?" Ik kan nu wel dingen noemen, maar het gaat gewoon om een plan van God. En op een gegeven moment daagt Hij je uit om in dat plan te stappen. En als je "ja" zegt, beland je in een droom. Mijn levensscheepje bevaart sindsdien een complete Odyssee over deze wereld.

Is zoiets alleen voor mij? Zeker niet. Voor ieder mens heeft God een buitengewoon plan. Ook voor degene, die op dit moment denkt: "Mijn leven is niets bijzonders. Mijn leven kent alleen maar beperkingen".

Dan denk ik gewoon even aan Christiaan uit Voorthuizen. Hij

zit in een rolstoel. Het afgelopen jaar heeft hij al rollend van Zeeland tot Groningen gereden en daarbij geld opgehaald voor arme weduwen in Kosovo. Tienduizenden euro's zijn er door zijn inzet al aan deze getraumatiseerde vrouwen ten goede gekomen. Ik bedoel maar!

Gaat u nu a.u.b. geen redenen opnoemen, waarom God u niet zou kunnen gebruiken. Laat dat maar aan Zijn creativiteit over!

Vaak hebben we helemaal geen weet van Zijn plannen. Maar wanneer je komt tot een ware zelfovergave zonder voorbehoud, dan daagt Hij je uit om in Zijn plan binnen te gaan. Soms is dat plan heel dichtbij, soms stuurt Hij je er op uit.

Een vast onderdeel van Zijn plan met uw leven is, dat Hij je brengt in situaties waarin je de controle uit handen moet geven en heel afhankelijk wordt. Dan heeft Hij alle ruimte. De keuze is werkelijk bij u. God heeft Zijn plan met uw leven al klaar liggen

Zo kwam het verzoek om opnieuw (2009) naar Suriname te komen. Sudesh had een paar kleine evangelisatiecampagnes georganiseerd en Paul had mij gevraagd om de leidsters van de gebedsgroepen van de EBG te ontmoeten en hen te trainen in het verstaan van de stem van God en de werkingen van de Heilige Geest.

Ik begin maar bij het laatste. Ik kon bij hem en zijn vrouw Coby logeren. Hij nam me mee naar de verschillende bidstonden, die hij wekelijks bezoekt. Hij kent werkelijk iedereen en geniet ieders respect. Het bleek, dat er bij mijn komst nog 'niets' was georganiseerd.

Wij Nederlanders vinden dat misschien vreemd. Wij willen alles altijd van tevoren onder controle hebben, maar in Suriname ligt dat anders. Ik had ook nog geen idee over welke schijven mijn bezoek zou lopen. Op een van de eerste avonden van mijn verblijf nam hij me mee naar een gebedsavond van de leid(st)ers van de gebedsgroepen van de EBGs. Het gaat in de meeste gevallen om vrouwen (geweldige mensen) die in hun

thuisgemeenten gebedsgroepen aansturen en motiveren.

Hij bracht me er pas om 21.00 uur naar toe, omdat zij dan klaar zouden zijn met hun gebed en de vergadering zou beginnen. Ik had geen van deze vrouwen ooit gezien. Hij introduceerde mij aan deze dames en zij stelden mij in de gelegenheid iets over mijn werk in de Healing Rooms te vertellen. Ik begon dus te beschrijven, wat wij in Nederland in de Healing Rooms deden en hoe wij probeerden tijdens onze gebedsbediening de leiding van de Geest te verstaan. Voor deze dames was het verhaal totaal nieuw.

Ineens begon het onrustig te worden. Iedereen begon door elkaar te praten, terwijl ik nog aan het woord was.

“Zusters, wat is er aan de hand?” vroeg ik. Spontaan kwamen de reacties: “Broeder, wat u aan ons vertelt, dat hebben wij nodig! Dat is wat wij ook willen! Ziet u; vorig jaar zijn wij allemaal vervuld met de Heilige Geest. Maar wij kunnen er niet veel mee doen. Want in onze kerkdiensten is niet veel ruimte voor de gaven van de Heilige Geest. Soms, als de predikant een uitnodiging doet, en mensen zich na afloop van de dienst melden voor gebed, mogen wij wel meehelpen. Maar dat wat u hier voorstelt, om ook buiten de kerkdiensten gelegenheden te hebben om voor mensen te bidden en bevrijdingen te doen, dat zou geweldig zijn. Wilt u ons trainen?”

Paul had gelijk. Omdat niemand mij kende, had hij mij niet van boven af naar voren geschoven: “Zo, deze man (een wildvreemde nederlander) gaat jullie trainen”. Nu kwam het verlangen uit hen zelf voort en was het hun verzoek: “Wilt u ons trainen?”

Er werden gelijk spijkers met koppen geslagen. Deze dames weten van wanten en hebben uitstekende netwerken. Vijf avonden werden gereserveerd om een training te geven rondom het verstaan van de stem van God en de bediening van innerlijke genezing en bevrijding. De dames zouden dit aan hun eigen gebedsgroepen doorgeven.

Maar voordat het kon doorgaan, moest er nog een belangrijke

barrière worden overwonnen; namelijk 'toestemming van boven'. Ik schrijf 'boven' met een kleine letter, omdat het ging om de toestemming van de officiële kerkelijke hiërarchie. Toestemming van God was er al.

Zo bracht Paul mij naar het kerkelijk bureau. Omdat de praeses (voorzitter) in het buitenland was, nam de vice-voorzitter de zaken waar. En zo ontmoette ik Br. Loswijk. Ik kreeg de kans mijn verhaal te doen. Hij reageerde, zoals surinaamse bestuurders wel vaker doen. Ze geven een omschrijvend antwoord, waarin met heel veel woorden van alles, maar ook weer niets duidelijk wordt gezegd. Zo zei hij dat de EBG kerk zelf ook allerlei activiteiten naar buiten toe ontplooit, om mensen ook buiten de kerkmuren te helpen.

Maar wat bedoelde hij daarmee precies? Ik begreep het niet en durfde het ook niet te vragen. Bedoelde hij: "We hebben uw inbreng niet nodig, want we kunnen zulke dingen best zelf." Óf bedoelde hij: "Uw ideeën passen uitstekend binnen ons beleid om meer naar buiten te treden". Het laatste was het geval, maar dat wist ik nog niet.

Ik heb br. Loswijk later beter leren kennen en aan die ontmoeting heb ik dierbare herinneringen.

Toen het gesprek beëindigd was, beloofde hij ons de kwestie de volgende dag in de vergadering te bespreken.

Op de dag voordat de cursus zou moeten beginnen, belde Paul Doth mij op: "Gordon, het gaat door! Net hebben we de kerkbode binnengekregen, waarin Br. Loswijk een heel positief artikel heeft geschreven over de gebedsbediening. Hij schrijft, dat ieder, die van gebed houdt, deze training zou moeten volgen. De cursus heeft nu dus nationale bekendheid.

Je kunt je morgen melden in de stad in de Zinzendorf Herberg (een kruising tussen een 'blijf-van-mijn-lijf-huis' en een 'hotel'). De trainingen worden gehouden in de Susamadjaarkerk, daar schuin tegenover. Het begint om 19.00 uur. Reken op ongeveer 50 toehoorders. Dan kun je daar met het aantal kopieën rekening mee houden".

De volgende morgen bracht Sudesh mij naar de Zinzendorf Herberg. Men gaf mij een groot appartement, waar ik kon wonen. In de copyshop van 'Weidt mijn Lammeren' maakte ik 50 kopieën van mijn verhaal. En om 19.00 uur verscheen ik in de Susamadjaarkerk. Tot mijn verbazing zat die kerk helemaal vol. Er waren 190 toehoorders, waaronder niet alleen de bid-ders, maar ook voorgangers en gemeentebestuurders. En daar begon voor mij en de aanwezigen een heerlijk avontuur. De mensen waren zo hongerig!

Ik denk, dat het op de eerste avond gebeurde (of anders de tweede). Een jonge vrouw kwam in de pauze naar mij toe en vroeg om gebed. Ik legde haar de handen op en opende mijn hart voor het ontvangen van een profetisch woord. Ineens zag ik dat ze bezig was om te vallen. Het is nooit mijn 'bediening' geweest, dat mensen, terwijl ik voor ze bid, omvallen door de kracht van de Heilige Geest. Maar nu gebeurde dat toch.

Ik wist niet wat ik moest doen. De EBGs is een traditionele kerk. Ik dacht: "Als er nu iemand omvalt tijdens het gebed, dan schrikken de mensen zo, dat ik wel met de training kan stoppen". Met enige moeite manoeuvreerde ik haar op een stoel. Nu kon ze niet meer vallen en ik was 'gered'.

Het zal een half uur later zijn geweest, dat ik mijn toehoorders aanmoedigde om de gave van het spreken in tongen te ontvangen. Ik liet ze elkaar een hand geven en moedigde hun aan, om gewoon geluid voort te brengen en de Heilige Geest de kans te geven om dat geluid te vormen. Degenen, die de gave van het spreken in tongen al hadden, zouden meteen, gelijk met mij, beginnen in tongen te spreken. "We luisteren niet naar elkaar. Het is iets tussen ons en de Heer", zei ik nog. Daarna bad ik een gebed voor bescherming en we begonnen de Heer in nieuwe tongen groot te maken. Tientallen ontvingen op dat moment de gave van het spreken in tongen, maar er gebeurde nog meer. Links achterin hoorde ik een gil. Iemand was omgevallen en lag op de grond. Rechts vooraan gebeurde hetzelfde. En nog een en nog een. "Heer, dit heb ik niet gewild", kreunde ik. "Dit is Uw schuld".

Tot mijn verbazing hadden mijn toehoorders er helemaal geen probleem mee. Twee van de 'gevallenen' lagen hevig te kronkelen. Het was duidelijk, dat zich bij hen angstige demonen manifesteerden, die het geweld van de tongentaal niet aankonden. De anderen lagen in de vrede van God te genieten van Zijn aanwezigheid.

De mensen vonden het allang mooi. Nu hadden ze wat te doen! Direct vormden ze kringen om degenen heen, bij wie zich de demonen manifesteerden en gingen tot bevrijding over. Tegenover zoveel enthousiasme (en natuurlijk de zalving van de Geest, die op dat moment sterk aanwezig was) hadden de demonen geen enkele kans. Ze waren zo vertrokken.

Tijdens de cursusavonden deed ik zoveel mogelijk praktische proeven door mensen onder de leiding van de Heilige Geest voor elkaar te laten bidden. Ik zat echter met de vraag: "Hoe kan ik de werking van een Healing Room (gebed door een team van drie personen onder de leiding van de Heilige Geest) nu demonstreren?" In een dergelijke gebedssituatie doet de Heer geweldige dingen. Er komen vaak emoties los. Mensen gaan hun zonden belijden enz. Zoiets kan niet met 190 toekijkers. Ik wilde het graag laten zien, maar ik wist niet hoe?

Op de derde avond kwamen de vragen: "Wij willen graag zien, hoe dat gaat". Ik antwoordde: "Maar hoe dan? Hoe kan de privacy van de mensen dan gewaarborgd worden?" Ze reageerden: "Wij willen een 'echte' Healing Room. Wij willen dat u er nu mee gaat beginnen. U gaat het voordoen en steeds twee van ons zullen u assisteren. En wij als toehoorders willen gebed en bevrijding ontvangen. Want velen van ons beseffen, dat ook wij nog bevrijding nodig hebben".

En zo gebeurde het. De bediening van de Healing Rooms (of hoe ze ook in Suriname zullen heten) was begonnen.

Zr. Liesbeth Vrede-Dundas, de directrice van de Zinzendorf herberg, stelde ons op het terrein van de Herberg een complete woning ter beschikking.

Dagenlang, geassisteerd door die geweldige bidders en bid-

sters, bedienden wij de cursisten. Meer dan 60 mensen ontvingen die dagen zegen, leiding, bevrijding, innerlijke en lichamelijke genezing. Met elk van hen waren wij minstens een uur bezig. Aan de ene kant was het voor mij een complete uitputtingsslag; aan de andere kant, zag ik de liefde van de Vader aan het werk. En ik stond er bij.

We zagen de geweldige liefde van Jezus en van de Vader doorbreken door depressie en verwerping. Wij zagen de kracht van de Geest in heftige bevrijdingen. Ik zag ook hoe dit mooie volk van Suriname lijdt. Van de 60 mensen, die wij bedienden, kwamen er 6 uit een normaal gezin, met eigen vader en moeder. De overigen groeiden op in gebroken gezinnen, zonder vader en/of moeder, met of zonder stiefvaders, met alcoholisme, geweld en seksueel misbruik.

Toen ik naar Nederland terugreisde, waande ik mijzelf in een droom en dacht terug aan mijn eerste reactie op het profetische woord: “Suriname? Wat moet ik dáár doen?” Inmiddels wist ik het.

Het jaar daarop (voorjaar 2010) keerde ik weer naar Suriname terug. Paul Doth en de leidsters van de gebedsgroepen hadden een heel programma samengesteld. Ik zou een paar avonden in de stad training verzorgen rondom het verstaan van de stem van God.

We deden dus allerlei proeven, waarbij de cursisten voor elkaar gaan bidden en dan zich voornemen om niet ‘met het verstand te bidden’, dus geen clichés te bidden, en ook niet te bidden vanuit allerlei voorkennis, maar te leren bidden vanuit dat wat de Heilige Geest in onze intuïtie legt om te bidden.

Dat is iets heel anders. Dan ga je ineens voor vreemde dingen bidden, want je bidt (zonder dat je je dat direct bewust bent) vanuit openbaring. Dit is vaak een goede manier om gewend te raken aan profetische inspiratie.

Inmiddels had de bisschop van de EBG een aantal van 21 mensen officieel ingezegend tot ‘bevrijder’. De noodzaak om aan deze bediening een officiële erkenning te geven, was dus diep

doorgedrongen. Ook met deze 21 mensen ging ik aan de slag. Ik verdeelde ze in groepjes van drie (net als op onze Healing Rooms) en vroeg hun allemaal een 'casus' mee te nemen (iemand, die ze wilden bevrijden). Zelf beperkte ik me tot het doorgeven van een aantal profetische woorden, terwijl deze 7 groepen van drie personen de feitelijke bediening deden. Ik was blij te zien, hoe goed ze het deden! Dit waren 'geroepen' mensen. We zagen die avond een aantal krachtige bevrijdingen.

Vervolgens gingen de bidders en bidsters met mij 'op tournee'. We reisden door heel Suriname. Overal bleven we twee dagen om studies te geven en gebedsbediening te doen. Zo kwamen we in Nickerie, Wageningen, Kampung Baroe, Commewijne en Moengo. En overal gebeurde hetzelfde.

Terwijl ik aan de aanwezige gemeenteleden onderwijs gaf over de oorzaken van gebondenheid en vloek en vertelde, hoe wij tijdens de bediening probeerden de stem van God te verstaan, merkte ik dat sommige mensen mij aankeken alsof ze water zagen branden.

Ik vroeg dan: "Wie is hier vervuld met de Heilige Geest?" Meestal staken dan een of twee mensen hun hand op. Voor de zekerheid vroeg ik dan ook nog: "Wie is hier niet vervuld met de Heilige Geest?" Niemand stak een vinger op. De eerste keerde reageerde ik met: "Dan mankeert er óf iets aan uw handen, óf u begrijpt niet precies wat ik bedoel".

Op alle plaatsen veranderden wij dus het onderwijs en gingen uitleggen, wie de Heilige Geest is, en waarom wij Hem zo hard nodig hebben. In de eerste plaats gaat het om de communicatie tussen ons en God.

Als wij dan daarna een uitnodiging deden, kwam bijna iedereen naar voren (dat waren meestal 30 - 50 mensen). We lieten de mensen in een kring staan en met het team van bidders legden we iedereen meerdere keren de handen op.

Het grootste deel werd duidelijk aangeraakt. Sommigen begonnen van ontroering te snikken, anderen straalden van geluk, weer anderen trilden over hun hele lichaam.

Bij sommigen gebeurde ogenschijnlijk niets (enkelenen waren

alleen naar voren gekomen, omdat iedereen het deed) en ook bij enkelen openbaarden zich direct boze geesten. Die gingen we op dat moment niet uitdrijven, maar we maakten een afspraak voor de volgende dag.

Ik herinner me een vrouw, die toen ik haar de handen oplegde voor de doop met de Geest, helemaal verstijfde. Haar ogen draaiden naar achteren weg en ze raakte buiten kennis. Voorzichtig legde ik haar neer en legde een kussen onder haar hoofd. Ze was stijf als een plank.

Toen ze bijkwam, maakten we met haar een afspraak voor de volgende dag. Toen waren de demonen er zo uit. Ze had aan Winti gedaan. Toen ik haar de volgende avond weer zag, was ze totaal veranderd. Wat een blijdschap straalde ze uit! Ja, daar doe je het voor.

Op de vijf genoemde locaties werden dus tientallen mensen vervuld met de Heilige Geest; met elkaar meer dan 120 mensen.

Gedurende de tweede dag van ons verblijf in iedere gemeente deden we de hele dag ministry. Soms werkten we in twee teams tegelijk. Uit alle bevolkingsgroepen en met alle problemen kwamen ze bij ons. Allerlei demonen werden uitgedreven en er vonden hele diepe innerlijke genezingen plaats.

Ik kan u de details niet geven vanwege de privacy, maar er werd iemand instant genezen van een tienjarig lijden aan reumatiek, nadat de bitterheid over een verbroken relatie was opgeruimd en er vergeving was gegeven.

Bij een ander, die gebukt ging onder de gevolgen van een vreselijk jeugdtrauma, zagen we de Heer een groot wonder doen. Toen we haar vertelden, dat wij dat trauma niet konden genezen, omdat het te diep en te intens was en we alleen Jezus konden vragen om nu bij haar te komen in deze vreselijke herinnering, gebeurde er iets heel apart. Wij legden haar de handen op en zeiden alleen maar: "Jezus, Jezus".

En plotseling, nog voordat wij iets hadden gevraagd, riep ze vol verbazing uit: "Ik zie de Heer... en Hij zegt tegen mij... en

Hij doet..." Zij gaf ons een ooggetuigenverslag van hoe de Heer haar innerlijk genas. Ook zij werd een ander mens.

Ik hoorde ook totaal nieuwe dingen. Een vrouw met grote problemen vertelde me: "Mijn vader heeft twee jongens gekocht; één voor mij en één voor mijn broer". Ik begreep er even niets van en vroeg haar: "Je vader heeft twee jongens gekocht?" "Ja, u weet wel, van die kleine", antwoordde ze. Mij was het alleen maar onduidelijker geworden.

Een van de medewerksters wist er meer van en zo kreeg ik een helder beeld. Het zit zo: Een bekwame tovenaars 'ziet' in het bos 'geluksdemonen' en 'vangt' ze. Dat zijn de bewuste 'jongens', die in occulte dromen en visioenen wel eens als kleine jongens (een soort van cupido's) verschijnen. Ze worden wel 'Bakroe' genoemd. Ze zijn natuurlijk onzichtbaar, maar ze kunnen wel verkocht worden aan degene, die geluk wil verwerven en ze vinden gretig aftrek. Wij als Europeanen beschouwen deze geluksdemonen als 'gebakken lucht'. Maar er gebeurt wel iets.

Op het moment, dat men een dergelijk 'geestelijk geschenk' accepteert, of koopt, geeft men de duivel het recht om met echte 'ongeluksdemonen' in het eigen leven binnen te dringen. De Javaanse vrouw had sinds deze gebeurtenis alleen nog maar ongeluk in haar leven en haar zaak stond op de rand van een faillissement.

Wij mochten haar echt tot Jezus leiden. Ze deed formeel afstand van deze *Bakroe* (geluksdemon) en wij dreven de boze geest uit haar leven weg. De volgende dag straalde ze. Ze had al direct een grote opluchting ervaren.

In het totaal bad ik samen met Paul en de medewerksters van de gebedsgroepen voor 105 mensen. Allemaal minstens een uur. Enerzijds was het een uitputtingsslag, aan de andere kant gebeurden er heel diepe dingen.

Inmiddels ben ik nu dus voor de vierde keer in Suriname. Het eerbetoon, dat ik ontving is natuurlijk niet het belangrijkste. Veel belangrijker waren de geestelijke ontwikkelingen, waarin

ik betrokken raakte en waaraan ik een bijdrage mocht leveren.

Sinds een paar maanden is Paul Doth, hoewel hij allang met pensioen is, ziekenhuispredikant van het diakonessenziekenhuis in Paramaribo. Jarenlang heeft hij met anderen gebeden voor een opwekking in Suriname en voor de nood van zijn land. Nu gaan hun gebeden steeds meer in vervulling.

Hij organiseerde een symposium voor de directie, de artsen, en het verplegende personeel van dit ziekenhuis en van de andere ziekenhuizen. De titel van het symposium luidde: "Holistische en integrale benadering van de gezondheidszorg". Deze verwarrende titel zal ik even snel vertalen. Het ging om de genezing van de gehele mens, zowel naar geest, ziel als lichaam, en de nog altijd geldende opdracht van Jezus aan de gemeente om naast de verkondiging van het Evangelie, de zieken te genezen, de gebrokenen van hart te helen en de gebondenen te bevrijden.

Het evangelie omvat ook de genezing van de mens naar lichaam, ziel en geest. De bedieningen van genezing (in de naam van Jezus) staan niet tegenover de medische wetenschap, maar horen naast de medische zorg een vaste plaats te krijgen, ook in het ziekenhuis. Dit symposium sloeg heel erg aan. Ik zelf was diep ontroerd. De dagen na het symposium baden wij voor patiënten, verpleegsters, artsen en bestuurders. Er was zoveel openheid.

In Paramaribo draait nu een 'huis van heling en bevrijding' in ruimtes van de kapel van het Diakonessenziekenhuis. Daar klinken profetische woorden, worden bij zieken de handen opgelegd en worden gebonden mensen bevrijd door de kracht van de naam van Jezus.

Ik was er zelf bij en deed mee!

